

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג' ליון 226

פְּרָשַׁת מִטּוֹת-מִסְעֵי

שְׁנַת תשפ"ג ל"ב"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל
נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

עניני 'בין המצרים'
ו'חצות הלילה'
עם ליקוטי תפלות
- הופיע בגליון מיוחד -
שנזכה לבנין ביהמ"ק בתפארתו בב"א

האור האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עם התורה
דעתיקא סתימאה

דְּעֵרְתִּידָא
לְאַתְנַגְלִיא
לְעֵרְתִּיד-לְבָא

יו"ל בעו"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתַּי מִטּוֹת

**"וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רְאֵשֵׁי הַמִּטּוֹת וְכוּ',
זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'"** (במדבר ל, ב)

"הנביאים נתנבאו ב'כה אמר ה', נוסף עליהם
משה, שנתנבא: ב'זה הדבר'" (רש"י)

א.

(ח"א,ה, א"ב)

צָרִיד כָּל אָדָם לְרֹאוֹת וּלְעֵיִן בְּכָל־עֵת
בְּתַקוּן־הָעוֹלָם, וּלְמַלְאוֹת הַסְּרוּךְ־
הָעוֹלָם, וְלִהְתַּפְּלֵל בְּעִבּוּרָם.

וְעֵינָיִן הַתַּפְּלָה הֵן בְּשְׁנֵי פָּנִים - קִדְּם גְּזֵר־
דִּין אִיזְרָאֵל לְהַלְבִּישׁ הַתַּפְּלָה,
אָבֵל לְאַחַר גְּזֵר־דִּין צָרִיד לְהַלְבִּישׁ הַתַּפְּלָה,
כִּדִּי שְׂלָא יִבְיִנוּ הַמַּלְאָכִים וְלֹא יִקְטָרְגוּ.

וּכְשֶׁעוֹשִׂיִן הַמַּצּוֹת בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה כָּל־
כֶּה, עַד שֶׁאֵין רוּצָה בְּשׁוּם
שָׂכָר עוֹלָם־הַבָּא, אָלָא שִׂיזְמִין לוֹ הַקְּדוּשָׁה־
בְּרוּךְ־הוּא מַצּוֹה אַחֲרַת בְּשָׂכָר מַצּוֹה זֹאת -
יְכוּלִין לִידַע בֵּין קִדְּם גְּזֵר־דִּין לְאַחַר גְּזֵר־
דִּין.

וְזֶהוּ הַחֲלוּק שֶׁבֵּין נְבוֹאָת מֹשֶׁה רַבְּנוּ, לְבֵין
נְבוֹאָת שָׂאָר נְבִיאִים, כְּפִרוּשׁ רִש"י
(במדבר ל, ב): **"וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רְאֵשֵׁי הַמִּטּוֹת
וְכוּ', זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'"**, פִּרְשׁ רִש"י:
**"כָּל הַנְּבִיאִים נִתְנַבְּאוּ בְּכַה אָמַר ה', נוֹסֵף
עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה שֶׁהִתְנַבֵּא בְּזֶה הַדְּבָר"**.

כִּי בְּחִינַת "כַּה" - הוּא 'אֶסְפְּקִלְרִיא
שְׂאִינָה מְאִירָה'. וְ"זֶה הַדְּבָר" - הוּא
בְּחִינַת 'אֶסְפְּקִלְרִיא מְאִירָה'.

וְאֵלּוּ הַשְּׁתַּי בְּחִינּוֹת נְבִיאוֹת, יֵשׁ בְּעִבּוּדַת־
הַבּוֹרָא. יֵשׁ הָעוֹשֶׂה הַמַּצּוֹה בְּשָׂכָר
עוֹלָם־הַבָּא, שְׂאִינּוּ נִהְנָה מִהַמַּצּוֹה בְּעִצְמָה,
שְׂאֵלּוּ לֹא הָיוּ נוֹתְנִין לוֹ עוֹלָם־הַבָּא, לֹא הָיָה
עוֹשֶׂה אוֹתָהּ.

וְזֶה בְּחִינַת "כַּה", 'אֶסְפְּקִלְרִיא שְׂאִינָה
מְאִירָה', כְּמוֹ שְׂרוּאָה אִיזָה דְּבַר
מִרְחוּק, כִּן עוֹשֶׂה הַמַּצּוֹה בְּשָׂבִיל שְׂכָרָה
הַבָּא לְעֵת רְחוּק.

וְשְׁלוּם שְׂכָר' נִקְרָא בְּשֵׁם 'נְבִיא' - כִּי
"יִבֵּא בְּרִנָּה נִשְׂא אֶלְמֹתֵינוּ"
(תהלים קכו, ב), רְאֵשֵׁי־תְבוּת 'נְבִיא' - וְשֵׁם
בְּפִסּוּק הַזֶּה נִרְמַז עַל 'שְׁלוּם שְׂכָר': "הַלּוֹד
יִלְךְ וּבְכַה נוֹשֵׂא מִשְׁדֵּי הַזֵּרַע", שְׂמַצְטַעַר
בְּעִשְׂיָתָהּ. "בֵּא יִבֵּא בְּרִנָּה נִשְׂא אֶלְמוֹתֵינוּ",
שִׂישְׂמַח לְעֵתִיד כְּשִׂיקְבַּל שְׂכָר הַמַּצּוֹת.

אָבֵל נְבִיא שְׂמֵת־נְבִיא בְּ"זֶה הַדְּבָר", שְׂאִינּוּ
רוּצָה בְּשָׂכָר הַמַּצּוֹת, אָלָא בַּמַּצּוֹה
בְּעִצְמָה כְּנִל, נִמְצָא שְׂעוֹלָם־הַבָּא שְׂלוֹ
בְּהַמַּצּוֹה בְּעִצְמָהּ.

וְזֶה בְּחִינַת 'נְבִיא', הֵינּוּ 'שְׁלוּם שְׂכָר',
בְּבְחִינַת "זֶה הַדְּבָר", בְּבְחִינַת
'אֶסְפְּקִלְרִיא מְאִירָה', כְּמוֹ אָדָם הַרוּאָה
דְּבַר מִקְרוֹב בְּרִאִיָּה יָפָה וּבְרָה, כְּמוֹ־כֵן נִהְנָה
מִהַמַּצּוֹה בְּעִצְמָהּ, וּשְׂכָרוֹ נִגְדַּ עֵינָיו.

וְכִי שֶׁהוּא בַּמְדְּרָגָה הַזֹּאת - הוּא יְכוּל לִידַע
בֵּין קִדְּם גְּזֵר־דִּין לְאַחַר גְּזֵר־דִּין וְכוּ'.

ג.

(שיחות הר"ן רב)

יש חלוק בין החדושי-תורה שפגלין הצדיקים, כעין שאמרו רז"ל (יבמות מט:): "שיש חלוק בין נביא ב'אספקלריא שאינה מאירה, לנבואת משה רבנו עליו-השלום שהיה ב'אספקלריא המאירה".

ועל-כן 'שאר הנביאים' התנבאו ב"כה אמר ה'" - שהוא בחינת 'אספקלריא שאינה מאירה'. אבל 'משה' אמר "זה הדבר" - שהוא דבר ברור, בחינת 'אספקלריא המאירה' כמובא בפרוש רש"י פרשת מטות (במדבר ל, ב.).

וכמו-כן יש בחינת חלוק הזה בין החדושי-תורה של הצדיקים.

כי יש צדיקים שאומרים חדושי-תורה אמתיים, ומכניסים אותם באיזה פסוק או מאמר רז"ל, אבל אין מכוונים ונכנסים היטב בתוך דברי המקרא וכו' רק באיזה רמז וסמיכות בעלמא.

וזה בחינת נביא ב'אספקלריא שאינה מאירה, שאינו מתנבא רק בבחינת "כה אמר ה'" וכו'.

אבל יש צדיקים נוראים שהם בבחינת 'משה', שחדושי-תורתם הם ברורים וזכים כשמש, ומבארים ומפרשים היטב בהפסוק או מאמר רז"ל שמכניסים אותם בהם.

וזה בחינת 'אספקלריא המאירה', בחינת "זה הדבר" - כי דבריהם מבארים ומפרשים היטב בהמקרא וכו' שהם מפרשים כפי דרכם.

[עין בספר-הקדוש נעם-אלימלך, בפרשתו, דבור המתחיל: "בדרך אחר וידבר משה"].

"איש כי יזר נזר לה, או השבע שבעה וגו'.
בין איש לאשתו" (במדבר ל, ג-ז)
- עניני נזרים ושבעות -

ג.

(ח"א ז, ה)

"אמר רבה בר בר חנה: אמר לי ההוא טיעא: תא אחוי לך טורא דסיני. אזלי וחזאי דהדרן לה עקרבי, וקימין בי חמרי חורתא. ושמעתי בת-קול שאומרת: 'אוי לי שנשבעתי, ועכשו שנשבעתי מי מפר לי'" (בבא-בתרא עד.).

"תא ואחוי לך טורא דסיני" - שהוא בחינת 'עצות', כי שם קבלו "תרי"ג עטין" (אחר יתרו פב:).

"חזאי דהדרן לה עקרבא" - הינו: שיש 'עצת-נחש', 'עצת רשעים' (תהלים א, א), שעל-ידיהם אין יכולים לקבל 'עצת צדיקים', 'זרע אמת' (ירמיה ב, כא).

"וקימו בי חמרי חורתא" - זה בחינת 'ציצית', שהוא 'שמירה מעצת-הנחש', מ'נאוף', כמו שאמרו חז"ל (מנחות מג:): "איזה ענשו גדול, של לבן או של תכלת, ואמרו: משל לאחד שצוה להביא לו חותם של זהב, הינו תכלת, וחותם של טיט, הינו לבן".

וזה: "חמרי" - לשון 'המר וטיט'. "חורתא" - הינו לבן, כי עכשו זה עקר הציצית.

"ושמעתי בת-קול שאומרת, אוי לי שנשבעתי" - פרש רש"י: "על הגלות".

הינו: על-ידי 'ציצית', יכולין לבוא ל'עצת-צדיקים', לבחינת 'אמת';

וְעַל־יְדֵי אֲמַת', בָּאִים לְאֲמוּנָה; וְעַל־יְדֵי אֲמוּנָה, בָּא הַגְּאֹלָה'.

וְזֶה שֶׁשָּׁמַע חֲרַטַּת הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ עַל הַגְּלוּת' - כִּי הַצִּיצִית, שֶׁהֵם "חֲמָרֵי חוּרָא", גָּרַם כָּל־זֶה.

ד.

(ח"א נז, ב"ג"ד)

לְהִקִּים אֲמוּנָה־הַנְּפוּלָה, הִיא עַל־יְדֵי בְּחִינַת יַעֲקֹב'. הֵינּוּ: עַל־יְדֵי נְדָר' - שִׁידֹר אֵיזֶהוּ נְדָר' "וַיִּקִּים מִיָּד" (שְׁלַח־עֲרוּךְ יוֹרְדֵי־עַרְבָּה רג, ד). וְעַל־יְדֵי־זֶה יָשׁוּב לְאֲמוּנַת־חֲכָמִים'.

כִּי כִּשְׂאִין לוֹ אֲמוּנַת־חֲכָמִים, זֶה בְּחִינַת הַסִּתְּלָקוֹת הַחֲכָמִים, בְּחִינַת פְּלֹא', בְּבַחֲיִנּוֹת (יִשְׁעִיָּה כט, יד): "הִנְנִי יוֹסֵף לְהַפְּלִיא אֶת הָעַם הַזֶּה הַפְּלֹא וּפְלֹא וּפְלֹא וְאֲבֹדָה חֲכַמַּת חֲכָמָיו", וְדָרְשׁוּ חַז"ל (אֵיכָה־רַבָּה א, לז): "עַל סְלוּקֵן שֶׁל חֲכָמִים".

וְתַקְוֵנוּ שֶׁל הַפְּלֹאָה הַזֹּאת, שֶׁל סְלוּקֵן שֶׁל חֲכָמִים: 'הַפְּלֹאָה שֶׁל נְדָר' - בְּבַחֲיִנַת (בַּמִּדְבָּר ג, ב): "כִּי יַפְּלֹא לְנֹדֵר נְדָר".

כִּי עַל־יְדֵי הַנְּדָר' - הוּא עוֹלָה לְשֶׁרֶשׁ שֶׁהַחֲכָמִים מְשַׁרְשִׁים שָׁם, בְּחִינַת "פְּלִיאֹת חֲכָמָה" (סֵפֶר יִצְיָרָה פ"א מ"א), וַיִּזְדַּע וּמִכִּיר מַעְלוֹת הַחֲכָמִים, וְעַל־יְדֵי־זֶה הוּא שָׁב וּמֵאֱמִין בָּהֶם.

וְזֶה בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה כה, א): "אוֹדָה שִׁמְךָ כִּי עָשִׂיתָ פְּלֹא, עֲצוֹת מִרְחַק אֲמוּנָה אִמּוֹן". הֵינּוּ: עַל־יְדֵי בְּחִינַת נְדָר', בְּחִינַת פְּלֹא', נִתְתַּקֵּן אֲמוּנַת־חֲכָמִים' שֶׁעֲצַתָּם מִרְחוֹק, בְּבַחֲיִנַת: "מִמְּרֹחַק תִּבְיֵא לַחֲמָה" (מִשְׁלֵי לא, יד).

כִּי "דְּבָרֵי תוֹרָה עֲנִיִּים בְּמִקּוֹמָם וְעֲשִׂירִים מִמִּקּוֹם אַחֵר" (ירוּשְׁלָמִי רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה פ"ג

ה"ה), שֶׁהַחֲכָמִים לְמַדִּים דְּבָרֵיהֶם מִמִּקּוֹמוֹת רְחוֹקִים שֶׁבַּתּוֹרָה, שְׂזָה נִמְסָר לָהֶם לְדַרְשׁ הַתּוֹרָה לְכָל חֲפְצֵיהֶם, בְּשִׁלְש־עֶשְׂרֵה מִדּוֹת, וּמְחַיְבִין אֲנַחְנוּ לְהֵאֱמִין לְכָל דְּבָרֵיהֶם.

וַיַּעֲקֹב' הוּא בְּחִינַת נְדָר', שֶׁהוּא רֹאשׁ לְכָל הַנְּוֹדֵרִים' (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, א -

עַל הַפְּסוּק (תְּהִלִּים קלב, ב): "נְדָר לְאֲבִיר יַעֲקֹב", כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית כח, ט): "וַיִּדַּר יַעֲקֹב נְדָר".

וְזֶהוּ (בְּרֵאשִׁית מט, כד): "מִיָּדֵי אֲבִיר יַעֲקֹב" - בְּשִׁבִיל לְתַקֵּן יְדֵי הַמְּלֹאָךְ' (עֵינן בַּפְּנִים), הַנִּקְרָא: "אֲבִיר" (יוֹמָא עה:); - צָרִיךְ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּנְדָר', שֶׁהוּא בְּחִינַת יַעֲקֹב', כַּנִּל.

כִּי (שָׁם): "מִשָּׁם רוּעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל" - הֵינּוּ: עַל־יְדֵי הַנְּדָר', נִתְתַּקֵּן הַאֲמוּנָה' הַנִּקְרָא 'רוּעָה', בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים לז, ג): "וְרוּעָה אֲמוּנָה". וּכְשֶׁנִּתְתַּקֵּן הַאֲמוּנָה, נִתְתַּקֵּן הַיָּדִים'.

וְעַל־יְדֵי־זֶה יָקוּם מַחֲוֹלָאת הַזֹּאת שֶׁלֹּא הֵאֱמִין עַד עַכְשָׁיו שׁוֹם אָדָם שֵׁישׁ לוֹ שׁוֹם רְפוּאָה עַל מַכְתּוֹ. וּמִתְתַּקֵּן בְּחִינַת יָדִים שֶׁל מְלֹאכִים, וְעַל־יְדֵי־זֶה מִתְנוּצְצִים בּוֹ אֲוֵרוֹת הָאֲבוֹת'.

וּכְשֶׁנִּתְתַּקֵּן הַיָּדִים' הֵנָּל עַל־יְדֵי נְדָר', עַל־יְדֵי־זֶה מִתְנוּצְצִים בּוֹ אֲוֵרוֹת הָאֲבוֹת' - כִּי נְדָר' זֶה בְּחִינַת אֹרֶךְ יַעֲקֹב', וַיָּדִים' הֵם אֲבָרֵהֶם וַיִּצְחָק, שֶׁהֵם יָמִין וּשְׂמֹאל'.

וְזֶהוּ: סוֹפֵי־תְבוֹת שֶׁל שְׁמוֹת הָאֲבוֹת: 'בִּק"ם' - כִּי סוֹפֵי־תְבוֹת שֶׁל "אֲבָרָה'ם יִצְחָק יַעֲקֹב", הֵם אוֹתֵי־תוֹת 'בִּק"ם', נוֹטְרִיקוֹן (תְּהִלִּים פט, כא): "בְּשִׁמּוֹן קָדְשֵׁי מִשְׁחֵתִּיז", שֶׁהִיא רִמְזוֹ בְּחִינַת נְדָר'.

כִּי כֵּן כָּתִיב בְּנְדָר יַעֲקֹב' (בְּרֵאשִׁית שָׁם, כב): "וְהָאֲבָן הַזֹּאת אֲשֶׁר" וְכוּ', וְכָתִיב (שָׁם לז,

יד - כשחזר מחרן בשעת קיום הנדר): **"ויצק עליה שמן"** - הינו: **על-ידי ה'נדר', מתנוצצים על האדם 'אור האבות'.**

ועל-ידי-זה זוכה ל'ענג-שבת', הינו בחינת 'אכילה בקדשה'.

ועל-ידי-זה זוכין לבטל ה'פעם', ולהכניע ולהפיל האויבים והשונאים. ועל-ידי-זה יפל 'שער דסטר-א' אחרא', וזוכין ל'ביאת משיח', ויבנה 'שערי הקדשה'.

[לקוטי-הלכות, שבת ה, ג: על-פן אי-אפשר להגיע ל'אמונת-חכמים', בייאם על-ידי 'נדר' - כי עקר חכמות הצדיקים, החכמים האמתיים, הוא להשתדל לפרש עצמם מזה העולם לגמרי, עד שזכו לזה בשלמות, ששברו כל התאוות בתכלית עד קצה האחרון לגמרי, ופרשו עצמן מזה העולם מכל וכל, ולא נשאר להם שום נדנדוד וריח משום תאוה של זה העולם.]

ורק צדיקים כאלה יכולין לתקן כל העולם ולהחזירם למוטב, כל מי שרוצה להתדבק בהם. כי כל אדם צריך להגיע לזה לתכלית הפרישות בקדשה באמת, וזה עקר תכליתו לנצח, אשרי הזוכה לזה! - אבל לאו כל אדם זוכה לזה, וזעירין אנון דזכין לזה בשלמות באמת.

על-פן עקר התקון של שאר בני-אדם, הוא על-ידי התקרבות לצדיקים כאלה, להם ולתלמידיהם ולתלמידי תלמידיהם וכו'.

כי הצדיקים האמתיים יכולין לתקן ולרפאות כל אדם שבעולם, אף-על-פי שהוא חולה גדול בנפש וגוף וכו'. ואין מפה בעולם בגוף ונפש שלא יהיה לה רפואה על-ידם וכו'.

אבל לאו כל אדם יודע היכן הם הצדיקים האלו, ואיך זוכין להאמין בהם ולהתקרב אליהם באמת - על-פן העצה לזה: הוא 'נדר', שידר איזהו נדר ויקים אותו מיד, כמבאר בהתורה הזאת (ח"א נז הנ"ל).

כי כל ה'נדרים', הם בחינת 'פרישות', כמו שאמרו רז"ל (אבות פ"ג מ"א): "נדרים סג ל'פרישות", כמו שכתוב (במדבר ה, ב): "איש וגו' כי יפלא לנדר נדר נזיר

להזיר לה". שכל הנדרים של הכשרים הרוצים להתקרב אל האמת, הוא איזהו 'נזירות ופרישות' שרוצה להזיר ולפרש עצמו מאיזהו תאוה כדי להתקרב להשם.

וגם כשנדר איזהו נדר להקדש וצדקה, הוא גם-כן בחינת 'פרישות'. כי בעד זה הממון שנודר לצדקה היה יכל לקנות לעצמו איזהו דבר תאוה אכילה ושתייה, וכיוצא, והוא שובר תאוותיו ופורש עצמו מזאת התאוה שהיה יכל להשיג על-ידי-זה הממון, ולוקח הממון ומנדר אותו להשם לצדקה והקדש בית-הכנסת ובית-המדרש.

נמצא: שה'נדרים' הם בחינת 'פרישות'. על-פן על-ידי ה'נדר' הוא עולה ומקשר עצמו להצדיקים האמתיים שזכו לתכלית הפרישות בשלמות, וזוכה ל'אמונת-חכמים', ולהתקרב אליהם. מאחר שהשם-יתברך רואה שממשיך עצמו לדרכיהם ומקבל על-עצמו איזה בחינת 'פרישות' על-ידי 'נדר', שהוא בחינת פלא פנ"ל - על-ידי-זה זוכה להאמין בה'חכמים הצדיקים הנפלאים' שזכו ל"פליאות חכמה" ופרשו עצמן מזה העולם לגמרי].

ה.

(ח"א סו, ב - על-פי קצור לקוטי-מוהר"ן אות ד; ולקוטי-עצות, תשובה כא)

כל המצוות והעברות - עקרן על-ידי שמוציאין מפח אל הפעל.

כי עקר 'שלמות המצוה' - הוא רק כשזוכה לעשתה בפעל, וכשמוציאה לפעל הוא בחינת 'בריאת-העולם' ממש, והרי הוא מקים את כל העולם בלוי.

וכן להפך בעברה חס-ושלום - בתחלה העברה בכח שחושב לעשתה חס-ושלום, ואחר-כך כשמוציאה לפעל ועושה אותה, אזי הוא רשע גמור וחשוב כמת, והרי הוא מאבד עצמו ומאבד עולם מלא חס-ושלום.

כי כל העולם לא נברא - רק על-ידי בחינה זאת, שיצאה הבריאה מפח אל

ועינו בלקוטי-הלכות יורה-דעה הלכות הכשר-כלים הלכה ג' ד' מבאר בזה ביותר, עין שם-ותראה נפלאות. ועין מזה גם בהלכות נזקיר-שכנים הלכה ג'. (עין עוד בענין "פתח חרטה", בלקוטי-הלכות, ראשה-שנה ב, גיו: נדרים ג, ז).

הפעל על-ידו יתברך, ועל-כן בכל עברה חסו-שלום, פוגמין בכלליות העולמות, ובכלליות השמות-הקדושים, רחמנא-לצלן רחמנא-לשזבן. ואין תקנה כי אם בתשובה.

ועל-כן מועיל 'תשובה' על עברה - כי עקר ה'תשובה' היא 'חרטה', שמתחרט על העברה, בחינות: "פתח חרטה" (נדרים כב: שלח-ערוך יורה-דעה רכח), בחינת 'פתח' (עין בפנים ענין ה'פתח' - שזה לפתח ולהוציא מבח אַל הפעל).

כי על-ידי 'תשובה', על-ידי שמתחרטים על העברה ועוזבים אותה - נתתקן כל הנ"ל, וחוזר ומוציא תקון כל העולמות מבח אַל הפעל.

[לקוטי-הלכות, הכשר-כלים ז, לג: ועל-כן עוסקין להתיר נדרים ופותרין "כל נדרי" בתחלת יום-הכפורים - כי עקר 'תקון התשובה', הוא בבחינת 'התרת-נדרים', שהוא על-ידי "פתח חרטה", שעל-ידיה ממשיכין בחינת 'פתח' הנזכר בתורה הנ"ל (ח"א ס"ו) וכו', כי העקר לעשות 'פתח' באור העליון הסתום ונעלם מאתנו מאד לרב גבהו, והצדיקים בעצם פתחים שם 'פתח', שעל-ידיה הם ממשיכים לנו 'חיות-דקדשה' משם].

[פרפראות-לחכמה: ועל-כן מועיל תשובה, כי עקר 'תשובה' היא 'חרטה' וכו', בחינת "פתח חרטה" וכו'. רוצה-לומר: כי עקר מה שצריך "פתח חרטה", הוא כדי לעקר דבר הנדר וכיוצא מעקרו ושרשו, כי ה'חרטה' שמתחרט רק מעכשו לבד, אינו מועיל, אלא-אם-כן הוא מתחרט ועוקר הנדר מעקרו, כי אם היה יודע שיהיה כך, אזי מעיקרא לא היה נודר.]

וכמו-כן לענין ה'תשובה' שעקר הוא ה'חרטה', הינו גם-כן להתחרט על הדבר, ולעקר אותו מעקרו ושרשו, הינו: שצריך להתחרט גם על בחינת העברה שבבחינת הינו מה שהניח את מחשבתו לתרהר כלל בעברה, שעל-ידיה בא לידי עברה גם בפעל רחמנא-לצלן.

וכשמתחרט באופן זה, נמצא: שמתחרט על כל הששה בחינות שיש בפח ובפעל, שזה בחינת ה'פתח' כנ"ל בפנים. ועל-ידיה מוחלין לו - כי חוזר ומיחד בחינת ה'כח' וה'פעל' בקדשה, על-ידי ה'תשובה' וה'חרטה' כנ"ל.

ו.

(ח"ב כז)

הנדר שנודרין, צריכין לשלם מיד. והמאחר נדרו, גורם אלו הארבע מדות: א) עבודה-זרה. ב) גלויות-ערייות. ג) שפיכות-דמים. ד) לשון-הרע.

ועל-ידי שמתפלגין להטיל המשאוי על כל אחד בראוי לו - על-ידיה זוכין להתרת-נדרים; ועל-ידיה נצולין מ'ארבע מדות' הנ"ל.

דאיתא (ויקרא-דב' לו, ב): שבשביל שראה משה בסבלות בני-ישראל, כמו שכתוב (שמות ב, יא): "וירא בסבלתם", דהינו שנתן לב על סבלותם שהיו מכבידין עליהם, והעבודה השייך לאיש נתנו על אשה, וכן להפך. והיה משה מסתפל על זה, והפך הדבר ונתן על כל אחד העבודה הראוי לו, מה שראוי לאיש וכו'. וכן בין אנשים בעצמן וכו'. ואמר לו השם-יתברך: שעל-ידיה תזכה להתיר נדר שנאמר בו גם-כן (במדבר ל, יז): "בין איש לאשתו" וכו'.

ז.

(ח"ב פד)

על-ידי 'תפלה בכח' - נתחדש השבועה להאבות, ונעשה כאלו עכשו נשבע לאבותינו.

ואזי: "בצפור נודדת מן קנה, בן איש נודד" (משלי כז, ח) - כי היא 'קן' דילה.

וְכַד אָדָם מִתְפַּלֵּל בְּכַח וּמוֹצִיא אוֹתָהּ
מִגְלוּתָא, מִכְּסוּיֵין דִּילָהּ - נַעֲשִׂית 'קוֹן'
לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

וְעַקֵּר בּוֹנֵתָךְ יִהְיֶה: שְׁתַּתְקַן הַשְּׂכִינָה כְּדִי
לְזוּגָה עִם בַּעֲלָהּ.

כִּי מִתְחַלָּה צָרִיךְ 'אֲתַעְרוּתָא-דְּלִתְתָא',
הֵינּוּ 'תְּקוּן-הַשְּׂכִינָה'. וְכַשֵּׁהשְּׂכִינָה
מִתְלַבֶּשֶׁת בְּלְבוּשֵׁין נְהִירִין: 'חֹזֵר סִמְךָ יִרְק',
בְּחִינַת 'אָבוֹת' (זֶהוּ פְּנִיחָם רְטוּ. תְּקוּנֵי-זֶהוּ נב:),
וְהִיא בְּחִינַת 'שְׁבוּעָה', בְּחִינַת 'שְׁבַע'.
וְנַעֲשֶׂה כָּאלוֹ עֲכָשׁוּ נִשְׁבַּע לְאָבוֹת.

וְזֶה (דְּבָרִים ח, יב): "אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאָבוֹתֶיךָ
כִּי אֵין הָיָה". "כִּי אֵין הָיָה" דִּיקָא (עֵין
בְּפָנִים פְּרוּשׁ כֹּל הַפְּסוּק הַזֶּה).

נִמְצָא: עַל-יְדֵי 'תְּפִלָּה בְּכַח', נִתְחַדֵּשׁ
הַשְּׁבוּעָה לְאָבוֹת.

ח.

(שְׁבַח-הַר"ן ח"א טו)

וְהָיָה רְגִיל בְּנִדְרִים מְאֹד מְאֹד, שְׂפָמָה
פְּעָמִים כְּשֶׁבֵּא הַיּוֹם, קִבַּל עָלָיו בְּנִדֵּר
כָּל סֵדֵר הָעֲבוּדָה שֶׁהָיָה רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת בְּאוֹתוֹ
הַיּוֹם, וְאַחֲרֵיכֵן אֶפְעַל-פִּי שֶׁהָיָה קָשָׁה עָלָיו
מְאֹד, הָיָה מְכַרֵּחַ לַעֲשׂוֹת מַחֲמַת הַנִּדֵּר. וְכֵן
עָשָׂה כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים.

וְכֵן בְּכָל מֵינֵי גְדָרִים וּסְיָגִים שֶׁל פְּרִישׁוֹת
מֵאִיזָה תְּאוּהָה וּמֵאִיזָה מִדָּה הָיָה רְגִיל
הַרְבֵּה בְּנִדְרִים כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים.

וְכְמָה וְכְמָה פְּעָמִים נִשְׁבַּע עַל אִיזָה
דְּבָרִים בְּ"נְקִיטַת חֶפְץ", כְּדִי
שִׁיחָה חֶזֶק לְפָרֵשׁ מֵאוֹתוֹ הַדָּבָר שֶׁהָיָה רוֹצֵה
לְפָרֵשׁ עֲצָמוֹ.

ט.

(כּוֹכְבֵי-אוֹר, חֲכָמָה-וּבִינָה ז)

'בִּינָה' הוּא בְּסוּד "נְדָרִים" - כִּי עַל-כֵּן גַּם
זֶה בְּמִסְפֵּר "נַחֲמָן בֶּן פִּינָא" עִם
הָאוֹתִיּוֹת.

[עֵינֵי-שָׁם בְּהַעֲרָה, עֵינֵי 'הַתְּרַת-נְדָרִים' עַל-יְדֵי הַיְחִיד-
מִמְחָה' שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצְּדִיק-הָאֱמֵת. וְעֵינֵי עוֹד בְּלִקוּטֵי-
הַלְכוֹת בְּכָמָה מְקוֹמוֹת בְּעֵינֵי זֶה].

י.

(כּוֹכְבֵי-אוֹר, חֲכָמָה-וּבִינָה יד)

'בִּינָה' הִיא אֲשֶׁר בָּאָה בְּסוּד 'מִי', אֲשֶׁר
נֹאמַר עַל-זֶה: "ה' עֲבָאוֹת יַעֲץ
וּמִי יִפֹּר" (יִשְׁעִיָּה יד, כז), "מִי יִרְפָּא לָךְ"
(אֵיכָה ב, יג). (עֵינֵי-שָׁם בְּהַעֲרוֹת).

יא.

('אֲבָנֵי-הַבְּרָזֶל', שִׁיחוֹת-וְסַפּוּרִים מִמוֹהֲרַנ"ת טו;
שִׁיחַ-שְׂרָפֵי-קֹדֶשׁ ח"א תְּקִיב)

כְּשֶׁסָּפַר רַבְּנּוּ ז"ל לְמוֹהֲרַנ"ת (בְּשַׁבְחֵי-הַר"ן
ח"א טו) מִדְּרָכֵי עֲבוּדָתוֹ, אָמַר:
"וְהֵייתִי רְגִיל בְּנִדְרִים!" - שָׁאֵל אוֹתוֹ
מוֹהֲרַנ"ת: הֲלֹא עַל-פִּי דִין הַגְּמָרָא (נְדָרִים ט.
כב): "אֵין נְכוּן לְנִדֵּר"?! - הֲשִׁיב לוֹ רַבְּנּוּ:
"דָּאס מֵיִינַט מָעַן אַזְזִינָע 'שְׁלִימְזִלְנִיקֵעַס'
וְוִי אִיהַר"! [הַגְּמָרָא הִתְכַּנֵּן לְאַנְשִׁים כְּמוֹכֶם
'שְׁלִימְזִלִים']. (וְעֵינֵי בְּשִׁלְחוֹן-עֲרוּךְ יוֹרְהֵדְעָה רג, ודז;
וּבְלִקוּטֵי-הַלְכוֹת 'בְּרַפְתֵּי-הַשְּׁחַר' ח, צ).

יב.

(סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, עֵינֵינִי נְדָרִים וּשְׁבוּעוֹת')

[א] מִי שֶׁנִּזְהָר מִ'שְׁבוּעַת-שְׂקֵר', בּוֹדֵאֵי לֹא
יַעֲבֹר עַל (וַיִּקְרָא יט, יח): "לֹא תִקֵּם וְלֹא תִטֹּר"
(אֲהַבָּה י).

[ב] עַל-יְדֵי עֲזוֹת מְצָח, נֶעֱנַשׁ בְּבִגְדִים, גַּם
עַל-יְדֵי שְׁבוּעוֹת (בְּנִדְרִים ג).

[ג] בְּעוֹזֵן נְדָרִים, בְּנִים מֵתִים (בְּנִים יב).

[ד] בַּעֲוֹן נְדָרִים, בְּנִים מֵתִים כְּשֶׁהֵם קִטְנִים
(בְּנִים נו).*

[ה] הִרְהוּרֵי עֲבוֹדַת־הַזָּרָה, וְהִרְהוּרֵי זְנוּת,
וְשִׁפְכוֹת־דָּמִים, וְלִשְׁוֹן־הָרֶעַ - הֵם בָּאִים עַל
מִי שֶׁרָגִיל בְּנְדָרִים. אָבָל נִתְבַּטְּלִים עַל־יְדֵי
הַמְּנַהֵיג שֶׁבָּעִיר, הַמְּסַדֵּר הַגְּבִיּוֹת וְהַמְּסִים עַל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי עֲרֻכּוֹ שִׁיּוּכָל לְסַבֵּל
(הִרְהוּרִים ח"ב יב; הַתְּנַשְׁאוֹת ח"ב ו). * (עֲנוּ לְקוּטֵי־מִוְהָר"ן ח"ב
כז הַמוֹבָא לְעִיל).

[ו] עַל־יְדֵי שְׁבוּעוֹת וְקַלְלוֹת, בָּאִים
מִחֻשְׁבוֹת רְעוּת (הִרְהוּרִים לב).

[ז] מִי שֶׁנָּדַר, וְלֹא שָׁלַם נְדָרוֹ, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־
הוּא מְבִיא עָלָיו יְסוּרִין. וּפְשָׁעוֹתָם, נֶחְשָׁב
לוֹ כְּאִלוֹ שָׁלַם נְדָר (הַמְּתַקֵּדִין יט).

[ח] עַל־יְדֵי נְדָר, נִתְעַכֵּב הַחֲמָה שֶׁל הַשֵּׁם־
יִתְבָּרַךְ (הַמְּתַקֵּדִין מא).

[ט] לְהַמְתִּיק הַדִּין, תֹּאמַר 'פְּרֻשַׁת נְדָרִים'
(בַּמְדַּבֵּר ל), וּמִשְׁנֵיּוֹת שֶׁל 'מִסְכַּת שְׁבוּעוֹת'
(הַמְּתַקֵּדִין פז).

[י] מִי שֶׁהוּא כְּעֶסֶן, יִדַּר נְדָר וַיִּשְׁלַם תְּכַף,
עַל־יְדֵי־זֶה יִבְטַל מִמֶּנּוּ הַכַּעַס (כַּעַס כ).

[יא] עַל־יְדֵי הַשְּׁבוּעָה נִכְרַת [נִכְרַת]
הַהִשְׁתַּקְּקוֹת שֶׁל אָדָם.

[יב] מִטְּשֵׁעֵהֶרִין ז"ל כָּתַב כָּאֵן בְּמֵרְאֵי־מְקוֹמוֹת:
כָּאֵן יֵשׁ סֶפֶק אִם צָרִיךְ לוֹמַר־נִכְרַת (בְּסֵגֹל מִתַּחַת לְרִ"ש) אוֹ
צָרִיךְ־לוֹמַר נִכְרַת (בְּפֶתַח מִתַּחַת לְרִ"ש). וְשִׁמְעֵתִי בְּשֵׁמוֹ ז"ל
שֶׁאָמַר: "שִׁשְׁתֵּי הַגְּרָסוֹת אֶמַת". וְלֹא בָּאָר דְּבָרָיו ז"ל.
(נְפִילָה ו).

[יג] כְּשֶׁתִּשְׁמַר אֶת־עֲצָמָךְ מִגְּזֻלוֹת,
וּמִשְׁבוּעוֹת, וּמִשְׁקָר - לֹא תִפֹּל מִמִּדְרַגְתְּךָ
(נְפִילָה יא).

[יד] הַנְּדָרִים וְהַנְּדָבוֹת, מְבִיאִין שְׂמֻחָה (עֲצָבוֹת
ח"ב ו; שְׂמֻחָה ח"ב ב).

[יד] עַל־יְדֵי שְׁבוּעָה, בָּא כָּאֵן עֵינַיִם (רֵאשִׁי
ח"ב ה).

[טו] עִיר שֵׁישׁ בָּהּ שְׁבוּעוֹת, תִּחְרַב וְתִהְרַס
חִסְרוֹשָׁלוֹם (שְׁבוּעָה א).

[טז] עַל־יְדֵי 'שְׁבוּעוֹת־שְׁקָר', נוֹפְלִים
מֵאַמוּנָה (שְׁבוּעָה ב; אֲמוּנָה לַה).

[יז] לְמוֹד מִסְכַּת שְׁבוּעוֹת, מְסַגֵּל לִירִידַת
הַנָּשִׁים (שְׁבוּעָה ג).

[יח] עַל־יְדֵי 'שְׁבוּעַת־שְׁקָר', בָּאִין הִרְהוּרֵי
נְאוּף (שְׁבוּעָה ד; נְאוּף נד).

[יט] מִי שֶׁהוּא רָגִיל בְּשְׁבוּעוֹת, מִחֻשְׁבוֹת־
רְעוּת בָּאִים לוֹ תָּמִיד (שְׁבוּעָה ה).

[כ] עַל־יְדֵי הַעֲבָרַת הַשְּׁבוּעָה, אִין תִּקְוָמָה
בְּמַלְחָמָה (שְׁבוּעָה ו; מְרִיבָה א).

[כא] מִי שֶׁעוֹבֵר עַל הַשְּׁבוּעָה, בִּידוּעַ שְׂאִינוֹ
מְכַבֵּד יְרֵאֵי־הַשֵּׁם (שְׁבוּעָה ז).

[כב] עַל כָּל עֲבֻרוֹת שְׁבִתוֹרָה, נִפְרָעִין מִמֶּנּוּ.
וְכֵאֵן (שְׁבוּעַת־שְׁקָר) - מִמֶּנּוּ, וּמִמְשַׁפְּחָתוֹ, וּמִכָּל
הָעוֹלָם כָּלוּ. וּמִמֶּנּוּ נִפְרָעִין לְאַלְתֵּר (שְׁבוּעָה
ח).

[כג] דְּבָרִים שְׂאִין אֵשׁ וּמִים מְכַלִּין אוֹתָם,
'שְׁבוּעוֹת־שְׁקָר' מְכַלִּין אוֹתָן (שְׁבוּעָה ט).

[כד] מִי שֶׁנָּדַר אֵיזָהוּ נְדָר, אִין מְקַבְּלִין
תְּפִלָּתוֹ עַד שִׁישְׁלַם אֶת נְדָרוֹ (תְּפִלָּה עג).

"נָקַם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמְּדִינִים" (בַּמְדַּבֵּר לא, ב)
- עֲנִין הַנִּקְמָה בְּאֲמוֹת־הָעוֹלָם וּבִשְׂוֹנָאִים -

יג.

(ח"ב ד, ו)

כְּשֶׁנִּתְגַּלָּה הַרְצוֹן, שֶׁהַכֹּל בְּרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ -
אֲזֵי יוֹדְעִים: שֶׁכָּל הַשְּׁעֲבוּדִים

והגלות, וכל ההכבדות של העכו"ם שהם מכבידים עלינו - על כלם ינקם בהם הוא יתברך ויגאלינו מידם.

אבל כשסוברים חסוֹשָׁלוֹם, שהכל על פי 'חיוב־הטבע', אין שׂיך נקמה בהם, מאחר שהכל מתנהג רק על־פי 'סדר־הטבע' חסוֹשָׁלוֹם.

וְזֶה בחינת (תהלים נח, יא): **"ישמח צדיק כי חָזָה נָקָם, פָּעַמָיו ירחץ בַּדָּם הַרְשָׁע"**. **"פָּעַמָיו דִּיקָא"** - הינו: על־ידי **"שֵׁלֶשׁ פָּעָמִים בַּשָּׁנָה"** (שמות כג, יז; לד, כגכד; דברים טז, טז), שהם הימים־טובים, שֵׁעַל־יָדָם נִתְגַּלָּה ה'רָצוֹן' - על־ידי־זֶה: **"ישמח צדיק כי חָזָה נָקָם" וכו'.**

יד

(עלים־לתרופה, יוס' ערב־שבת־קדש במדבר תקצב)

וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ יִשְׂמַח נַפְשֵׁיכֶם מְהֵרָה, וַיֵּרְאוּ שׁוֹנְאֵינוּ וַיִּבּוֹשׁוּ. וקויתי להשם, שיהיה מפלה גדולה מהרה לכל שונאיכם ורודפיכם, כי לא יחריש השם־יתברך על בזיונות ורדיפות כאלה שרדפו אתכם חנם, בפרט כי שלחו יד בספריו הקדושים בבזיונות כאלה.

וְאִם דְּרָכֵי טוֹבוֹ שֶׁל אָדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ הַנוֹרָא וְהַנְּשָׁב זָכַר צְדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרָכָה, הֵם עַד אֵין־סוּף, וְאֵרִיכוֹת אָפוּ בְּלִי שְׁעוֹר, וּמַחֲמַת זֶה עַל־פִּירֵב, אֵין רוֹאֵין נְקָמָה תַּכְף בְּרוֹדְפָיו וְכו' - אַף־עַל־פִּי־כֶן, בְּמָקוֹם שֵׁישׁ חִלּוּל־הַשֵּׁם וּבִזְיוֹן כְּזֶה הַנוֹגֵעַ עַד הַנֶּפֶשׁ - אֵין דְּרָכּוֹ לְהַחֲרִישׁ.

וּמִבְּטַחְנִי בחסדו יתברך, שיקים מהרה (תהלים יב, ז): **"משד עניים מאנקת אביונים, עתה אקום יאמר ה' וכו',**

יבושו ויחפרו יחד כל שונאינו, יפלו ולא יקומו.

וְזִכּוֹת אָבוֹתָם יַעֲמֵד לָהֶם, שִׁיְהִיָּה לָהֶם מִפְּלָה גְדוֹלָה מִיָּד, כִּי אִם לֹא, חֲסֵ־וְשָׁלוֹם יְהִיּוּ נֶאֱבָדִין וְנַעֲקָרִין לְגַמְרֵי מִשְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, כִּי לֹא דָבָר רֵיק הוּא מַה שֶּׁעָשׂוּ, "שִׁתּוֹ בְּשָׂמִים פִּיהֶם" וְכו' (תהלים עג, ט), "ה' יָרִיב רִיבוֹ", "ה' יִלָּחֵם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִשׁוּן" (שמות יד, יד).

"וימסרו מאלפי ישראל" (במדבר לא, ה)

"שנמסרו על־כרחן" (רש"י)

טו

(ח"ב ס)

וְזֶהוּ: "וּמוֹסְרָךְ לְמַלְכוֹת" (פסחים קיב. כשהיה רבי עקיבא בתפיסה, אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: רבי למדני תורה, ואם לאו, אני אומר ליוחאי אבא זמוסרך למלכות) - **'מסירה' הוא לשון 'בעל־כרחו', כמו שכתוב (במדבר לא, ה): "וימסרו מאלפי ישראל", פֶּרֶשׁ רַש"י: "שנמסרו בעל־כרחם".**

כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, יָבִיא אֶת רַבִּי עַקִּיבָא בְּעַל־כְּרַחוֹ לְמַלְכוֹת, לְבַחֲיַנַּת צְדָלוֹת, עַל־יְדֵי שֶׁהוּא יֹאמֵר תּוֹרָה (עין בפנים).

"ואת בלעם בן בעור הרגו בחרב" (במדבר לא, ח)

טז

(ח"א רלד)

דַּע: שְׁפּוֹרֵי־מַעֲשֵׂי־מִצְדִּיקִים, הֵינּוּ: מִמָּה שֶׁאַרְע לָהֶם - הוּא דָבָר גְּדוֹל מְאֹד, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִטְהַר מַחֲשַׁבְתּוֹ.

"ויקצף משה על פקודי החיל. ויאמר וכו' החייתם כל נקבה. הן הנה היו וכו' בדבר בלעם. וכל אשה ידעת איש וכו'. ויקרבו אל משה הפקדים וכו'. ויאמרו וכו'. ונקרב את קרבן ה' וכו' לכפר על נפשותינו לפני ה'"
(במדבר לא, יד-טו-טז-יז-מח-מט-נ)

יז.

(ח"א מג)

הדבורים של רשע 'בר-דעת', מולידים נאוף בהשומע - פי ה'זווגים' נמשכים מה'דעת', כמו שכתוב (בראשית ד, א): "והאדם ידע את חוה אשתו", וכתוב (במדבר לא, יז): "כל אשה ידעת איש".

אך יש 'זווג-דקדשה', הוא 'התקשרות' לצדיקים ולתורה ולהשם-יתברך, זה נמשך מ'דעת-דקדשה'. ו'זווגים' של עברה', נמשכים מ'דעת-דקלפה'.

וה'דבור' הוא 'התגלות-הדעת' וכו'. וכשרשע מדבר ומוציא מפיו הבלים, מוליד אוירים ארסיים של נאוף, והשומע ממנו הדבורים, מכניס בגופו אלו האוירים.

ולפיכך 'בלעם' "שהוא בחינות 'דעת דקלפה'" (עץ-חיים ש"ח פ"ד; שער הפסוקים בלק), כמו שדרשו חז"ל (ספרי ברכה טז; במדבר-רבה יד, ט; זהר שמות כא; בלק קצג): על פסוק (דברים לד, י): "לא קם במשה" וכו', "בישראל לא קם, אבל באמות קם, ומנו בלעם" - פי "משה הוא דעת" (זהר פקודי רכא), ולזה "נקרא דורו דור דעה" (ויקרא-רבה ט, א).

ולכך "בשנטלו מואב עצה ממדון, אמרו להם: אין פהו אלא בפה" (במדבר-רבה כ, ד; תנחומא בלק ג) - פי ה'פה' הוא 'התגלות

אבל אי-אפשר לספר 'מעשיות' של צדיקים, כי-אם מי שיכול להדמות עצמו להשם-יתברך, דהינו: שיכול להבדיל בין אור וחשך, כמו השם-יתברך בבכול, כי כנגד כל מעשה של צדיק, יש כנגדו רע, דהינו שיש כנגדו מעשיות של רשעים, שגם להם ארע פיוצא בזה.

כגון שמצינו: "שפנחם עשה דבר גדול שפחה באויר" (תרגום-יונתן במדבר לא, ח; מדרש ילקוט 'מטות' רמז תשפה). וכנגד זה יש מעשה של רשע: "שגם בלעם פרה באויר" (שם). וכן פיוצא בזה, כי הרע לעמת הטוב.

וההפרש, הוא רק מי שיכול להבדיל בין אור וחשך, זה יודע גדל ההבדל וההפרש שבין 'מעשיות' של צדיקים' ל'מעשיות' של רשעים.

כי זה מסטרא-דקדשה על-ידי תפלתו, כמו שכתוב באלישע (מלכים-ב ח, ד): "ספחה נא לי הגדלות", הינו: "שעשה הנפים על-ידי תפלה" (מגלה כז).

אבל 'מעשיות' של רשעים' - הם על-ידי 'תחבולות' או 'כשוף' או דבר-אחר מסטרא-אחרא.

נמצא: שעקר ההפרש יודע רק זה שיודע להבדיל בין 'אור' ל'חשך', הינו: בין 'רע' ל'טוב'.

וגם מי שאין לו זה הדעת להבדיל וכו', אבל יש לו 'אמונה-שלמה', שמאמין ההבדל שיש ביניהם כנ"ל - גם זה יכול לספר 'מעשיות' של צדיקים.

אבל צריך שתהיה ה'אמונה' - 'אמונה' שלמה ברורה מאד. עד שעל-ידי ה'אמונה', יהיה דומה לו כאלו רואה הדבר שמאמין, בעינים ממש.

הַדַּעַת'. "אָמַר מוֹאֵב: אִף אָנּוּ נִבּוֹא עֲלֵיהֶם
בְּאָדָם שֶׁפָּחוּ בִפֶּה" (שם) - כִּי הוּא גַם־כֵּן
'דַּעַת דִּקְלָפָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קִהְלֶת ז, יד): "אֵת
זֶה לַעֲמַת זֶה עָשָׂה אֱלֹקִים".

וְזֶה שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר כד, טז): "וַיֵּדַע דַּעַת
עַל־יוֹן", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (בְּרִכּוֹת ז): "שִׁידַע
מִתִּי הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא כּוֹעֵס".

כִּי כִשְׁהַדַּעַת אֵינוֹ בִּישׁוּב - אָזִי יֵשׁ כְּעַס,
כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (פְּסָחִים סו:): "כָּל
הַכּוֹעֵס חֲכָמָתוֹ מִסְתַּלְקֶת מִמֶּנּוּ". וּלְפִיכֶן
כִּשְׁכָּעַס 'מֹשֶׁה רַבִּנוּ' עַל־יִוֵּה־הַשְּׁלוֹם עַל
'אֲנָשֵׁי הַצֹּבָא' כִּשְׁבָאוֹ מִמִּדִּין, נִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ
הַדַּעַת, וְהִצְרִיךְ 'אַלְעָזָר' לִזְמַר הַלְכוֹת
'טְבִילוֹת כְּלִים' (רש"י בַּמִּדְבָּר לא, כא).

וּכְשֶׁהַדַּעַת שָׁלֵם - אָזִי אֵין כְּעַס, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (ישעיה יא, ט): "לֹא יִרְעוּ
וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכֹל הַר קֹדֶשׁ, כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ
דַּעָה".

וְ'בַלְעָם' הָיָה מִסְתַּפֵּל בְּדַעַת דִּקְלָפָה,
שֶׁהוּא 'מוֹתְרוֹת' שֶׁל דַּעַת עַל־יוֹן,
וּכְשֶׁמִּשְׁתַּנֵּה, יָדַע שֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּכַעַס.
נִמְצָא: שֶׁ'בַלְעָם' הוּא דַּעַת דִּקְלָפָה, וְעַל־יָדֵי
דְבוּרָיו הוֹלִיד אֲוִירִים אַרְסִיִּים שֶׁל נְאוּף.

לָזֶה כִּשְׁבָאוֹ מִמְלַחְמַת מִדִּין, נֶאֱמַר (בַּמִּדְבָּר
לא, יד-טז טז): "וַיִּקְצַף מֹשֶׁה עַל פְּקוּדֵי
הַחֵיל, וַיֹּאמֶר חַחִייתֶם כָּל נִקְבָה, הֵן הִנֵּה
הָיוּ בְדַבֵּר בַּלְעָם". 'בְּדַבֵּר' דִּיקָא - כִּי עַל־
יָדֵי דְבוּרָיו, שֶׁהוּא 'הַתְּגַלּוֹת־הַדַּעַת שְׁלוֹ',
הוֹלִיד נְאוּף בְּמִדִּין.

וּלְפִיכֶן כִּשְׁבָאוֹ מִמְלַחְמוֹת מִדִּין, כְּתִיב
(שם שם, מח-ט"ג): "וַיִּקְרְבוּ אֵל
מֹשֶׁה רָאשֵׁי הַפְּקָדִים וְכוּ', וַיֹּאמְרוּ וַנִּקְרַב
אֶת קֶרְבֵּן ה' וְכוּ', לְכַפֵּר עַל נַפְשׁוֹתֵינוּ לְפָנֵי

ה'". וְדָרְשׁוּ רַז"ל (שִׁבְת סד): "שִׁכְּףָ אָמְרוּ:
אִף־עַל־פִּי שְׁמִידֵי עֲבָרָה יִצְאָנוּ, מִיָּדֵי
הַרְהוּר לֹא יִצְאָנוּ".

פְּרֻשַׁת 'טְבִילַת כְּלִים' (בַּמִּדְבָּר לא, כא-כב-כג-כד)

יח.

(ח"א מג)

כִּשְׁהַדַּעַת אֵינוֹ בִּישׁוּב - אָזִי יֵשׁ כְּעַס, כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (פְּסָחִים סו:): "כָּל
הַכּוֹעֵס חֲכָמָתוֹ מִסְתַּלְקֶת מִמֶּנּוּ". וּלְפִיכֶן
כִּשְׁכָּעַס 'מֹשֶׁה רַבִּנוּ' עַל־יִוֵּה־הַשְּׁלוֹם עַל
'אֲנָשֵׁי הַצֹּבָא' כִּשְׁבָאוֹ מִמִּדִּין, נִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ
הַדַּעַת, וְהִצְרִיךְ 'אַלְעָזָר' לִזְמַר הַלְכוֹת
'טְבִילוֹת כְּלִים' (רש"י בַּמִּדְבָּר לא, כא).

"כָּל דְּבַר אֲשֶׁר יָבֵא בְּאֵשׁ, תִּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ וְגו'."
"וְכֹל אֲשֶׁר לֹא יָבֵא בְּאֵשׁ, תִּעֲבִירוּ בַּמַּיִם"
(בַּמִּדְבָּר לא, כג)

יט.

(ח"א ד, ה"ו)

עַל־יָדֵי 'וְדוֹי־דְּבָרִים' לְפָנֵי 'תְּלַמִּיד־חֶכֶם',
נִתְתַּקֵּן בְּחִינַת 'מְלָכוּת'.

וְזֶה בְּחִינַת 'הַחֲזֵרַת הַמְּלָכוּת לְשִׁרְשָׁה', כִּי
'שִׁרְשׁ הַמְּלָכוּת' הוּא 'אֵשׁ', כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (סְנֵהֲדָרִין קא:): "לָפָּה טָעָה נְבוֹט,
שֶׁרָאָה שִׁיָּצָא אֵשׁ מֵאֲמָתוֹ". וְהַ'תּוֹרָה'
נִקְרָאת 'אֵשׁ', שֶׁמִּשָּׁם הַ'מְּלָכוּת', כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (יִרְמְיָהוּ כג, כט): "הֲלוֹא כֹה דִּבַּרְתִּי כְּאֵשׁ",
וּכְתִיב (מִשְׁלֵי ח, טו): "כִּי מְלָכִים יִמְלְכוּ". וְעַקֵּר
הַ'תּוֹרָה' הֵם הַ'תְּלַמִּיד־חֲכָמִים', כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (מִכּוֹת כב:).

וְזֶהוּ (במדבר לא, כג): **"כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יִבֹּא בְּאֵשׁ, תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ"**. **"דָּבָר"** - זֶה בְּחִינַת 'מַלְכוּת', שְׁנִמְשָׁךְ בְּתוֹךְ הַטְּמֵאָה, בְּתוֹךְ חֲמִימוֹת הַיָּצֵר, כְּמוֹ (קדושין פא.): **"נֹרָא בִּי עִמָּרִם"**. **"תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ"** - תְּקוּנוֹ: **עַל-יְדֵי 'אֵשׁ', הֵינּוּ 'וְדוּי-דְּבָרִים' לְפָנַי 'תִּלְמִיד-חֶכֶם'**.

נ.

(ח"א קנו)

מָה שְׁמַדְבָּרִים בֵּינוּ לְבֵין קוּנּוֹ, הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ'. וְצָרִיךְ לְחַדֵּשׁ תְּמִיד, לְבַקֵּשׁ בְּכָל פֶּעַם בְּתַחֲנוּגִים וְדְבָרֵי רְצוּיִים חֲדָשִׁים. וְלִזְכּוֹת לָזֶה, צָרִיךְ 'טְהַרְתֵּהֶלֶב'.

וְ'טְהַרְתֵּהֶלֶב' - הוּא עַל-יְדֵי שְׁמַתְלֵהָב וּבוֹעֵר לְבוֹ לְהַשְׂם-יְתֵבְרָה, כִּי נֶגֶד שְׁמַתְלֵהָב וְנִבְעֵר לְעֵבֶרָה אוֹ לְתֵאָוָה רָעָה חֲסוֹשְׁלוֹם, שְׁמֵזָה נְטֵמָא לְבוֹ, צָרִיךְ שְׁיִתְלֵהָב וַיִּבְעֵר לְבוֹ לְהַשְׂם-יְתֵבְרָה, וְעַל-יְדֵי זֶה יִטְהַר לְבוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (במדבר לא, כג): **"כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יִבֹּא בְּאֵשׁ, תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ"**.

כִּי עַל-יְדֵי 'חֲמִימוֹת-הֶלֶב', עַל-יְדֵי זֶה מְגַרֵשׁ 'רוּחַ-הַטְּמֵאָה'. כִּי טֵבַע הָ'אֵשׁ', שְׁמַגְרֵשׁ הָ'אוֹר', כְּמוֹ שְׁנַתְבָּרַר לְחֲכָמֵי-הַיְסוּדוֹת.

כִּי זֶהוּ סִבַּת מָה שְׁיִזְרָה הַקְּנִי-שְׂרָפָה עַל-יְדֵי שְׁמַדְלִיקִין מָה שְׁזוֹרִין לְמַעְלָה, דְּהֵינּוּ ה'פִּילְכוּר' - כִּי עַל יְדֵי כַח הָ'אֵשׁ, בּוֹרַח הָ'אוֹר', וְהָ'אוֹר' הוּא דוֹחָה אֶת הַדְּבָרִים שְׁמָלָאוּ בָהֶם אֶת הַקְּנִי-שְׂרָפָה, וְעוֹד נִתְבָּרַר בְּחוֹשׁ מִכְפָּה דְבָרִים.

וְהַכֹּלֵל: שְׁהָ'אֵשׁ מְגַרֵשׁ הָ'אוֹר' - עַל-כֵּן ה'חֲמִימוֹת שְׁבִלְב' שְׁבוֹעֵר לְהַשְׂם-יְתֵבְרָה, מְגַרֵשׁ ה'רוּחוֹת' שֶׁהֵם 'אוֹר', הֵינּוּ:

שְׁמַגְרֵשׁ אֶת 'רוּחַ-הַטְּמֵאָה'. וְעַל-יְדֵי זֶה נִטְהַר לְבוֹ.

וּכְשֵׁיט לֹא 'טְהַרְתֵּהֶלֶב' - אֲזִי זוֹכָה לְדַבֵּר בְּכָל פֶּעַם 'דְּבוּרֵי-הַקֹּדֶשׁ', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ'.

נא.

(לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים שחרית ב, טו)

וְזֶה בְּחִינַת 'טְבִילַת-פְּלִים' - כִּי "הַפְּלִי שִׁיְצֵא מִרְשׁוֹת הָעִפּוֹ"ם, צְרִיכִים לְטוֹבְלָן בַּמְּקוֹה, שִׁיְהִיָּה רְאוּי שְׁיֵאכַל בּוֹ הַיִּשְׂרָאֵל" (שְׁלַח-עֲרוּךְ יוֹרְדֵה-דְּעָה קכ, א).

כִּי הָ'עִפּוֹ"ם' שֶׁהֵם בְּחִינַת ה'טְבַע', זֶה עֵקֶר הַטְּמֵאָה, וּכְשֶׁהַפְּלִי בְּרְשׁוֹתָם - אֵינּוּ יוֹכֵל לְצֵאת לְרְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל הַקֹּדֶשׁה, כִּי-אִם עַל-יְדֵי 'טְבִילָה בַּמְּקוֹה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַשְּׂגָחָה', בְּחִינַת 'דַּעַת', בְּחִינַת (ישעיה יא, ט): **"כִּי מִלֵּאָה הָאָרֶץ דַּעָה בְּפִיָּם" וְכוּ'.**

וְעַל-כֵּן הַפְּלִי שֶׁהִיָּה בְּרְשׁוֹת הָעוֹבְדֵי-בּוֹכְבִים, שֶׁהֵם מְסַטְרָא-

דְּמְסַאבוּתָא, כִּי הֵם תּוֹלִין ב'טְבַע', שְׁמַשֵּׁם עֵקֶר אַחִיזַת הַדִּינָיִם וְהַסְטְרָא-אַחֲרָא, וְעַל-כֵּן אֵינּוּ הַפְּלִי רְאוּי לְסַעֲדַת יִשְׂרָאֵל כִּי אִם עַל-יְדֵי 'טְבִילָה בַּמְּקוֹה', שְׁעַל-יְדֵי זֶה יוֹצֵא הַפְּלִי מִבְּחִינַת 'טְבַע' - לְבְּחִינַת 'דַּעַת', בְּחִינַת 'הַשְּׂגָחָה', בְּחִינַת 'עֲלֵמָא-דְּאֵתִי', שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת 'מְקוֹה', וְכוּ' בַּנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת 'הַכְּשֵׁר-פְּלִים' (שֵׁם סִימָן קכא): **"כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יִבֹּא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ"**

(במדבר לא, כג). כִּי **"מֵהָאֵשׁ יֵצְאוּ וְהָאֵשׁ תֹּאכְלֵם"** וְכוּ' (יחזקאל טו, ז), וְכַנ"ל, כִּי מֵאַחַר שְׁכַבֵּר נִבְלַע הָאֶסּוּר שֶׁהוּא הַטְּמֵאָה, בְּכָלִי, שְׁכַל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת ה'טְבַע', דְּהֵינּוּ 'כְּפִירוֹת', שְׁמַשֵּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַטְּמֵאוֹת וְכָל

הָאִסּוּרִים, וְכַשְׁפָּר נִבְלַע הָאִסּוּר בְּכָלִי - אִין לֹו טְהָרָה כִּי אִם עַל־יַדֵי הָאִשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שְׂרֵש־הַטֵּבַע' וְכוּ', כִּי "מֵהָאִשׁ יֵצְאוּ" וְכוּ'.

אָבֵל כְּשֶׁעָדוֹן לֹא נִבְלַע הָאִסּוּר בְּכָלִי, רַק שֶׁיֵּצֵא מִרְשׁוֹת הָעוֹבְדֵי־כּוֹכְבִים, דְּהֵינּוּ שֶׁיֵּצֵא מִדַּעְתּוֹ וּרְשׁוֹתוֹ, הֵינּוּ: מִרְשׁוֹת 'דַּעַת הָעוֹבְדֵי־כּוֹכְבִים', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַטֵּבַע' וְכוּ' כִּנּוּי - אֲזִי דֵי לֹו בְּטִבְיָהּ בְּמִקּוּהָ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֲלֻמָּא־דְאֵתִי', שֶׁמִּשָּׁם מְקַבְּלִין וּמְמַשִּׁיכִין בְּחִינַת הַשְּׂגָחָה, לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל בְּחִינַת הַטֵּבַע, שֶׁעַל־יַדֵי־זֶה יוֹצְאִין מִטְמָאָה לְטְהָרָה, מִרְשׁוֹת הָעִבּוּרִים לְרְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם לְמַעְלָה־מֵהַטֵּבַע'.

"בְּנֵי גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן" (בַּמִּדְבָּר לֵב, ב)
 "וְהָיָה קִמְתָּם תַּחַת אַבְתֵיכֶם, תִּרְבּוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים" (בַּמִּדְבָּר לֵב, יד)

אַבוֹתֵיכֶם, וּרְצוֹנְכֶם לְגַזֵּל מִיִּשְׂרָאֵל נַחֲלַת אַבוֹתֶם.

וּבְבָא־בְּתָרָא' (ח: - עַל דְּנִיּאֵל יב, ג):
 "וּמִצְדִּיקִי" הַרְבִּים כְּפוֹכְבִים, אֵלּוּ מְלַמְדֵי תִינוּקוֹת". וְעַכְשָׁו שְׂרָאָה, שֶׁהֵם 'מְחִיבֵים רַבִּים' שֶׁמִּנְיָאִין לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מִסְתַּמָּא גַם רַבִּים אֵינֶם 'מִצְדִּיקֵי הַרְבִּים', אֲלָא 'מְחִיבֵי הַרְבִּים'. בְּשִׁבִיל זֶה קָרָא לָהֶם: "תִּרְבּוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים", וְתִרְגַּם אוּנְקֵלוֹס: "תְּלַמְדֵי גְבֵרִיא חִיבִיא".

נג.
 (ח"א קד)

אֵיתָא בַּמִּדְבָּר (הוֹבָא בַּסְפָּר־חֲסִידִים קלז, וּבִרְאשִׁית־חֲקֻמָּה שַׁעַר עֲנֻוָה פ"ה): "בְּשִׁבִיל שֶׁאָמַר מֹשֶׁה לְבְנֵי גָד (בַּמִּדְבָּר לֵב, יד): 'תִּרְבּוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים' - נַעֲנֵשׁ, שֶׁבֶן בָּנוּ עֶבֶד לְכַפֵּס לְמִיכָה".

וְהִדְבָּר קָשָׁה: מָה עֲנִין זֶה שֶׁל "תִּרְבּוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים", לְעֵנֶשׁ שְׁלֹו שֶׁיַּעֲבֹד בֶּן בָּנוּ עֶבֶד־זָרָה?!

וְהִתְרוּץ: כִּי אָמְרוּ חֲז"ל (פְּתוּחַת קי): "כָּל הַדֶּר בְּחוּץ־לְאֶרֶץ, כָּאֵלּוּ אִין לֹו אֵלּוּק", וְאָמְרוּ חֲז"ל (שַׁבַּת צז): "הַחוּשָׁד בְּכַשְׂרִים לֹוּקָה בְּגוֹפּוֹ". וּמֹשֶׁה הָיָה חוּשָׁד אוֹתָם: "שְׁבִנֵי רְאוּבֵן וּבְנֵי גָד אֵינֶם רוֹצִים בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שׁוּם חֶלֶק"! - נִמְצָא שֶׁאִין לָהֶם אֵלּוּק.

בְּשִׁבִיל זֶה נַעֲנֵשׁ בְּבֶן בָּנוּ שֶׁלֹא הָיָה לֹו אֵלּוּק, כִּי הֵם כְּשִׂרִים הָיוּ בְּדָבָר, כִּי רָצוּ לְטַל חֶלֶק בְּאֶרֶץ גַּם־כֵּן. (עֵינן בְּתוֹסְפוֹת וּמְלוֹאִים, בְּקַצּוֹר־לְקוּטֵי־מוֹהֲרָן פֶּאן).

כב.
 (ח"א קג)

אֵיתָא בַּגְּמָרָא (סְנַהֲדְרִין דִּף צא): "כָּל הַמוֹנֵעַ הַלְכָה מִפִּי תְלָמִיד, כָּאֵלּוּ גּוֹזְלוֹ מִנַּחֲלַת אַבוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים לג, ד): 'תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מֹשֶׁה מִזֶּרֶשׁה" וְכוּ'.

וְכִיּוֹן שְׂרָאָה מֹשֶׁה, שְׁבִנֵי רְאוּבֵן וּבְנֵי גָד מִנְיָאִין לֵב בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִנַּחֲלַת אַבוֹתָם, בְּשִׁבִיל זֶה קָרָא לָהֶם: "תִּרְבּוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים" (בַּמִּדְבָּר לֵב, יד), וְתִרְגַּם אוּנְקֵלוֹס: "תְּלַמְדֵי גְבֵרִיא חִיבִיא".

הַדְבָּר הַזֶּה קַבְּלָתָם מִרְבָּנִיכֶם, שֶׁרַבְכֶם גָּזַל מִכֶּם 'הֶלְכוֹת', וְהֶלְכוֹת' הֵם נַחֲלַת אַבוֹת' כִּנּוּי. וְעַתָּה גַם אַתֶּם הוֹלְכִים בְּדַרְכֵי

לקוטי תפלות

פרשת מטות

מפתח התפלות

[א] "איש פי ידור נדר", ענין 'נדרים' (ח"א נז).

[ב] "איש פי ידור נדר", ענין "פתח חרטה" (ח"א סו).

[ג] "איש פי ידור נדר", ענין 'נדרים' (ח"ב כד).

[ד] "כל דבר אשר יבא באש, תעבירו באש" - שנוצפה להתלהבות וחמימות דקדשה, ונוצפה על-ידי-זה לתקן כל ההתלהבות וחמימות לעברות (ח"א קיח).

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א נז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נז,

'שאלו את רבי יוסי בן קסמא'

"איש פי ידור נדר" (במדבר ל, ג)

ואזכה לעלות למקום הנדר, שהוא
"פליאות חכמה". ועל-ידי-זה
תעזרני להפיר, מעלת וקדשת החכמים-
האמתיים, עד שאזכה לאמונת-חכמים
בשלמות.

ועל-ידי-זה תזכני לעלות ולהפיל
באור האבות, ויתנוצצו בי
אור האבות, אברהם יצחק ויעקב.

ובכן תעזרני ברחמיך הרבים, שאזכה
להתקדש בקדשתך העליונה,
ותגיעני מהרה לקדשה ופרישות באמת,
ואזכה לאחז בדרכי אבותינו הקדושים,
לדור נדרים, ולקיימם מיד, בשביל רצונך
הטוב, כדי לזכות על-ידי הנדרים,
לקדשה ופרישות באמת.

וּתְעֹזְרֵנוּ לְקַיֵּם כָּל מִצְוֹתֶיךָ בְּאַהֲבָה,
וְלְהוֹצִיא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל, כָּל
הַדְּבָרִים שֶׁבִקְדָשָׁה שָׁהֵם רְצוֹנָךְ בְּאַמֶּת.
וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע וְחַיּוֹת
חֲדָשׁ בְּכָל עֵת מְלַמְעָלָה לְמִטָּה, מִן הַכַּח
אֶל הַפֶּעַל.

⊗ [ג] לקוטי-תפלות ח"ב כד ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב כז, מ' שהוא פרנס')

"איש פי ידו נדר" (במדבר ל, ג)

וּתְרַחֵם עָלֵינוּ, וּתְשַׁמְרֵנוּ וּתְצִילֵנוּ,
מִפְּגַם נְדָרִים וּשְׁבוּעוֹת,
וּתְשַׁמְרֵנוּ שְׁלֵא נִהְיָה רְגִילִים בְּנְדָרִים
וּשְׁבוּעוֹת.

וְכָל הַנְּדָרִים וּשְׁבוּעוֹת שָׁאֵנוּ מְכַרְחִים
לְדֹר, אוֹ לְשָׁבַע, בְּשִׁבִיל קְדָשָׁה
וּפְרִישוֹת, כְּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רְבוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה: "נְדָרִים סִיג
לְפְרִישוֹת", תְּשַׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וּתְעֹזֵר וּתוֹשִׁיעַ לָנוּ בְּכָל עֵת, לְקִיּוֹם מִיָּד,
וְלִבְלִי לְעֵבֶר חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְלִבְלִי לְאַחַר
שׁוֹם נְדָר וּשְׁבוּעָה.

רַק נִזְכָּה לְקִיּוֹם בְּשִׁלְמוֹת מִיָּד, וּכְכֹל
הַיּוֹצֵא מִפִּינוּ נַעֲשֶׂה, וּמוֹצֵא שְׁפָתֵינוּ
נִשְׁמַר וְנַעֲשֶׂה, כְּאֲשֶׁר נִדְוֹר תְּכַף וּמִיָּד,
וְלֹא נֶאֱחָר לְשִׁלְמוֹ.

וּתְוַרְנֵי וּתְלַמְּדֵנִי בְּכָל עֵת, אֵיךְ לְהִתְנַהֵג
בְּעֵנִין נְדָרִים וּשְׁבוּעוֹת בְּשִׁבִיל
קְדָשָׁה וּפְרִישוֹת, בְּאִפְן שֶׁאֲזַכָּה לְקִיּוֹם
בְּאַמֶּת, וְלִזְכוּת עַל-יָדֵם לְקְדָשָׁה וּפְרִישוֹת
בְּאַמֶּת כְּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב. "הַדְּרִיכֵנִי בְּאַמֶּתְךָ,

⊗ [ב] לקוטי-תפלות ח"א סו ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סו, ז'יהי נא פי שנים')

"איש פי ידו נדר" (במדבר ל, ג)

- ענין "פתח חרטה" -

(נדרים כב: שלחן-ערוך יורה-דעה רכח)

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּכֹר הַבְּטַחְתָּנוּ בְּכַמָּה
הַבְּטָחוֹת, שְׁבוּדָאֵי תַגְמֵר רְצוֹנָךְ
וְחַפְצָךְ עִמָּנוּ, לְהַבִּיאֵנוּ לְתַכְלִית
הַשְּׁלֵמוֹת, וּלְקָרְבָנוּ אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, כְּאֲשֶׁר
נֶאֱמַר לָךְ, לֹא כִמְעַשִּׂינוּ, וְלֹא כִמְפַעֲלֵינוּ.

עַל-כֵּן, כָּל עוֹד נַפְשָׁנוּ וְרוּחָנוּ בְּקָרְבָנוּ,
נִשְׁתַּטַּח וְנִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי כָּל
הַצְּדִיקִים עִנְנוּ, וְעֹזְרָנוּ וְזַכָּנוּ, לְהִתְחַיֵּל
וּלְגַמֵּר וְלְהוֹצִיא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל, כָּל מֵה
שָׁאֵנוּ צְרִיכִים לְעִבּוּדַת יְהוָה בְּאַמֶּת, עַד
שֶׁנִּזְכָּה לְהִיּוֹת כְּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב בְּאַמֶּת, כָּל
יְמֵינוּ לְעוֹלָם.

וּשְׁמֵרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִכָּל
מִיָּנִי פְגָמִים וְעִבְרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם.
וּתְהִיָּה בְּעֹזְרָנוּ, שֶׁנִּזְכָּה מִהֲרָה לְהִתְחַרֵּט
וְלָשׁוּב בְּאַמֶּת, עַל כָּל הָעִבְרוֹת וְהַפְּגָמִים
שֶׁעִבְרָנוּ עַד הַנֵּה, בְּשׁוֹגֵג וּבְמִזִּיד בְּאַנָּס
וּבְרְצוֹן, בְּמַחְשְׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֶׂה, בְּכַח
וּבְפֶעַל.

עַל הַכֹּל תִּמְחַל וְתִכַּפֵּר וְתִסְלַח לָנוּ, חַנוּן
הַמְרַבֵּה לְסִלַּח, "לְמַעַן שִׁמְךָ יְהוָה
וְסִלַּחְתָּ לְעוֹנֵינוּ כִּי רַב הוּא."

וּתְהִיָּה עִמָּנוּ מַעֲתָה, וּתְעֹזְרֵנוּ, שֶׁנִּזְכָּה
לְסוּר מִרַע, לִבְלִי לְעֵבֶר עוֹד עַל
דְּבָרֶיךָ וְעַל רְצוֹנָךְ, אֲפִלוּ תְנוּעָה קְלָה.

וְלַמְדַּנִּי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹתָךְ קוֹיֵתִי
כָּל הַיּוֹם.”

☪ [ד] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א קיח ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קנו, 'לב טהור')

”כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יבֹא בְּאִשׁוֹ, תַעֲבִירוּ בְּאִשׁוֹ”

(במדבר לא, כג)

שנזכרה להתלהבות וחמימות דקדושה, ונזכרה על-ידי יד-יזה לתקן כל ההתלהבות וחמימות לעברות

וּתְרַחֵם עָלַי, וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַעֲזָרֵנִי
וְתַחֲזַקֵנִי, שְׁאֲזֹכָה לְדַבֵּק
מִחֲשַׁבְתִּי תָמִיד בְּתוֹרַתְךָ־הַקְּדוֹשָׁה,
וְתַזְכִּירֵנִי וְתַאֲמִצֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ תָמִיד, לְאַחֲזוֹת
אֶת מִחֲשַׁבְתִּי לְבַל תֵּצֵא חוּצָה כָּלֵל, רַק
לְחַשֵׁב תָּמִיד מִחֲשָׁבוֹת קְדוֹשׁוֹת בְּתוֹרַתְךָ
וְעִבּוֹדְתְךָ, עַד שְׁאֲזֹכָה לְחַדֵּשׁ בְּכָל־עֵת,
חַדוּשֵׁי־דָאוּרֵי־אֶמְתִּיִּים.

וְיִתְנַעֲנַע שְׁכָלִי בְּכָל־עֵת בְּתוֹרַתְךָ־
הַקְּדוֹשָׁה, עַד שְׁאֲזֹכָה עַל־יְדֵי
תְנוּעוֹת הַשְּׁכָל, לְהוֹלִיד חוּם בְּלִבִּי,
שִׁיתְחַמֵּם לְבָבִי בַחֲמִימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת
דְּקַדְשָׁה, לְהִתְדַבֵּק בָּךְ, וְלִהְיוֹת כְּרָצוֹנְךָ
הַטּוֹב בְּאַמֶּת.

וּבְפָרְטָא בְּעֵת עֶסְקֵי בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת
וְתַפְלָה וְהִתְבּוֹדְדוֹת, אֲזֹכָה
לְהִתְלַהֵב אֵלֶיךָ, בְּהִתְלַהְבוֹת גָּדוֹל
דְּקַדְשָׁה, בְּהִדְרָגָה וּבְמִדָּה כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב.

עַד שְׁאֲזֹכָה עַל־יְדֵי הַחֲמִימוֹת
וְהִתְלַהְבוֹת דְּקַדְשָׁה, לְתַקֵּן כָּל
הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי נִגְדְּךָ עַל־יְדֵי תְבַעֲרַת־
הַלֵּב וְחֲמִימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת דְּסִטְרָא־אַחְרָא.

וְאֲזֹכָה בְּרַחֲמֶיךָ וַיְשׁוּעָתְךָ, לְגַרֵּשׁ כָּל
הַרוּח־שָׁטוֹת מִמֶּנִּי, וְאֵת רוּח־
הַטְּמָאָה תְּבַעַר מִמֶּנִּי וּמִקְרָבִי. וְתַכְּף אֶת
יְצָרֵי לְהִשְׁתַּעֲבֵד לָךְ, עַד שְׁאֲזֹכָה לְטַהַר־
הַלֵּב בְּאַמֶּת, וְעַל־יְדֵי־זֶה אֲזֹכָה לְדַבֵּר
וְלִשׁוֹחַ לְפָנֶיךָ דְּבוּרִים חֲדָשִׁים בְּכָל פַּעַם.

רַחֵם עָלַי וְעִזְרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁיִטְהַר
לְבָבִי מִהֲרָה, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ כַּמָּה
אֲנִי רַחוּק מִטַּהַר־הַלֵּב בְּאַמֶּת, כִּי הִרְבִּיתִי
לְפָשַׁע נִגְדְּךָ, וְהִלְכְתִּי אַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לְבִי
הָרַע, וְחָטָאתִי וּפְגַמְתִּי נִגְדְּךָ הִרְבָּה, עַל־
יְדֵי חֲמִימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת הַלֵּב דְּסִטְרָא־
אַחְרָא, וְלֹא הִתְגַּבַּרְתִּי עַל יְצָר מִחֲשָׁבוֹת
לְבִי הָרָעִים, לְגַרֵּשׁם וּלְסַלֵּקֵם מִמֶּנִּי.

עַד אֲשֶׁר בְּעוֹנוֹתֵי־הִרְבִּים, לְבִי מָלֵא
רוּח־שָׁטוֹת, וּמִחֲשָׁבוֹת־רָעוֹת,
וְרַעִיוֹנִים זָרִים וּבְלִבּוֹלִים הִרְבָּה, אֲשֶׁר
מַחֲמַת זֶה אֵינִי זוֹכָה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ.

רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא,
מְטַהֵר טְמָאִים, טַהַר לְבִי מִהֲרָה,
מְחַל לִי עַל הָעֵבֶר, וְעִזְרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי
לְהַבֵּא, שְׁאֲזֹכָה לְגַרֵּשׁ וּלְסַלֵּק מִלְּבָבִי, כָּל
הַהֲרָהוּרִים רָעִים, וְכָל הַרַעִיוֹנִים
הַמְּבַלְבְּלִים, וְכָל מִינֵי מִחֲשָׁבוֹת פְּגוּמוֹת
שֶׁבְּלִבִּי, הַכֹּל אֲזֹכָה לְבַעַר וּלְגַרֵּשׁ וּלְסַלֵּק
מִלְּבָבִי. וְאַתְּגַבֵּר וְאַתְּחַזַּק וְאַתְּאֲמִץ בְּכָל־
עֵת, לְהַטּוֹת לְבָבִי אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת.

רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים, זַפְּנֵי לַחֲמִימוֹת
וְהִתְלַהְבוֹת הַלֵּב דְּקַדְשָׁה, וְעֲשֵׂה
לְמַעַן אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ צְדִיקֶיךָ־
הָאֱמִתִּיִּים, ”מְצַדִּיקֵי הִרְבִּים כְּפוֹכְכִים
לְעוֹלָם וָעֶד.”

שְׁאֵזְבָה בְּכַחַם, לְהִיּוֹת גַּם-פֶּן בְּכָל־
 "מִצְדִּיקֵי הַרְבִּים". וְאֵזְבָה
 לְדוֹן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף-זְכוּת, וּלְקָרֵב
 אֲנָשִׁים הַרְבֵּה לְעִבּוּדְתָךְ וּלְיִרְאָתָךְ
 וּלְתוֹרַתְךָ, לְבָאֵר וּלְהָאִיר וּלְהוֹדִיעַ אֶמְתָּתְךָ
 לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וַיִּפְנְסוּ דְבָרֵי
 הָאֲמִתִּיִּים בְּלִבָּם, עַד אֲשֶׁר יִתְחַמֵּם לְבַבְּם
 בְּחַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוּת גְּדוֹל דְּקִדְשָׁה לְשׁוֹב
 אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשָׁךְ עָלַי בְּכָל-
 פַּעַם, חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה, יוֹתֵר
 וְיוֹתֵר.

וְאֵזְבָה לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ בְּלִבִּי בְּכָל-
 פַּעַם, חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוּת
 דְּקִדְשָׁה, מִרְבוּתֵינוּ הַצְדִּיקִים, אֲשֶׁר הֵם
 דְּבִקִּים בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ "אֵשׁ אֲכָלָה",
 "אֵל גְּדוֹל וְנוֹרָא". וְהֵם מְקַבְּלִים אֵשׁ
 שְׁלֹמֶעֱלָה, "רִשְׁפֵי אֵשׁ שְׁלֹהֶבֶת-יָהּ",
 לְהִלָּהֵב וּלְחַמֵּם לְבַב יִשְׂרָאֵל, בְּחַמִּימוֹת
 וְהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה, "וְכָל דְּבָרֵיהֶם כְּגַחְלֵי
 אֵשׁ".

חַמֵּל עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, שְׁתַּבְּעֵרְתָּ אֵשׁ
 הַקִּדְשׁ שְׁלֵחֶם, לֹא תִכְבֶּה לְעוֹלָם
 וָעַד, וַיִּקִּים מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֵשׁ
 תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה".

וְנִזְבָּה כְּלָנוּ לְקַבֵּל מֵאֵשׁ הַקִּדְשׁ שְׁלֵחֶם
 בְּכָל-פַּעַם, לְחַמֵּם וּלְהִלָּהֵב לִב
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, בְּהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה,
 אֵלֶיךָ וּלְעִבּוּדְתָךְ בְּאֵמֶת, בְּהִדְרָגָה וּבְמִדָּה
 כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב.

וְכָל מָה שֶׁתּוֹפְנֵי לְהַכְנִיס חַמִּימוֹת
 וְהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה בְּלִב אַחֲרֵים,
 אֵזְבָה שִׁיתוּסֵף עָלַי וַיִּמְשָׁךְ עָלַי בְּכַפְלֵי-
 כְּפָלִים מְלֻמְעָלָה, חַמִּימוֹת הַלֵּב
 וְהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה, עַל-יְדֵי אַבוּתֵינוּ
 וְרְבוּתֵנוּ, צְדִיקֶיךָ, עוֹשֵׂי רִצּוֹנְךָ, מְשָׁרְתֶיךָ
 אֵשׁ לוֹהֵט.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֵזְבָה, לְבַעַר וּלְגַרֵשׁ
 וּלְסַלֵּק מִלְּבָבִי, כָּל הַרוּחַ-
 שְׁטוּת, וְכָל הַמַּחְשְׁבוֹת וְרַעֲיוֹנֵים רָעִים,
 עַד שֶׁאֵזְבָה מְהֵרָה לְטָהֳרַת-הַלֵּב בְּאֵמֶת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֵזְבָה לְדַבֵּר דְּבוּרִים
 חֲדָשִׁים קְדוּשִׁים וְטָהוּרִים
 בְּכָל-פַּעַם לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת, לְרִצּוֹתְךָ
 שֶׁתִּקְרַבְנִי אֵלֶיךָ מְהֵרָה. וְאֵהִיָּה דְבוּק בְּךָ
 בְּאֵמֶת תָּמִיד, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "וְאִתָּם
 הַדְּבִקִּים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים כְּלָכֶם
 הַיּוֹם".

וַיִּקְרָא בִּי וּבְכָל יִשְׂרָאֵל מְהֵרָה מִקְרָא
 שְׁכָתוֹב: "שִׁימְנֵי כַחוֹתֶם עַל
 לְבָבְךָ, כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ, כִּי עֲזָה כַחוֹת
 אֲהַבָּה, קָשָׁה כְּשֹׂאוֹל קִנְאָה, רִשְׁפִּיהָ רִשְׁפֵי
 אֵשׁ שְׁלֹהֶבֶת-יָהּ. מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ
 לְכַבוֹת אֶת הָאֲהַבָּה, וּנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטְפוּהָ,
 אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאֲהַבָּה, בּוֹז
 יְבוּזוֹ לוֹ". יְהִי לְרִצּוֹן אֲמֵרֵי-פִי וְהַגִּיוֹן
 לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי.

פְּרַשְׁתַּת מִסְעֵי

גַּם עַל־יְדֵי 'עֲבוֹדַת־אֱלֹהִים' - נִמְנָע
ה'מָטֵר', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים יא, טז-יז):
"וְעַבְדְּתֶם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְכוּ' וְלֹא יִהְיֶה
מָטֵר".

וּכְשֵׁאִין 'מָטֵר', אֵין 'שֶׁבַע', וּכְשֵׁאִין
'שֶׁבַע', אֵין 'שָׁלוֹם', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב
(תְּהִלִּים עב, ג): "יִשְׂאוּ הָרִים שָׁלוֹם לְעַם", כְּמוֹ
שִׁפְרֵשׁ רִש"י.

וּכְשֵׁאִין 'שָׁלוֹם', אֵזִי אֵין אִישׁ עוֹזֵר
לְחֵבְרוֹ, וְכֹל אֶחָד צָרִיךְ לְנַסֵּעַ
וּלְטַלְטֵל מִמְּקוֹם לְמְקוֹם בְּשִׁבִיל פְּרִנָּסוֹ.

גַּם ה'צְלוֹת' בָּא - עַל 'בְּטוֹל־תּוֹרָה', כְּמוֹ
שְׁפָתוֹב (ישעיה ה, יג): "גָּלָה עַמִּי מִבְּלִי
דַּעַת". וְעַל־יְדֵי 'עֲבוֹדַת־אֱלֹהִים', בָּא
'עֲצִירַת־גְּשָׁמִים', וּכְשֵׁ"אֵין קִמָּה, אֵין תּוֹרָה"
(אָבוֹת פ"ג מ"ז).

ב.

(ח"א ריח)

דַּע: שְׁלִפְעָמִים בְּשִׁנְגָזָר עַל הָאָדָם חֶסֶד
וְשָׁלוֹם אֵיזָה גְזָרָה, וְ"אֶף־עַל־גֹּב
דָּאִיתוּ לָא חָזִי מִזְלָה חָזִי" (מַגְלָה ג), וּמִחֲמַת־
זָה רוֹצֵה לְהַסְתִּיר עֲצָמוֹ, וּמִזָּה בָּא שְׁלִפְעָמִים
בְּתַאֵם הָאָדָם נוֹסֵעַ לְאֵיזָה מְקוֹם רְחוֹק - כְּדִי
לְהַסְתִּיר עֲצָמוֹ.

וְאֶף־עַל־פִּי שְׂאִינוּ יוֹדַע מְזָה - עַם־כָּל־זָה
הַנֶּפֶשׁ יוֹדַעַת מְזָה, עַל־כֵּן בָּא
לֹא רִצוֹן לְנַסֵּעַ לְשָׁם.

וּלְפַעְמִים בְּשִׁבָּא לְשָׁם, נִתְפָּרְסָם שָׁם
בִּיּוֹתָר, וְיֻכַּל לְהַזִּיק לֹא מְאֹד
חֶסֶד־וְשָׁלוֹם.

"אֱלֹה מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (בַּמִּדְבָּר ל, א)

"וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמִסְעֵיהֶם עַל־
פִּי ה', וְאֱלֹה מִסְעֵיהֶם לְמוֹצְאֵיהֶם" (בַּמִּדְבָּר ל, ב)
- עֲנִינֵי נְסִיעוֹת וְטַלְטוּלִים -

שִׁמְעַתִּי בְּשֵׁם אֲדֹנָי־אֲבִי־זַמְנִי (הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב)
זִלְלָה־ה': כִּי כָל הַמְּסַעוֹת הָיוּ מ'ב, וְהֵם אֶצֶל כָּל
אָדָם, מִיּוֹם הַקְּלוּדוֹ עַד שׁוּבוֹ אֶל עוֹלָמוֹ. וְלִהְיִין
זֶה: כִּי מִיּוֹם הַלְּדָה וְהוֹצֵאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ, הוּא
בְּחִינַת יְצִיאַת־מִצְרַיִם כְּנוֹדָע, וְאַחֲרֵי־כֵן נוֹסֵעַ
מִמְּסַע לְמְסַע, עַד בָּאוּ לְאֶרֶץ־הַחַיִּים הַעֲלִיּוֹנָה וְכוּ'.
וּבְיָדָאִי נִכְתְּבוּ הַמְּסַעוֹת בְּתוֹרָה - לְהוֹרוֹת
הַדָּרָךְ הַיָּשָׁר לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, לִידַע הַדָּרָךְ אֲשֶׁר
יֵלֶךְ בוֹ כָּל יְמֵי חַיָּו, לְסַע מִמְּסַע לְמְסַע.

(דָּגֵל־מַחְנֵה־אֶפְרַיִם, פְּרַשְׁתַּת מִסְעֵי, עֵין־שָׁם)

א.

(ח"א מ)

אֵיתָא ב'עֲשָׂרָה־מְאֻמְרוֹת' (לְהַרְמ"ע מִפְּאֲנוֹ -
מוֹבָא בִּילְקוּט־רְאוּבֵנִי פְּרַשְׁתַּת מִסְעֵי): "אֱלֹה
מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (בַּמִּדְבָּר י, כח), בְּשִׁבִיל
שְׁחָטָאוּ ב'אֱלֹה אֶלְקִיךָ יִשְׂרָאֵל' (שְׁמוֹת לב, ד),
בְּשִׁבִיל־זָה יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

נִמְצָא: כָּל ה'נְסִיעוֹת שֶׁל אָדָם, הוּא
בְּשִׁבִיל 'קְלָקוּל־הָאֱמוּנָה', הֵינּוּ
בְּחִינַת 'עֲבוֹדַת־אֱלֹהִים'. כִּי אִם הָיָה מְאֻמִּין
בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה שְׁיֻכּוֹל הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא
לְהַזְמִין לוֹ כָּל צָרְבוֹ, לֹא הָיָה נוֹסֵעַ שׁוֹם
נְסִיעָה.

וְזָה שְׁפָתוֹב בְּעֲבוֹדַת־אֱלֹהִים (ישעיה ל, כב):
"צֵא תֹאמַר לוֹ". "צֵא" - זֶה בְּחִינַת
נְסִיעָה וְטַלְטוּל'.

גַּם עַל־יְדֵי 'טַלְטוּל' - מִתְקַן אֶת הַטַּלְטוּל
שְׁגָרָם כְּבִיכּוֹל לְמַעְלָה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב
(שָׁם כח, כ): "וְהַמַּסְכָּה צָרָה בְּהַתְּכַנֵּס".

אלקים אחרים" - "שתכף פשפרים מהשם-
יתברך הוא בחינת 'עבודה-זרה'".

ועל-ידי הנסיעות של ישראל, נתכפר.
ו"כל-זמן שיש עבודה-זרה
בעולם, חרוץ-אף בעולם" (ספרי פרשת ראה;
רש"י דברים יג, יח).

נמצא: פשנתכפר פגם עבודה-זרה'
כנ"ל, נמתק ה'חרוץ-אף', ונמשך
'רחמנות'.

ועקר 'רחמנות' הוא: בבחינת (בראשית מג,
יד): "ואל שדי יתן לכם רחמים",
"לכם" דיקא. שיתן לנו ה'רחמנות', שימסר
ה'רחמנות' בידינו, שאנחנו בעצמנו נרחם
עלינו.

ואצלנו ה'רחמנות' בפשיטות: להתרפא
מן החלי וכיוצא בזה. כי אצלו
יתברך יכול להיות, שגם החולאת הקשה
וכל היסורין הם ה'רחמנות' שלו, כי בודאי כל
מה שעושה להאדם, אפלו יסורין קשים,
הכל הוא רק רחמנות. ואין אנו מבינים
ה'רחמנות' שלו, ואין אנו יכולין לקבל אותו -
רק שיתן בידינו ה'רחמנות' [מבאר בלקוטי-הלכות,
ערובי-תחומין ג].

זזהו: 'ישראל' - ראשי-תבות: אל שדי
יתן לכם רחמים - כי ה'רחמנות'
נעשה, על-ידי "מסעי בני ישראל", כנ"ל.

[לקוטי-הלכות, ערובי-תחומין ג, א: בחל - אי-
אפשר לזכות לבחינה זו, בחינת "אל שדי יתן לכם
רחמים", כראם על-ידי נסיעות וטלטולים, בחינת "אלה
מסעי בני ישראל". אבל בשבת - אדרבא! אסור לנסע
ולצאת בדרך, כי אז מתגלה האמונה, שעל-ידי-זזה נמשך
ה'רחמנות'.

ובשבת-קדש זוכין לבחינת 'רחמנות' הזו, בחינת 'רחמים
רבים' - כי אז "כל דינין אתכפין, ועתיקא קדישא גלי רצון
דיליה" (זהר יתרו פח:), שהוא בחינת 'רחמים דעתיקא',

ומזה היה הסתלקות צדיק גדול מאד,
שפתאם רצה לנסע לארץ-ישראל,
והוא היה בעצמו יודע מזה שהיה צריך
להסתיר עצמו, ונסע על המדינה והיה
פרסום גדול, ונסתלק באותו הדרך, וכן ארע
בזמננו בסמוך השם-יצילנו.

ג.

(ח"ב נו)

כשייש להאדם לב, אין שיד אצלו מקום
כלל, כי אדרבא, "הוא מקומו של
עולם" וכו' (בראשית-רבה סח, ט). כי "האלקות
הוא בלב" וכו'.

נמצא: מי שיש לו לב ישראל, אין ראוי
לו לומר שמקום זה אין טוב
לפניו, כי אין שיד אצלו מקום כלל, כי
אדרבא "הוא מקומו של עולם, ואין העולם
מקומו" (עין שיחות-הר"ן קלט השיד לזה - מובא
להלן).

ד.

(ח"ב סב)

"אלה מסעי בני ישראל" (במדבר לג, א).
איתא במדרש (מובא לעיל ח"א מ מספר
עשרה-מאמרות להרמ"ע מפאנו; מובא בלקוטי-ראובני
פרשת מסעי): "ש'מסעי בני ישראל', דהינו:
הנסיעות שבני-ישראל נוסעין ממקום
למקום, הם מכפרין על אלה אלקיך
ישראל" (שמות לב, ד), הינו: על פגם 'עבודה-
זרה'.

**כי אפלו כשאין עובדין 'עבודה-זרה' - יש
פגם 'עבודה-זרה'. כי קלקול-
האמונה, היא גם-כן בחינת 'עבודה-זרה'.**

וכמו שמובא (בשם הבעל-שם-טוב) על פסוק
(דברים יא, טז): "וסרתם ועבדתם

שהוא בחינת 'רחמים רבים', בחינת 'דענא דרעוין'. כי אז בשבת - ה'דעת' מתגלה, שהוא בחינת 'רחמנות' פ"ל, כי עקר 'הארת הדעת' הוא בשבת, כמובא (לקוטי מוה"ר ח"א קיט). ענין בפינים באריכות: ה"לכה זו בני עליי שתי התורות של "אלה מסעי" הנ"ל, ח"א מ; ו"ח ב סב)].

אף-על-פי שאז כבר היה מפרסם בעולם - הזהיר מאד לאנשיו שנסעו עמו: **"שיזהרו לבלי להודיע בשום מקום שהוא נוסע"**.

ולא ידעו בשום מקום שהיה, שהוא נמצא שם, כי נסע בהעלם בדרך הסוחרים.

ה.
(ח"ב עו)

"ישראל נעשים אדונים לבעליהם"
(סנהדרין קד:). כי בכל מקום שבאין בגלות, בתחלה הם פבושים בגולה, אבל אחר כך **"נעשים אדונים לבעליהם"** - כי פובשים את המקום ההוא שבאים שם בגולה. כי ישראל מרימין ומעלין, כל המקומות השפלים והנפולים.

ז.
(שיחות הר"ן נ)
כל הנסיעות שלו היו פלאות נשגבות ונעלמות מאד, כמו הנסיעה לקאמיניץ, ולנאווריטש, ולשאר יגראד, וכיוצא בהם המזכרים קצת בדברינו - כי היה לו בזה סודות נוראות מאד הנעלמות מעין כל חי.

כמו שאמרו רז"ל (מגלה ו:): **"עתידין בתי תרטיאות וקרקסאות שילמדו בהן תורה ברבים, שנאמר (זכריה ט, ז): 'ונשאר גם הוא לאלקיננו וכו'"** - כי ישראל מעלין ומנשאין, כל המקומות הנפולים.

וכמו שפעם אחד בפשא מהדרך, מהדרכים הנזכרים לעיל, ספר איזה מעשה נוראה המבאר ב"ספורי מעשיות" (מעשה ז מזבוב ועפביש), ואמר: **"שזאת המעשה מבארת ענין הנסיעה שלו"**.

ועל-כן נקראין ישראל בגלות: "בני הגולה" (מדות פ"ג מ"א; ערובין קד: תענית כד. מגלה י. ועוד ועוד בלשון הז"ל) - כי אף-על-פי שאחר כך נעשים אדונים, ומקימין ומנשאין ומעלין הכל, אף-על-פי-כן בתחלה הם בגלות, כי הם נע-ונד' בגלות.

[כמו שהתחיל שם בהספור: **"ענה ואמר: אספר לכם כל הנסיעה שלי שהיה לי"**].

ועל-כן נקראין: "בני הגולה" - כי זה אותיות 'גולה', ראשי-תבות: **"ונשאר גם הוא לאלקיננו"** כי אחר כך מעלין ומנשאין הכל, בבחינת: **"ונשאר גם הוא לאלקיננו"**.

ובאמת הדבר סתום וחתום מאד, כי מי יוכל לעמד בסוד המעשיות שספר, או בסוד הנסיעות וההנהגות הנפלאות והנעלמות שלו.

ו.
(שבחי הר"ן א)

וכל נסיעותיו היו בפשיטות, בדרך אנשים פשוטים, בלי שום התנשאות ובלי שום פרוסום.

ח.
(שיחות הר"ן פה)
אחד שאל אותו על ענין נסיעה לאיזה מקום: "אם יסע לשם"!
השיב לו: "כשרואה אדם נסיעה לפניו, אין לו להתעקש למנע מזה, לישב בביתו דוקא!" - כי בכל מקום שנוסע לשם, מתקן שם איזה דבר.

רק שיזהר להיות שמור מן העברה חס-
ושלום, אזי כל אדם מתקן בכל מקום
שנוסע לשם. אפלו איש פשוט לגמרי.

כי בכל מקום שבא לשם, עושה שם
בודאי איזה דבר שבקדשה, כי מתפלל
שם, ואוכל שם, ומברך על אכילתו לפניו
ולאחריו, וכיוצא בזה.

כי בודאי איש ישראלי אפלו הפחות-
שבפחותים, עושה כמה דברים
שבקדשה בכל מקום אשר הוא שם. ועל-כן
בודאי מכרח מן השמים להיות שם באותו
מקום דוקא, כדי שיתקן שם מה שהוא
דיקא צריך לתקן שם.

על-כן טובה לפניו מה שנודמן לו נסיעה
לשם, כי אולי יהיה מכרח לבוא
לשם "בששלאות של ברזל", וכמו שאמרו
רבותינו ז"ל על יעקב אבינו (שבת פט:).

וּכְלִיזָה [הנ"ל] דבר רבנו ז"ל, עם איש
פשוט לגמרי.

ט.

(שיחות-הר"ן קכב)

שמעתי בשמו שאמר: שאם לא היה
מתין בבטחון לישועת-השם,
כבר היה איש נוסע ומטלטל, כמו כל
הנוסעים ומטלטלים עצמם בשביל הפרנסה
בנהוג עכשו.

ואמר זאת לענין הנהגת-הבית בפרנסה
ומלבושים ושאר צרכי-הבית, שעל-
פירוב חסר לאדם הרבה וכו': שצריכין
להמתין לישועת-השם ו"לבלי לדחק את
השעה" (ערובין יג:) למלאות החפרון תבא-
ומיד.

ואמר על-עצמו: שאם לא היה ממתין,
כגון פשהיה חסר לו איזה דבר וכו'
- היה צריך ללוות לעצמו ולהיות בעל-
חוב, עד שהיה מכרח להיות נוסע ומטלטל!
כמו שאנו יודעים ענין הנוסעים - שהם
מכרחים תמיד לפע על המדינה,
מחמת שהם תמיד בעלי-חובות וכו'.

וענין זה צריכים לידע מאד, כי לכל אדם
חסר הרבה וכו', וצריך להסתפק
במעוטי וכו'.

ואם נדמה לו שצריך מלבוש וכו' - אל
ידחק השעה ללוות ולהקיף ולהיות
בעל-חוב, אך ימתין עד שיבוא עתו.

וטוב לסבל דחק אפלו במזונות, וכל-שכן
במלבושים ודירות וכו', ולא להיות
בעל-חוב.

ומוטב שיהיה בעל-חוב לעצמו או לבני-
ביתו במלבושים, מלהיות בעל-
חוב להחנוני או לאחרים וכו'.

י.

(שיחות-הר"ן קלט)

ספר לי אחד מאנשיו: שפעם אחד ספר
לרבנו ז"ל: "שדברו לו איזה שדוד!"
- ואמר האיש הנ"ל לפניו ז"ל: "ששם אין
מקום לפניו!"

השיב לו [רבנו ז"ל]: כשיש להאדם לב של
ישראל, אין שיף אצלו 'מקום'
וכו'. כי ה'לב' הוא אלקות וכו' וכו'. (כנדפס
בלקוטי-תנינא סימן נ"ו - מובא לעיל).

יא.

(שיחות-הר"ן רפ)

לענין שהצדיקים נעים ונדים בדרך, אמר:
שיש נשמות נדחות שאינם יכולים

לְהַתְעַלּוֹת, כִּי אִם עַל־יְדֵי מַה שֶׁהַצַּדִּיק נָעַד-
וְנָדָה.

וַיֵּשׁ צַדִּיק שְׂאִינוּ רוּצָה לְהִיזֵת נְעִי-וְנָדָה,
אָבֵל אֶהְיֶה-עִלְפִּיכֶן הוּא נְעִי-וְנָדָה
בְּבֵיתוֹ. הִינּוּ: מַה שֶׁהוּא הוֹלֵךְ הֵנָּה וְהֵנָּה
בְּבֵיתוֹ, זֶהוּ גַם-כֵּן בְּחֵינֵת נְעִי-וְנָדָה.

[לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א צב: עַל-יְדֵי מַה שֶׁאָדָם נְעִי-וְנָדָה
בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, יְכוּל לְהַחֲזִיז מֵתִים].

יב.

(חיי-מוהר"ן קיד)

וַיְהִי הַיּוֹם, בְּשַׁנַּת תַּק"ס, רָאָה רַבֵּנוּ ז"ל
בְּמָקוֹם שֶׁרָאָה וְהַשִּׁיג בְּמָקוֹם שֶׁהַשִּׁיג:
שֶׁהוּא צָרִיךְ לְקַבֵּעַ דִּירְתוֹ בְּקַהֲלַת
זְלַאטִיפְּאֵלִיעַ וְכו'.

וְהַלְשִׁין עַל רַבֵּנוּ ז"ל וְכו', עַד שֶׁעָשָׂה
מַחֲלָקֶת גְּדוֹל עַל רַבֵּנוּ ז"ל. וּמֵאֵז
וְהַלְאָה נִתְעוֹרַר הַמַּחֲלָקֶת הַגְּדוֹל מְאֹד, עַד
שֶׁכַּמְעַט כָּל הָעִיר כְּפֹה חָלְקוּ עַל רַבֵּנוּ ז"ל.

וְגִדְל עֵצִים הַמַּחֲלָקֶת שֶׁהָיָה עָלָיו שָׁם, וְגִדְל
הַיִּסוּרִין שֶׁהָיוּ לוֹ שָׁם, אִי-אֶפְשָׁר
לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר, כִּי יֵשֵׁב שָׁם כְּמוֹ עַל קוֹצִים
מִמֶּשׁ וְכו' וְכו'.

אֲךָ מֵעַת הַנִּל, שֶׁנִּכְנַס רַבֵּנוּ ז"ל
לְזַלְאֵטִיפְּאֵלִיעַ סְמוּךְ לְגִבּוֹלוֹ שְׂתֵי
פְּרָסָאוֹת, וְגַם עַל-יְדֵי רַבּוּי הַמַּלְשִׁינוֹת כַּנִּל,
עַל-יְדֵי-זֶה נִתְעוֹרַר הַמַּחֲלָקֶת הַגְּדוֹלָה, עַד
שֶׁבָדוּ עָלָיו כְּזָבִים אֲשֶׁר לֹא עָלְתָה עַל דַּעְתּוֹ.

וְרַבֵּנוּ ז"ל אָמַר: "שֶׁהוּא מְכַרְחָה לִישָׁב שָׁם
מִן-הַשָּׁמַיִם, כִּי הוּא מִתְקַן שָׁם
חֲטָא שֶׁל 'יִרְבְּעִים בֶּן נִבְט'" וְכו'.

גַּם אָמַר אֲז: בְּשֵׁם שֵׁישׁ עָרִים לְמַטָּה, בְּךָ
יֵשׁ עָרִים לְמַעְלָה.

וְאָמַר אֲז הַתּוֹרָה שֶׁל "אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל", הַמּוֹבָא בְּלְקוּטֵי-תַנְיָנָא
סִימֵן ס"ב, שֶׁמְדַבֵּר שָׁם מִתְקוֹן חֲטָא עֲבוּדָה-
זָרָה, לְכַפֵּר עַל "אֵלֶּה אֱלֹקֵיךָ יִשְׂרָאֵל", עַל-
יְדֵי "מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". וְשָׁם הוּא רַק רִמָּז
בְּעִלְמָא מַעֲנִין זֶה שֶׁל 'יִרְבְּעִים בֶּן נִבְט' הַנִּל.

יג.

(חיי-מוהר"ן קכ)

בְּוֹדָאֵי אֵין שׁוּם אָדָם יוֹדֵעַ תַּכֵּן פּוֹנוֹת
נְסִיעוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים (שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל).

יד.

(חיי-מוהר"ן קכא; קנה)

"אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (בַּמִּדְבָּר לַג, א).
אֲשֶׁרִי הַזִּזְכָּה וְיִזְכָּה לִידַע סוּד אֶחָד
מִנְסִיעוֹתָיו הַפְּלִיאוֹת מְאֹד, שֶׁלֹּא הָיָה לָהֶם
שׁוּם טַעַם עַל-פִּי פִּשׁוּט.

וְאָמַר בְּעַת שֶׁנִּסְעַת לְנֶאֱוָרִיטְשׁ: "אֵלֶּה הָיוּ
הָעוֹלָם יוֹדְעִים עֲנִין נְסִיעָתִי, הָיוּ
מְנַשְׁקִים הַפְּסִיעוֹת שְׁלִי. בְּכָל פְּסִיעָה
וּפְסִיעָה שֶׁל נְסִיעָתִי, אֲנִי מְכַרְיַע אֶת כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ לְכַהֲזָכוֹת!"

טו.

(חיי-מוהר"ן קכח)

פְּעַם-אַחַת הָיָה מְסַפֵּר בְּשִׁבְת־שִׁירָה,
מַעֲנִין: שֶׁבְּיָמִים הַקּוֹדְמִין הָיָה
נוֹסֵעַ עַל הַמְּדִינָה בְּעֵתִים הַלְלוֹ, וְהָיָה אוֹמֵר
שָׁם תּוֹרָה נִפְלְאָה וְכו'.

וְהָיָה מְסַפֵּר כְּמַתְגַּעְגַּע, וְאָמַר: (א)
שֶׁכְּשֶׁהָיָה יוֹשֵׁב עַל הָעֵגְלָה - הָיָה
עֲנִין מִיחָד. (ב) וּכְשֶׁהָיָה בָּא לְעִיר שֶׁנִּסְעַת לָשָׁם
וַיֵּצֵאוּ לְקִרְאָתוֹ וַעֲשׂוּ לוֹ כְּבוֹד - הָיָה נַעֲשֶׂה
עֲנִין אַחֵר. (ג) כְּשֶׁנִּכְנַס אֶל הָעִיר - הָיָה עֲנִין

אחר. ד) כְּשֶׁאָמַר תּוֹרָה שָׁם - הִיָּה עֵינֶיךָ אַחֵר.
ה) אַחֲר־כֵּךְ כְּשֶׁקִּבַּל מְעוֹת - הִיָּה עֵינֶיךָ אַחֵר.

וְחָשַׁב כִּי־צָא בָּזָה כַּמָּה עֵינַיִם - שֶׁבָּכַל
פַּעַם הִיָּה עֵינֶיךָ אַחֵר.

וְהַמּוֹבָן מְדַבְּרִי: שֶׁהִיָּה לוֹ בְּעֵינֶיךָ הַנְּסִיעָה,
עֲבוּדָה מִיַּחַדָּת נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה
מְאֹד, בְּכָל עֵינֶיךָ בְּפִנְי־עֲצָמוֹ, הֵן בְּהַנְּסִיעָה,
הֵן בְּהַכְּבוֹד וְכוּ' וְכוּ'.

טז.

(חיי-מוהר"ן קנו)

אָמַר: הַמְּקוֹם שֶׁלִּי הוּא רַק אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
מָה שָׂאֲנִי נוֹסֵעַ אֲנִי נוֹסֵעַ רַק
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְלִפִּי שָׁעָה אֲנִי רוֹעֵה
בְּבִרְסֻלָּב וְכוּ' וְכוּ'!

יז.

(חיי-מוהר"ן קצה)

צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ: "שִׁיזְכָּה
לְכוּן רְצוֹנֵנוּ יִתְבָּרֵךְ, לְעֲשׂוֹת רַק
מָה שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ חַפְּצֵנוּ!"

אָבֵל כְּשֶׁזֹּכִין שְׂמֵת־נוֹצֵץ לוֹ הָאָרֶה, וְזוֹכָה
לְדַעַת מָה הוּא עוֹשֶׂה - אֲזִי טוֹב לוֹ
בְּיוֹתֵר שֶׁנִּפְתָּחוּ לוֹ כָּל הַשָּׁמַיִם וְכָל הַחֻכְמוֹת,
וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ מֵרָאָה לוֹ מָה הוּא עוֹשֶׂה וְכוּ'.

וְאֲזִי כְּשִׁזְכָּה לְרֹאוֹת מָה שֶׁהוּא [הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ]
עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם - אֲזִי בּוֹדְאֵי הַשֵּׁם־
יִתְבָּרֵךְ שׂוֹמְרוֹ מְלַחֲכֵשׁל חֲסִידֵי־שָׁלוֹם.

וְזָה בְּחִינַת: "וְהַמְּשֻׁכְּלִים יִזְהִירוּ בְּזֹהַר
הָרְקִיעַ" (דניאל יב, א) - כִּי עַל־יְדֵי הַשְּׁכָל
וְהַחֻכְמָה שְׂמֵת־נוֹצֵץ וּמִזְהִיר, עַל־יְדֵי־זָה
נִפְתָּחִין הַשָּׁמַיִם וְהָרְקִיעִין, כִּי "כָּל־מִן בְּחֻכְמָה
עֲשִׂיתָ" (תהלים קד, כד).

וְאֲזִי כְּשֶׁמִּזְהִיר וּמִתְנוֹצֵץ ה'שְׁכָל, וְנִפְתָּחִין
הָרְקִיעִין, בְּחִינַת "וְהַמְּשֻׁכְּלִים

יִזְהִירוּ" וְכוּ' - אֲזִי הוּא יוֹדֵעַ מָה הוּא [הַשֵּׁם־
יִתְבָּרֵךְ] עוֹשֶׂה, וְאֲזִי הוּא נִשְׁמָר מִמְּכֻשׁוֹל חֲסִי־
וְשָׁלוֹם.

וְזָה בְּחִינַת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל רְאִשֵׁי־תְבוּת שֶׁל
זָה הַפְּסוּק: "וְהַמְּשֻׁכְּלִים יִזְהִירוּ
כְּזֹהַר הָרְקִיעַ", שֶׁהֵם רְאִשֵׁי־תְבוּת: "יִוְה"ך'
- שֶׁזָּה בְּחִינַת הַשֵּׁם־הַקְּדוֹשׁ הַמְּסֻגָּל לְשִׁמְרָה
(הָאֲרִיז"ל).

כִּי עַל־יְדֵי בְּחִינַת "וְהַמְּשֻׁכְּלִים יִזְהִירוּ" -
עַל־יְדֵי־זָה הוּא נִשְׁמָר מִמְּכֻשׁוֹל כַּנֶּל, לְ
שֶׁזָּה בְּחִינַת שֵׁם הַנֶּל, שֶׁהוּא שְׂמִירָה
לְהוֹלְכֵי־דָרֶךְ מִנְּזֻלָּן וְרוֹצֵחַ, כַּמּוֹבָא אֲצֵל
'תַּפְּלַת־הַדָּרֶךְ' (שַׁעֲרֵי־צִיּוֹן, סֵדֶר תַּפְּלַת־הַדָּרֶךְ).

וְהוּא יוֹצֵא מֵהַפְּסוּק (תהלים צא, יא): "כִּי
מִלְּאֲכִיזוֹ יִצְוֶה לְךָ", שֶׁסּוֹפֵי־תְבוּת
'יִוְה"ך' כַּמּוֹבָא שֵׁם (בְּשַׁעֲרֵי־צִיּוֹן).

יח.

(חיי-מוהר"ן רד)

תָּמָה עַל־עֲצָמוֹ, עַל שֶׁעוֹשֶׂה תָּמִיד דְּבָרִים
מְשֻׁנִּים וְנִפְלְאִים מִדַּעַת בְּנֵי־אָדָם? -
עַל אֲשֶׁר הוּא תָּמִיד נִעְיָוֵד מִמְּקוֹם לְמְקוֹם?

וְכֵּה הִיָּה חֶסֶד לוֹ בְּמַעֲדוֹעַד־יוֹקֵעַ? - הִיָּה
רְאוּי לוֹ לִישֵׁב שָׁם תָּמִיד, כִּי שָׁם הִיָּה
יֹשֵׁב בְּשִׁלּוֹה וְהַשְּׁקֵט.

וְהוּא לֹא רָצָה לִישֵׁב בְּשִׁלּוֹה, וְנָסַע מִשָּׁם
וְקָבַע דִּירָתוֹ בְּזִלְאֵי־פֶאֶלְיָע, וְהִיָּה לוֹ
שָׁם מַחְלָקַת גְּדוֹל וְיִסּוּרִים גְּדוֹלִים מְאֹד.

וְנָסַע מִשָּׁם וְקָבַע דִּירָתוֹ בְּבִרְסֻלָּב. אַחֲר־כֵּךְ
בָּזָה הַקּוּץ, נָסַע מִבְּרְסֻלָּב, וְקָבַע
דִּירָתוֹ בְּאוֹמֵן וְכוּ'.

יט.

(חיי-מוהר"ן רי)

בְּאוֹמֵן דְּבַר עֲמֵי מַעֲנֵן נְסִיעָתוֹ, וְאָמַר לִי אִז: "יֵשׁ דֶּרֶךְ בְּזֶה מִבֵּית לַחוּץ, וּמִשָּׁם אֶל הַהָר, וּמִשָּׁם לְסַבֵּב דֶּרֶךְ הַנְּהָר הַקָּטָן וְהַגָּשֶׁר, וּמִשָּׁם לְבֵית רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּמִשָּׁם לְבֵית רַבִּי זְלִיג, וּמִשָּׁם לְאוֹמֵן, כִּי בְּדֶרֶךְ זֶה יֵצֵא לְאוֹמֵן" וְכו'.

הִינּוּ: כִּי עַל הַיָּד שֶׁהָיָה אֶצֶל הַמְּלֹךְ הַמְּבֹאֵר בְּהַמְעֵשָׂה שֶׁל הַבַּעַל-תְּפִלָּה - שֶׁם הָיוּ מִצְרִיִּים כָּל הַדְּרָכִים שֶׁבַּעֲזוֹלָם, עַל-כֵּן אָמַר: "שָׁגַם יֵשׁ דֶּרֶךְ בְּזֶה".

כְּלוֹמַר: שֶׁבּוֹדָאֵי גַם דֶּרֶךְ זֶה הָיָה מִצְרִי שֶׁם עַל אוֹתוֹ הַיָּד! - הִינּוּ: מִהַבֵּית לַחוּץ, וּמִשָּׁם לַהָר, וּמִשָּׁם לַהַבְּתִים הַנִּל, וּמִשָּׁם לְאוֹמֵן.

אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁיִּזְכֶּה לְהַבִּין זֹאת לְעֵתִיד, כִּי בַּעֲנֵן נְסִיעָתוֹ, יֵשׁ סוּדוֹת נוֹרְאוֹת בְּכָל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה, כִּי בְּכָל נְסִיעוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת יֵשׁ רִזִּין עֲלָאִין גְּבוּהִים מְאֹד, מִכָּל-שָׁכֵן בְּנְסִיעָה הָאֲחֵרוֹנָה הַזֹּאת שֶׁנִּסְעָה לְהַסְתַּלַּק שָׁם וְכו'.

כ.

(חיי-מוהר"ן תקמג)

כַּמּוּזָה פְּעָמִים הָיָה מְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמָּנוּ וְהִזְהִיר אוֹתֵנוּ מְאֹד: לְקַרֵּב נַפְשׁוֹת לְהַשְׁמֵי-יִתְבָּרֵךְ, לְהַשְׁתַּדֵּל לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִם בְּנֵי-אָדָם, כִּדִּי לְעוֹרְרֵם וּלְהַשִּׁיבֵם לְקַרְבָּם לְהַשְׁמֵי-יִתְבָּרֵךְ וְכו'.

וְגַם הָיָה רְצוֹנוֹ: שֶׁיִּסְעוּ נְסִיעוֹת בְּשִׁבְלֵי-זֶה, כִּדִּי לְדַבֵּר עִם בְּנֵי-אָדָם.

כא.

(לקוטי-הלכות, פקדון ה, לט)

וְעַל-כֵּן צְרִיכִין לְהֶאֱמִין: שֶׁעַקֵּר כּוֹנֵן הַשָּׁמַיִם-יִתְבָּרֵךְ מֵה שְׁמִסְבֵּב שֶׁיִּסְעַע הָאָדָם, הוּא רַק בְּשִׁבְלֵי שְׁלֵמוֹת-הַתּוֹרָה'.

הִינּוּ: שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְצֵאת מִבֵּיתוֹ לִילֵךְ אוֹ לְנַסֵּעַ לְמִקוֹם-אַחֵר, כִּדִּי שִׁיּוּכַל לְהִתְוַעֵד עִם אָדָם אַחֵר, אוֹ עִם כַּמּוֹה אֲנָשִׁים, לְדַבֵּר עִמָּהֶם מִהַתְּכַלִּית הָאֱמֵתִי וְהַנְּצָחִי, שֶׁיַּעוֹרְרוּ זֶה אֶת זֶה אֶל הָאֱמֵת-לְאֱמֵתוֹ, "כִּי זֶה כָּל הָאָדָם" (קהלת יב, ג).

וְכָל-אָדָם צָרִיךְ לְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ בִּירְאֵת-שָׁמַיִם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת, וְעַל-כֵּן מִסְבֵּב הַשָּׁמַיִם-יִתְבָּרֵךְ שֶׁיִּלְךְ וְיִסְעַע הָאָדָם, הַכֹּל רַק בְּשִׁבְלֵי-זֶה.

זֶה יְדוּעַ: שֶׁכָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּזֶה הָעוֹלָם, בְּהַכְרַח שֶׁיִּתְלַבְּשׁוּ בַּמּוֹה שְׁמַתְלַבְּשִׁים, וְהַקְּלָפָה קוֹדְמַת לְפָרִי, עַל-כֵּן עַל-פִּי-רַב מִתְלַבְּשִׁים הַנְּסִיעוֹת וְהַטְּלָטוּלִים בְּעַסְקֵי חַל.

אֲבָל הַחֲפֵץ בְּאֱמֵת, צָרִיךְ לְשׁוֹם לְבוֹ לְשֶׁרֵשׁ הַדְּבָר שֶׁבִּקְדָּשָׁה, עַל-כֵּן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְשׁוֹם לֵב לְהֶאֱמִין: שֶׁעַקֵּר נְסִיעָתוֹ וְטְלָטוּלוֹ, כִּדִּי שֶׁיִּתְוַעֵד עִם בְּנֵי-אָדָם, אוֹלֵי יוּכַל לְדַבֵּר עִמָּהֶם דְּבָרֵי אֱמֵת, אוֹ שֶׁיִּקְבְּלוּ הֵם מִמֶּנּוּ, אוֹ שֶׁיִּקְבְּלֵם הוּא מֵהֶם, אוֹ שֶׁיִּקְבְּלוּ וְיֵאִירוּ זֶה בְּזֶה, בְּבַחֲיִנַת (תְּרַגּוּם יִשְׁעִיָּה ג, ג): "וּמִקְבָּלִין דִּין מִן דִּין".

כִּי בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ נִקְדָּה-טוֹבָה, וְצְרִיכִין לְקַבֵּל הָאֲרָה מִמֶּנּוּ, לְהֵאִיר בְּנַפְשׁוֹ לְבַל יִישָׁן אֶת יָמָיו שְׁנַת עוֹלָם חֶסֶד וְשָׁלוֹם וְכו', וְזֶה עַקֵּר שֶׁרֵשׁ כָּל הַנְּסִיעוֹת שֶׁבַּעֲזוֹלָם.

כב.

(עלים-לתְרוּפָה, ג' דְּבָרִים ת"ר)

כִּמָּה חֲסָדִים וְנִפְלְאוֹת פְּלִאֵי-פְּלִאוֹת,
רְאִיתִי בְּנִסְיֵעוֹת הָאֱלֹהִים הַנוֹגְעִים
לְעַנְיָנֵנוּ.

אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל עֶסֶק אֶחָד מִפְּלִיָּזָה, וְלִדְבַר
דְּבַר-תּוֹרָה אֶחָד, עִם אִישׁ אֶחָד,
שֶׁדִּבַּרְתִּי בְּכָל הַנְּסִיעוֹת הָאֵלֶּיךָ - בְּיָדַי בְּדַאי
כָּל טַלְטוּלֵי הַקֶּשֶׁה עָלַי מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר אֵין
לְשֹׁעַר, וְכָל רַבּוּי הַהוֹצָאוֹת וְהַבְּלֻבוֹלִים וְכוּ'.

כג.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, עַנְיָנֵי נְסִיעָה וְטַלְטוּלֵי)

[א] מִי שֶׁאֵין לוֹ בְּנִים, יִקְבַּל עַל-עַצְמוֹ גְּלוּת
(בְּנִים ל"ח).

[ב] עַל-יְדֵי רְדִיפַת שְׁלוֹם, מֵצִיל אֶת בְּנָיו
מִמִּיתָה וּמִגְּלוּת. (בְּנִים ע"ב; שְׁלוֹם י"ז).

[ג] כָּל הַדְּרָכִים שֶׁאָדָם הוֹלֵךְ בָּהֶן, הַכֹּל
מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ וְהֵם רְצוֹן-הַשֵּׁם. אֲבָל אֵין לָךְ
אָדָם שֶׁיִּבִּין אֶת דְּרָבּוֹ, אֲלֵא מִי שֶׁהוּא עָנּוּ
(דְּרָךְ ט).

[ד] עַל-יְדֵי נְסִיעַת הַדְּרָכִים, הָאָדָם נַעֲשֶׂה
מִבֵּין (דְּרָךְ ח"ב ד).

[ה] הַמְּקַבֵּל גְּלוּת עַל-עַצְמוֹ, הוּא סְגוּלָה
לְהַרְיוֹן (הַרְיוֹן ו).

[ו] עַל-יְדֵי הַנְּסִיעָה שְׁנוֹסְעִים מִכַּפָּר לְכַפָּר
וּמַעִיר לְעִיר, דְּבָרָיו אֵינָם נִשְׁמָעִים (הַתְּנַשְׁאוֹת
טז).

[ז] עַל-יְדֵי הַטַּלְטוּל, זוֹכִין לְשֵׁם-טוֹב (טַלְטוּל
ח"ב א).

[ח] עַל-פִּי־רֹב, הִירָאִים פְּרֻנְסָתָם בָּא, עַל-
יְדֵי טַלְטוּלִים (טַלְטוּל ח"ב ב).

[ט] לְפַעְמִים, הַצַּדִּיק בָּא לְטַלְטוּלִים, כְּדֵי
שְׁיָבֵא לְעוֹלָם-הַבָּא, וַיִּזְכֹּר כָּל הַמְּקוֹמוֹת
שֶׁהָיָה בָּהֶם, וְעַל-יְדֵי-זֶה יָבֵאוּ טוֹבוֹת לְאֵלֶּיךָ
הַמְּקוֹמוֹת (טַלְטוּל ח"ב ג).

[י] לָאוּ בְּכָל-מְקוֹם אָדָם זוֹכֵה לְסַגֵּל תּוֹרָה
וּמַעֲשֵׂים-טוֹבִים. בְּשִׁבְלֵי-זֶה הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-
הוּא מְסַבֵּב סְבוּבִים, שֶׁיֵּצֵא זֶה הָאָדָם מִמְּקוֹם
הַזֶּה לְמְקוֹם אֲחֵר (טַלְטוּל ח"ב ד).

[יא] לְפַעְמִים נִתְחַיֵּב אָדָם אֵיזְהוּ גְּלוּת,
וְנִתְחַלֵּף לוֹ עַל אֵיזְהוּ חוֹלָאֵת (טַלְטוּל ח"ב ה).

[יב] הַשּׁוֹכֵחַ דְּבַר אֶחָד מִתְּלֻמוּדוֹ, גוֹרֵם גְּלוּת
לְבָנָיו, וּמִזְרִידֵין אוֹתוֹ מְגַדְּלָתוֹ (לְמוּד כג).

[יג] הַמְּזַמֵּן עֲבוּרִים בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וּמִשְׁמַשׁ
עָלָיו, גוֹרֵם גְּלוּת לְבָנָיו (צַדִּיקָה כח).

[יד] טַלְטוּל הַצַּדִּיקִים, לְפַעְמִים הוּא בְּשִׁבִיל
לְגְלוּת אֵיזָה צַדִּיק נִסְתָּר (צַדִּיק קסו).

[טו] הַשְּׂכָרוֹת, גוֹרֵם גְּלוּת (קָרִי ח"ב א; שְׂכָרוֹת
ח"ב ב).

[טז] גְּלוּת, מְכַפֶּרֶת עַל הַכֹּל (תְּשׁוּבָה ז).

[יז] מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ בֵּית-הַכֶּנֶסֶת, וְאֵינוֹ נִכְנֵס
לְשֵׁם לְהַתְּפַלֵּל, גוֹרֵם גְּלוּת לְבָנָיו (תְּפִלָּה לו).

כד.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, בְּרֵפֶת-הַמְּזוֹן וּמִים-אֲחֻרוֹנִים ה, ה"ח)
עַל-יְדֵי שֶׁהָיָה הַמְּשַׁכֵּן עִם הָאָרוֹן וְהַלְוֵחוֹת
בְּעַצְמוֹ עִם כָּל יִשְׂרָאֵל - נָעִים
וְנָדִים בְּמִדְבָּר, עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא בְּרָרוּ וְהָעֵלּוּ
בְּכָל פֶּעַם, אֶת ה'תּוֹרוֹת הַנְּפֻלוֹת', לְשֶׁרֶשֶׁן,
עַד שֶׁנִּתְתַּקְּנוּ וְנַעֲשׂוּ 'תּוֹרָה אֲמִתִּית'.

שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,
שֶׁנִּצְטוּוּ בְּכָל פֶּעַם בְּמִדְבָּר בְּאֶהֱל
מוֹעֵד, שֶׁזָּכּוּ לָזֶה בְּכָל פֶּעַם עַל-יְדֵי שֶׁבְּרָרוּ
וְהָעֵלּוּ בְּכָל פֶּעַם 'תּוֹרוֹת הַנְּפֻלוֹת' לְשֶׁרֶשֶׁן.

וְעַל־כֵּן נִכְתְּבוּ כָּל מַסְעוֹת שְׁלֵהֶם בַּתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר לֵג, א): "אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - כִּי מִכָּל הַמַּסְעוֹת שְׁלֵהֶם נַעֲשֶׂה תּוֹרָה.

וְעַל־כֵּן נֹאמֵר (יחזקאל יא, טז): "כִּי הִפְּיִצוּתִים בְּגוֹיִם וְכִי זָרִיתִים בְּאַרְצוֹת וְאֵהִי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מְעֻט". וְדָרְשׁוּ רַז"ל (מגלה כט): "אֵלֹהֵי בְּתֵי־כְנָסִיּוֹת וּבְתֵי־מִדְרָשׁוֹת".

כִּי כְּשֶׁזֹּכֵינָם בְּגִלּוֹת לְהַרְבִּיץ תּוֹרָה אִמְתִּית בְּיִשְׂרָאֵל, וְלִקְבַע בְּתֵי־כְנָסִיּוֹת וּבְתֵי־מִדְרָשׁוֹת לְעֶסֶק בָּהֶם בַּתּוֹרָה - נַעֲשֶׂה עַל־יְדִיָּזָה תַקּוּן גָּדוֹל, כִּי עַל־יְדִיָּזָה חוֹזְרִים לְתַקּוּן פְּגַם הַחֲרָבָה, וְעוֹסְקִים בְּתַקּוּן בְּנִינּוֹ.

כִּי כָּל הַגְּלִיּוֹת שֶׁיִּשְׂרָאֵל גּוֹלֵינָם מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וּמִטְּלָטְלִין וְנָעִים וְנָדִים בְּחוּץ־לָאָרֶץ - כּוֹנְנֵתוּ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְטוֹבָה, כְּדֵי שֶׁעַל־יְדִיָּזָה דִּיקָא יִבְרָרוּ וַיַּעֲלוּ יִשְׂרָאֵל הַתּוֹרָה הַנְּפֹלוֹת.

שִׁיבְרָרוּ אוֹתָם בְּכַח הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר, שֶׁהֵם יְכוּלִים לְבָרְרָם וּלְהַעֲלוֹתָם הַתּוֹרָה, מִבְּחִינַת גְּלוּת וְטְלָטוּל, לְבְּחִינַת בֵּיתָא, בְּחִינַת הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, עַל־יְדֵי שְׁעוֹסְקִים לַעֲשׂוֹת יְשִׁיבוֹת קְדוּשׁוֹת, וְלִקְבַע בְּתֵי־מִדְרָשׁוֹת לְעֶסֶק בָּהֶם בַּתּוֹרָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת מִקְדָּשׁ־מְעֻט כַּנ"ל, וְכוּ'. עַד שֶׁנִּזְכָּר עַל־יְדִיָּזָה שִׁיבְנָה הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ עַל מְכוּנוֹ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן.

כה.

(לקוטי־הלכות, ערוגי־תחומין ה, יד)
כָּל הַטְּלָטְוִלִים שֶׁל כָּל אָדָם, הֵם בְּחִינַת גְּרוּשׁ וְגָלוּת, שֶׁנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת (בראשית ג, כד): "וַיִּגְרַשׁ אֶת הָאָדָם" וְכוּ', עַל־

יְדֵי חֲטָא אֲכִילַת עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁכוּ כָּל גְּלוּיֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁהוֹלְכִין מִטְּלָטְלִין נֶעַ וְנָד מִגּוֹלָה אֶל גּוֹלָה, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁכוּ כָּל הַגְּלִיּוֹת וְהַטְּלָטְוִלִים, בְּפִרְטוּיֹת שֶׁל כָּל אָדָם וְאָדָם שֶׁמִּכְרַח לִילְךָ בְּדַרְכֵים וְלִהְיוֹת נֶעַ וְנָד וּמִטְּלָטְל.

וְהַכֹּל בְּשִׁבִיל 'בְּרוּר־הָאֱמוּנָה' שֶׁנִּתְקַלְקְלָה מִ'חֲטָא אָדָם־הָרָאוֹן, וְעַל־יְדֵי חֲטָאֵי כָּל הַדּוֹרוֹת. וְכַמְבָּאָר בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בַּתּוֹרָה "אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וְכוּ' (ח"א מ): "שֶׁכָּל הַנְּסִיעוֹת וְהַטְּלָטְוִלִים, הֵם מִחֲמַת פְּגַם־אֱמוּנָה", עֵינֵי־שָׁם.

כו.

(לקוטי־הלכות, ראשית־הגז ה, טו־טז - על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א יב, תהלה לְדוּד')

"אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וְכוּ' (בַּמִּדְבָּר לֵג, א). כָּל הַטְּלָטְוִלִים וְהַנְּסִיעוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם בְּשִׁבִיל 'בְּרוּר הַהֲלָכוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת רַגְלֵי־הַקְּדוּשָׁה, בְּחִינַת "הַלִּיכוֹת עוֹלָם" (תְּבַקּוּק ג, ז), כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (נדה עג. על תְּבַקּוּק הני"ל): "אֵל תִּקְרִי הַלִּיכוֹת, אֵלָּה הַלִּיכוֹת".

כִּי עִקַּר ה'הַלְוִי־דִקְדוּשָׁה', לִילְךָ וּלְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ - הוּא עַל־יְדֵי ה'הַלִּיכוֹת הַקְּדוּשׁוֹת' שֶׁל הַתּוֹרָה וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן הֲצַרְכוּ יִשְׂרָאֵל לְטְלָטְל עֲצָמָן וּלְנַסֵּעַ בַּמִּדְבָּר כָּל הַמַּסְעוֹת, בְּשִׁבִיל לְהַגְבִּיחַ וּלְהַרִים וּלְבָרַר כָּל הַהֲלָכוֹת שֶׁנִּפְּלוּ עַל־יְדֵי חֲטָא אָדָם־הָרָאוֹן וְדוֹרוֹת־הָרָאוֹנִים, שֶׁפָּגְמוּ בְּהַלִּיכוֹת וְכוּ'.

וּבְשִׁבִיל־זֶה הָלְכוּ יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה, וְנָסְעוּ בְּרַגְלֵיהֶם מִמְּקוֹם לְמְקוֹם - לְבָרַר וּלְהַעֲלוֹת ה'הַלִּיכוֹת' מִנְּפִילָתָם, בְּגִדְל כַּחוֹ שֶׁל מִשָּׁה

רַבְּנוּ, וְעַל־כֵּן קָבְלוּ בְּכָל פְּעַם ה'הִלְכוֹת הַתּוֹרָה' בְּהִלְיָכְתָּם בַּמִּדְבָּר, כְּפִי מַה שֶּׁזָּכּוּ לְבָרֵךְ בְּכָל־פְּעַם.

וְזֶה בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר לֵג, ב): "וַיִּכְתַּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם עַל פִּי ה'" וכו' - "וַיִּכְתַּב" דִּיקָא. כִּי כְּשֶׁזָּכִין לְבָרֵךְ ה'הִלְכוֹת שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ' שֶׁנִּפְּלוּ, וּמַעֲלִין אוֹתָם, וְחוֹזְרִין וְעוֹשִׂין מֵהֶם 'הִלְכוֹת' - אַזִּי צְרִיכִין לְחַזֵּר וּלְהַכְנִיסם בְּתוֹךְ 'תּוֹרָה־שֶׁבְּכַתָּב'.

כְּמוֹ שֶׁאֲנִי רֹאֵין בְּכָל חֲכָמֵי הַתְּלֻמוֹד ז"ל, שֶׁהֵם בָּרְרוּ לָנוּ כָּל הַהִלְכוֹת וְדִינֵי הַתּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ, וְהֵם מִיַּגְעִים בְּכָל הַלְכָה לְמַצֵּא אוֹתָהּ בְּתוֹךְ 'תּוֹרָה־שֶׁבְּכַתָּב' וְכו'.

וְזֶה בְּחִינַת: "וַיִּכְתַּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם" וכו' - ש"מֹצְאֵיהֶם וּמַסְעֵיהֶם", שְׁעַל־יְדֵי־זֶה הֵעֵלוּ וּבָרְרוּ כָּל ה'הִלְכוֹת שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ' - כְּתַב אוֹתָם מֹשֶׁה ב'תּוֹרָה־שֶׁבְּכַתָּב'.

לְהוֹרֹת: שֶׁהִיָּה לוֹ כַּח לְהַכְנִיס כָּל ה'נְסִיעוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'בְּרוּר הִלְכוֹת שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ', לְתוֹךְ 'תּוֹרָה־שֶׁבְּכַתָּב'. שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת - לְיַחַד וּלְקַשֵּׁר 'תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ' עִם 'תּוֹרָה־שֶׁבְּכַתָּב'.

וְזֶה בְּחִינַת כָּל הַגְּלוּיּוֹת שֶׁעוֹבְרִים עַל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוֹלְכִין בַּגּוֹלָה נֶעַ וְנָד, וְכָל הַנְּסִיעוֹת וְהַטְּלוּלִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכָל־וּבַפְּרֵט - שֶׁהַכָּל בְּשִׁבִיל 'בְּרוּר הִלְכוֹת' שֶׁנִּפְּלוּ עַל־יְדֵי 'מַחֲלַקַת', שְׁעַל־יְדֵי־זֶה בָּא 'גְּרוּשׁ וְטְלוּלִים' חֶסֶד־וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּמִקּוּם־אַחַר (סִימָן כב, אוֹת א).

וְעַל־כֵּן צְרִיךְ לְכוּן בַּנְּסִיעוֹת וְהַלּוּכוֹ וְטְלוּלוֹ, שֶׁכּוֹנֵנֵנוּ לְבָרֵךְ עַל־יְדֵי־

זֶה ה'הִלְכוֹת שֶׁנִּפְּלוּ', שֶׁהֵם בְּחִינַת "הִלְיָכוֹת עוֹלָם", כְּנ"ל.

וְאַפְּלוּ מִי שֶׁאֵינִי בַר הַכִּי, וְאֵין בּוֹ כַּח לְזֶה, וְנִסְיַעְתּוֹ בְּשִׁבִיל מְמוֹן וּפְרִנְסָה - צְרִיךְ לְכוּן: שֶׁכָּל הַלּוּכוֹ וְנִסְיַעְתּוֹ, כְּדִי שִׁירוּיַח מְמוֹן שִׁיּוּכָל לְהַחֲזִיק תְּלַמִּידֵי־חֲכָמִים הָאֲמִתִּיִּים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה לְשִׁמְיָהּ, שֶׁהֵם מְבָרְרִים הַהִלְכוֹת וְחַדוּשֵׁי־תּוֹרָה הָאֲמִתִּיִּים.

כִּי כָּל הַמְמוֹן וְהַעֲשִׂירוֹת וְהַפְּרִנְסָה נִמְשָׁךְ מֵהֶם כְּנ"ל, וְצְרִיךְ כָּל אֶחָד לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַעֲלוֹת וּלְהַחֲזִיר הַעֲשִׂירוֹת וְהַפְּרִנְסָה לְמֵרָא קַמָּא, שֶׁזֶה עֵקֶר תְּקוּנָה כָּל הָעוֹלָמוֹת.

כז.

(לְקוּטֵי־הִלְכוֹת, פְּקוּדוֹן וְאַרְבַּע־שׁוּמְרִים ה, יט־כ־נג - עַל־פִּי לְקוּטֵי־מִזְבֵּחַ ח"א סא, ח'דִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן')
כָּל הַנְּסִיעוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הֵם בְּשִׁבִיל 'קְלִקּוּל־הָאֲמוּנָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתַב הוּא ז"ל (סִימָן מ - מוּבָא לְעִיל) עַל פְּסוּק (שָׁם לֵג, א):
"אֱלֹהֵי מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - "שְׁמַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם בְּשִׁבִיל 'אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל'" (שְׁמוֹת לב, ד).

שֶׁהוּא 'חֲטָא־הַעֲגָל', פְּנִינֵי אֲמוּנַת־חֲכָמִים' - שֶׁאֲמָרוּ (שְׁמוֹת לב, א): "כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ לֹא יָדַעְנוּ" וְכו' וְכְנ"ל. עַד שֶׁאֲמָרוּ (שָׁם שָׁם, ד־ח): "אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל" - כָּאֵלוֹ הֵם מוֹדִים בְּאֵלִקִּים, רַק שֶׁאֲמָרִים "אֱלֹהֵי אֱלֹהֵיךְ".

וְכַל־זֶה הוּא בְּחִינַת 'פְּנִינֵי אֲמוּנַת־חֲכָמִים', שֶׁאֵינֶם רוֹצִים לִילֵךְ בְּדַרְךְ הַחֲכָמִים הַצְּדִיקִים־הָאֲמִתִּיִּים, וְאוֹמְרִים שֶׁהֵם בְּעַצְמָם יוֹדְעִים דְּרֹךְ־הַשֵּׁם, דְּרֹךְ־הַתּוֹרָה. עַד שֶׁבָּאִים לְכַפִּירוֹת גְּמוּרוֹת, וּקְצָתָם פּוֹרְקִים עַל לְגַמְרֵי, כַּנִּרְאֶה בְּחוּשׁ בְּדוֹרוֹת הַלְּלוֹ.

וּבְשִׁבְלֵי-זָה בָּאִים כָּל הַנְּסִיעוֹת
וְהַטְּלוֹטְלוֹיִם בְּכִלְיוֹת
 וּבַפְּרָטִיּוֹת; וְזֶהוּ בְּחִינַת הַגְּלִיּוֹת שִׁישְׂרָאֵל
 גּוֹלִים וּמְטַלְטְלִים וְכוּ', וְאִין לָהֶם מְנוּחַ לְכַף
 רַגְלָם, וְהַכֹּל מִחֲמַת 'קְלִקּוֹל-הָאֲמוּנָה',
 שֶׁעָקְרָה אֲמוּנַת-חֲכָמִים'.

אָבֵל בְּאֵמַת פְּוִנַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְטוֹבָה, כִּי
 כָּל הַטְּלוֹטְלוֹיִם וְהַגְּלִיּוֹת וְהַנְּסִיעוֹת
 לְדַרְכֵי-הַיָּם - הַכֹּל בְּשִׁבְלֵי שִׁישְׂרָאֵל כָּל אֶחָד אֶת-
 עֲצָמוֹ עַל-יְדֵי-זָה, לְשׁוּב בְּתִשְׁבּוּבָה-שְׁלֵמָה, עַל
 'פְּגָם אֲמוּנַת-חֲכָמִים'.

וְאִז הַנְּסִיעָה - הִיא פְּרָה וְתַקוּן עַל 'פְּגָם
 אֲמוּנַת-חֲכָמִים' שְׁפוּלָל כָּל הַפְּגָמִים
 וְכוּ' בַּנ"ל.

כִּי עַל-יְדֵי הַנְּסִיעוֹת' - הוּא מְרִים וּמַגְבִּיחַ
 כָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁבָּא לָשֵׁם, לְהַשֵּׁם-
 יִתְבָּרַךְ, בְּכַח אֲמוּנַת-חֲכָמִים'.

וּכְמוֹבֵן בְּדַבְּרֵי ז"ל בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת (ח"א מ;
 ח"ב סב - הַמּוֹבָאִים לְעִיל), וּבְכַתְּבֵי
 הָאֲרִיז"ל: "שִׁזְיָה סוּד כָּל הַגְּלִיּוֹת בְּכֻלָּל, וְכָל
 הַנְּסִיעוֹת בַּפְּרָט, שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד".

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁתּוֹב בְּלִקּוּטֵי-הַתְּנִינָא (סִימָן
 עו - מוֹבָא לְעִיל): **עַל מַה שִׁישְׂרָאֵל**
נִקְרָאִים "בְּנֵי הַגּוֹלָה" (מִדּוֹת פ"ג מ"א; עֲרוּבֵין
 קד: תַּעֲנִית כד. מַגְלַה י. וְעוֹד וְעוֹד בְּלִשׁוֹן חז"ל), שֶׁהוּא
 רֵאשִׁי-תִּבּוֹת (זְכָרִיָּה ט, ז): **"וַיִּנְשָׂא רַגְמֵם ה' וְאֵל
 לְאֶלְקֵינוּ"** וְכוּ', עֵינֵי-שָׁם.

וְכֵן מַה שֶּׁמְבָאָר בְּלִקּוּטֵי-הַתְּנִינָא (סִימָן נו -
 מוֹבָא לְעִיל): **"שְׁמִי שִׁישׂ לֹא לֵב יִשְׂרָאֵל,**
בְּכָל מְקוֹם שֶׁבָּא יֵשׁ לֹא מְקוֹם" וְכוּ'. וְכֵן
 בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת.

וְהַכֹּל בְּכַח הַצְּדִיקֵי-אֵמַת שְׁמֵאֲמִין בָּהֶם
 בְּאֵמַת, כִּי בְּוֹדָאֵי אִישׁ פְּשׁוּט אֶפְלוּ

אִם הוּא אִישׁ כָּשֶׁר - אִין לֹא כַח לָזֶה, בַּפְּרָט
 שִׁישׂ מְקוֹמוֹת שֶׁבָּא לָשֵׁם, שֶׁהֵם רְחוּקִים
 מְאֹד מְאֹד מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, בַּפְּרָט שְׂרָפָם אוֹ
 בְּכֹס עֶבֶד"ם, וְגַם עִם הַשֵּׁם הַמְּעֻרְבִים בִּינֵיהֶם
 לְוֹמְדִים מִמַּעֲשֵׂיהֶם, כְּמוֹ שֶׁתּוֹב (תַּהֲלִים קו,
 לה): **"וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִם"** וְכוּ', יִסְלַח הַשֵּׁם לָהֶם
 וַיִּשְׁיבֵם אֶל הָאֵמַת מִהֲרָה.

עַל-כֵּן גַּם הָאִישׁ הַכָּשֶׁר הַגּוֹלָה וּמְטַלְטֵל
 בִּינֵיהֶם, לֹא הִיָּה לֹא כַח לְהַתְּחַזֵּק,
 בַּפְּרָט לְהַגְבִּיחַ גַּם זֶה הַמְּקוֹם לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ
 וְלְתוֹרָתוֹ, לֹאֵל הַשֵּׁם עוֹזְרוֹ, בְּכַח הַצְּדִיקֵי-
 אֵמַת שְׁמֵאֲמִין בָּהֶם.

וְעַל-כֵּן כִּשְׁהוּא בְּדַרְךְ, בַּפְּרָט בְּדַרְךְ רְחוּק,
 בַּפְּרָט כִּשְׁמֵטְלָטֵל בְּמְקוֹמוֹת כְּאֵלוֹ
 רְחוּמָא-לְצֻלָּן - אֲזִי צָרִיךְ לְהַתְּחַזֵּק מְאֹד
 בְּ'אֲמוּנַת-חֲכָמִים', וְלְשׁוּב בְּתִשְׁבּוּבָה גְּמוּרָה עַל
 'פְּגָם אֲמוּנַת-חֲכָמִים'.

וְעַל-יְדֵי-זָה מְתַקֵּן 'פְּגָם אֲמוּנַת-חֲכָמִים',
 וְנִתְּוֹסְפִין סְפָרִים קְדוּשִׁים
 רַבִּים בְּתוֹרָה, שֶׁעַל-יְדֵי-זָה נִשְׁלַם הַתּוֹרָה
 בְּבַחֲינַת "לַחַת הָאֶבֶן" (שְׁמוֹת כד, יב), בְּבַחֲינַת
 'אֶבֶן שְׁתִּיחַ', 'קְדָשֵׁי-קְדָשִׁים' וְכוּ', שֶׁעַל-יְדֵי-
 זֶה נִמְתָּקִין כָּל הַדִּינִים שֶׁבְּעוֹלָם, עַל-יְדֵי
 בְּחִינַת 'חֲכָמָה-עֲלָאָה', 'שְׁכֵל-הַפּוֹלָל', שֶׁהוּא
 בְּחִינַת 'קְדָשֵׁי-קְדָשִׁים' וְכוּ'.

וְעַל-יְדֵי-זָה בְּעֲצָמוֹ עוֹלִין כָּל הַמְּקוֹמוֹת
 שֶׁגָּלָה וְנִתְּפָזַר לָשֵׁם -
 לְמְקוֹמָם וְשָׂרְשָׁם, שֶׁהוּא נִקְדַּת 'אֶבֶן שְׁתִּיחַ',
 "שְׁמֵמָנָה הַשְּׁתַת הָעוֹלָם" (יֻמָּא נד:).

וְאִזִּי נִתְּבַטְּלִים כָּל הַגְּבוּלִים וְהַמְּצָרִים,
 שֶׁהֵם בְּחִינַת 'צְמֻצּוּמִים וְדִינִים',
 שֶׁמִּשָּׁם עָקַר כָּל הַגְּלִיּוֹת וְהַטְּלוֹטְלוֹיִם, בְּבַחֲינַת
 (אֵיכָה א, א): **"כָּל רִדְפֵיהָ הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים"**

- כי נכלל הכל בשרשו, בבחינת אבן שתיה, קדשי־קדשים וכו'.

וזהו (במדבר לג, ב): "ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על־פי ה'" - "ויכתב" דיקא. שמשו רבנו בגדל עצם פחו, הכניס בישראל תשובה על אמונת־חכמים' כל־כך, עד שכתב בתוך ספר התורה הקדושה, את כל הנסיעות של ישראל.

נמצא: שעשה מהנסיעות של ישראל, ספר־תורה, והשלים ספר־התורה ביותר, שזה עקר התקון של הנסיעות וכו' כנ"ל. וכל זה על־ידי תקון המשכן שעשה, ששם עמד הארון בבית קדשי־קדשים, עם "לוחות האבן" וכו'.

ועל־ידי־זה זכו שנעשו מפל הנסיעות שלהם ספר־תורה - כי נכללו כל המקומות של נסיעתם בהתורה, בבחינת קדשי־קדשים וכו' כנ"ל, שזהו בחינת: "ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם" וכו' - "ויכתב" דיקא.

וזה: "ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על־פי ה', ואלה מסעיהם למוצאייהם".

כי 'מוצאייהם' - זה בחינת הגלות והטלטול, בחינת יציאה בגולה, שנמשך על־ידי פגם אמונת־חכמים, שהוא בחינת פגם עבודה־זרה וכו' כנ"ל.

אבל כשזכין לשוב כנ"ל, ואז הטלטול הוא תקון, זה בחינת נסיעה, בחינת (במדבר י, לה): "ויהי בנסע הארון" (עין בפנים), בחינת "מסעי בני ישראל", שפרש רש"י (במדבר לג, א): "שגם מקום המנוחה נקרא נסיעה" וכו'.

כי הנסיעה עם קדשת־הארון, זה בחינת מנוחה - כי על־ידי־זה מתקנים הטלטול, ונכלל בעקר המנוחה והנחלה שהוא קדשי־קדשים.

וזהו: "מוצאייהם למסעיהם", ואחר־כך כתב להפך: "מסעיהם למוצאייהם".

כי כן הדבר: שבתחלה הטלטול בבחינת "מוצאייהם", בבחינת יציאה בגולה, אבל צריכין לראות לשוב וכו', עד שה'יציאה בגולה' תהיה נכללת בבחינת "מסעיהם", בחינת: "ויהי בנסע הארון" - שתהיה נכללת בבחינת קדשי־קדשים, וכנ"ל.

ואז נמשך משם מבחינת קדשי־קדשים, תקון והמתקה מבחינת שכל־הכולל, שעל־ידי־זה נמתקין ונתתקנין כל הצמצומים והדינים, שזה עקר תקון הטלטולים שהיה בבחינת "מוצאייהם", בבחינת יציאה בגלות.

וזהו: "ואלה מסעיהם למוצאייהם" - ש'מסעיהם', בחינת "מסעי בני ישראל", בחינת "ויהי בנסע הארון", הוא תקון והמתקה לבחינת "מוצאייהם" בגולה.

כי על־ידי שכתב משה את "מוצאייהם למסעיהם" - נעשה מהם תורה, ונכללו בשרשם בבחינת קדשי־קדשים.

ועל־ידי־זה נמשך משם, מבחינת "מסעיהם" - תקון והמתקה; ש'מסעיהם' תקן כל "מוצאייהם", כל יציאתם וטלטולם בגולה, כי נתבטלו כל המצרים והדינים, ונתרומם הכל להשם־יתברך, בבחינת: "ונשאר גם הוא לאלקינו".

"וַיַּעַל אֶהְרֶן הַכֹּהֵן אֶל הַר הָהָר עַל פִּי ה', וַיָּמַת שָׁם וְגו', בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ"
 (במדבר לג, לח)
- הַסְּתַלְקוּת אֶהְרֶן הַכֹּהֵן -

בַּתּוֹדָתְךָ בָּא פְקֻדָּה: "לְהַרְגֵּךָ אֶת הַשְּׂרָרוֹת!" - וְהִסִּירוּ אֶת רֵאשִׁים וְכו' וְכו'.

וְזֶה שְׂרָצוּ לְהַשְּׂרָרוֹת וְהִתְחִילוּ לְטַעַן עִמָּהֶם - הִינּוּ: עֵינַי מְרִיבָה וְקִטְטָה, זֶה בְּחִינַת מַחְלָקֵת שְׂנֵעֶשֶׂה עַל הַצְּדִיקִים, עַל יְדֵי הַסְּתַלְקוֹת בְּאוֹרֵי הַתּוֹרָה.

וְאֶפְשָׁר שֶׁהַשְּׂרָרוֹת מְרַמְזִים עַל (במדבר כ, יב"ג): "מִשֶּׁה וְאֶהְרֶן שֶׁנִּסְתַּלְּקוּ בְּשִׁבִיל מִי מְרִיבָה", עַל שְׂטֵעוֹ הַטְּעוֹת הַמְּבֹאֵר שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּל (ח"א ט): "שְׁלֹא בִקְשׁוּ בְּתַחֲנוּנִים", וְהֵבֵן הֵיטֵב.

נט.

(ח"א נח, א)

'בְּאֵר' וְעֵנָן' וְיָמֵן, בְּלֶם הִזְרוּ בְּזִכּוֹת מִשֶּׁה", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (תענית ט: - עַל זְכָרֶיהָ יֵא, ח): **"וְאֶכְחִיד שְׁלֹשֶׁת הַרוּעִים בְּיָרַח אֶחָד"**: **"וְכִי בְּיָרַח אֶחָד מֵתוֹ"!**

וְתָרְצוּ (שם): **"כִּי בְּהַסְּתַלְקוֹתֶם שֶׁל אֶהְרֶן וְיָמֵינִים, נִסְתַּלְּקוּ עֵנָן וְיָבֵאֵר - וְהִזְרוּ בְּזִכּוֹת מִשֶּׁה. וְכִשְׁנִסְתַּלַּק מִשֶּׁה בְּיָרַח אֶדָר, אֲזִי נִסְתַּלְּקוּ בְּאֵר וְעֵנָן וְיָמֵן - וְהָיוּ בְּאֵלוֹ מֵתוֹ כֹּל הַשְּׁלֹשׁ בְּיָרַח אֶחָד."**

ל.

(לקוטי הלכות, ברכות הרואיה וּשְׂאֵר בְּרִכּוֹת פְּרֻטִיּוֹת ה, יט)

ה'עֵנָנִי כְּבוֹד' הָיוּ בְּזִכּוֹת אֶהְרֶן הַכֹּהֵן, וְהֵם הָיוּ מְגַנְּנִים עַל יִשְׂרָאֵל וּמְכַפְּסִים אוֹתָם מִן הָרַעֲעִינ'.

וְעַל־כֵּן "כִּשְׁנִסְתַּלַּק אֶהְרֶן בְּאַחַד בְּאֵב" (במדבר כ, כח; לג, לח), כְּתִיב (במדבר כ, כט): **"וַיִּרְאוּ כָּל הָעֵדָה כִּי גֹעַ אֶהְרֶן וְדָרְשׁוּ רַז"ל** (תענית ט): **"אֵל תִּקְרִי וַיִּרְאוּ, אֶלָּא וַיִּירְאוּ" וְכו'.**

הִינּוּ: כִּי אַחֲרַי שֶׁנִּסְתַּלְּקוּ ה'עֵנָנִי כְּבוֹד, אֲזִי נִרְאוּ לְעֵינֵי הָעַמִּים, וְאֲזִי הִתְגַּדְּרָה בָּהֶם ה'רַעֲעִינ' שֶׁהוּא עֲמֶלֶק, שֶׁהוּא עַקֵּר ה'רַעֲעִינ' "שֶׁמִּתְקַנָּא תָּמִיד בְּגִדְלַת יִשְׂרָאֵל", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (שמו"ב כז, ו), כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב שָׁם

נח.

(ח"א כ, ה)

כְּשִׁמְתַּפְּלֵל קִדְּם הַדְּרוּשׁ, צְרִיף לְהַתְּפַלֵּל בְּתַחֲנוּנִים, וַיִּבְקֶשׁ מֵאֵת הַקְּדוֹשׁ־שִׁבְרוּף־הוּא מְתַנַּת־חַנּוּם, וְלֹא יִתְּלָה בְּזִכּוֹת עֲצֻמוֹ וְכו'.

וְזֶהוּ טְעוֹת שְׂטֵעָה מִשֶּׁה וְכו'. וְהוּא לֹא כֵן עָשָׂה, שֶׁזָּכַר טוֹבוֹ וְצַדִּיקָתוֹ בְּשַׁעַת תְּפִלָּתוֹ, שְׁלֹא הִשְׁתַּמֵּשׁ עִם ה'מִטָּה' בְּשִׁבִיל הַקְּהֵל, אֶלָּא הִשְׁתַּמֵּשׁ עִם ה'מִטָּה' בְּשַׁעַת תְּפִלָּתוֹ וְכו'.

וְזֶה בְּחִינַת (במדבר כ, יא): "וַיָּרֶם מִשֶּׁה אֶת יָדוֹ", יָדוֹ' זֶה תְּפִלָּתוֹ וְכו' - שֶׁהָרִים אֶת תְּפִלָּתוֹ, וְלֹא קִשֵּׁר עֲצֻמוֹ עִם הַקְּהֵל.

"וַיִּדֶּךָ אֶת הַסֵּלַע בְּמִטְהוֹ פְּעַמִּים" (שם) - שֶׁהִבָּה לְבַהֲעֵלְיוֹן, כְּמוֹ שֶׁלֹּקְחִין אִיזָה דָּבָר בְּכַח וּבְאֵנָם, כִּי בָּא בְּכַח מְעַשְׂיוֹ הַטּוֹבִים וְכו'.

וְזֶה: "פְּעַמִּים" - כִּי מֵתוֹ מִשֶּׁה וְאֶהְרֶן עַל־יְדֵי הַכַּפָּאָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שם שם, יב"ג): "הִמָּה מִי מְרִיבָה" וְכו'. [וַיֹּאמֶר ה' אֶל מִשֶּׁה וְאֶל אֶהְרֶן, יַעַן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת הַקְּהֵל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם. הִמָּה מִי מְרִיבָה וְגו'].

וּבְשִׁבִיל־זֶה אֵין לְאָדָם לְדַחֵק אֶת־עֲצֻמוֹ עַל שׁוּם דְּבָר, אֶלָּא יִבְקֶשׁ בְּתַחֲנוּנִים, אִם יִתֵּן לוֹ הַשֵּׁם־יִתְּבָרֵךְ - יִתֵּן, וְאִם לֹא - לֹא.

[חֲיֵי־מוֹתָרָן פֶּג (מְרָאָה הַשִּׁיף לְתוֹרָה ח"א כ ה"ל): וְהֵם רָצוּ לְשֵׁם לְהַשְּׂרָרוֹת, וְהִתְחִילוּ לְטַעַן עִמָּהֶם: "לָמָּה הִתְעִיתֶם אוֹתָנוּ?" - וְרָצוּ לְהוֹרְגֵם. וּבְרַחוּ הַשְּׂרָרוֹת לְחוּץ וְכו' וְכו'.

'תְּחוּם־שֶׁבֶת'" (ערוובין פְּרָקִים ד־ה; שְׁלַח־עֲרוּף אַרְח־חיים שצז, א) - זֶה בְּחִינַת שְׁנֵי הָאֱלֹפִין שֶׁל שְׁנֵי שְׁמוֹת 'אֱהִי' ה' וְכוּ', בְּחִינַת "אֱלֹפִים בְּאֵמָה וְכוּ', סְבִיב" (בַּמִּדְבָּר לַה, ד־ה), שֶׁל "אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנָה עָרֵי מְקֻלָּט שֶׁל הַלְוִיִּם" (בַּמִּדְבָּר לַה, ז), שֶׁהֵם בְּחִינַת 'קְרִיאַת־שְׁמַע', שֶׁהוּא 'אַמוּנַת־הַיְהוּד'.

וְעַל־כֵּן הֵם "אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנָה עָרִים" (בַּמִּדְבָּר לַה, ז) - "שֵׁשׁ עָרִים שֶׁל עָרֵי מְקֻלָּט, וְעַל־יָהֶם אַרְבָּעִים־וְשִׁתִּים עִיר" (שָׁם שָׁם, ז). כִּי "שֵׁשׁ עָרֵי מְקֻלָּט" - הֵם בְּחִינַת 'שִׁשָּׁה תְבוֹת' שֶׁבַּפְּסוּק "שָׁמַע יִשְׂרָאֵל" (דְּבָרִים ג, ד), וְ"אַרְבָּעִים־וְשִׁתִּים עָרֵי הַלְוִיִּם" - הֵם בְּחִינַת 'אַרְבָּעִים־וְשִׁתִּים תְבוֹת' שֶׁבַּפְּרֻשַׁת "וְאַהֲבַת" (שָׁם שָׁם, ה), כַּמּוּבָא (אוֹהֲבֵי־יִשְׂרָאֵל, פְּרֻשַׁת מִסְעִי).

כִּי "אֱלֹפִים אֵמָה שֶׁל תְּחוּם־שֶׁבֶת" - הֵם בְּחִינַת 'אֱלֹפִים אֵמָה' שֶׁל 'מְגִרְשֵׁי עָרֵי הַלְוִיִּם', כַּמּוּ שֶׁכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר לַה, ה): "וּמִדַּתֶּם מִחוּץ לְעִיר אֱלֹפִים אֵמָה" וְכוּ' (עֲרוּבִין נֹא), וְכִתִּיב (שָׁם פְּסוּק ד): "אֵלֶּף אֵמָה סְבִיב", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (סוּטָה כז): "אֵלֶּף מְגִרְשׁ, וְאֵלֶּף לְשָׁדוֹת וְכַרְמִים".

כִּי ה'אֱלֹפִים אֵמָה' - נִחְלָקִים לְשְׁנֵי פְּעָמִים 'אֵלֶּף', בְּחִינַת 'שְׁנֵי פְּלָאוֹת'.

כִּי ה'עֲצוֹת שֶׁל עֲבָשׂוֹ, הֵם בְּחִינַת 'פְּלָאוֹת', בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה כה, א): "אוֹדָה שְׁמַךְ כִּי עֲשִׂיתָ 'פְּלָא' עֲצוֹת מְרַחֵק" וְכוּ'. אֲבָל ה'עֲצוֹת שֶׁל לְעֵתִיד' - הֵם בְּחִינַת 'פְּלָאֵי־פְּלָאוֹת', עֲצוֹת נְפִלְאוֹת עַד אֵין־סוּף, שֶׁעַל יָדָם נִתְגַּלָּה ה'אַמוּנָה' בְּשִׁלְמוֹת (עֵינ־שָׁם בַּפְּנִים בְּאֲרִיכוֹת).

וְאֵלֹו "אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנָה עָרִים" - קוֹלְטוֹת וּמְגִנּוֹת מ'סְטְרַא־דְּמוֹתָא'. כִּי

הַרוֹצֵחַ שֶׁהַגְּבִיר 'סְטְרַא־דְּמוֹתָא', צָרִיךְ לָנוֹס לְשָׁם, וְהֵם קוֹלְטוֹת וּמְגִנּוֹת מ'סְטְרַא־דְּמוֹתָא' שֶׁנִּמְשָׁךְ מ'חֲטָא אָדָם־הֲרַאשׁוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרַאשִׁית ב, יז): "כִּי בְיוֹם אֲכַלְךָ מִמְנוֹ מוֹת תָּמוּת" וְכוּ', שֶׁעֵקֶר הַפְּגָם נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי 'כְּפִירוֹת', כִּי 'אַמוּנָה' הוּא עֵקֶר ה'חַיִּים', וְכְפִירוֹת' הֵם 'סְטְרַא־דְּמוֹתָא', כַּמּוּבָא בְּדְבָרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל בַּפֶּה פְּעָמִים (ח"א כג, לַה).

וְעַל־כֵּן "אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנָה עָרֵי הַלְוִיִּם", שֶׁהֵם בְּחִינַת "שְׁמַע, וְאַהֲבַת", שֶׁהֵם עֵקֶר 'הַמְּשַׁכַּת הַאֲמוּנָה' - עַל־כֵּן הֵם קוֹלְטוֹת וּמְגִנּוֹת מ'סְטְרַא־דְּמוֹתָא', וּמְצִילִין אֶת הַרוֹצֵחַ מִמִּיתָה.

וְ"אֵלֹו הָאֱלֹפִים אֵמָה שֶׁל אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנָה עָרִים אֵלֹו, הֵם בְּחִינַת אֱלֹפִים אֵמָה שֶׁל תְּחוּם־שֶׁבֶת" (עֲרוּבִין נֹא) - כִּי הֵם בְּחִינַת אַחַת, כִּי עֵקֶר בְּחִינַת 'שֶׁבֶת' הוּא 'אַמוּנָה'.

וְאֵלֹו ה'אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנָה עָרֵי הַלְוִיִּם', שֶׁהֵם בְּחִינַת "שְׁמַע, וְאַהֲבַת", בְּחִינַת 'אַמוּנָה', שֶׁבָּהֶם יָשְׁבוּ הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם, שֶׁהַרוֹצֵחַ הָיָה נֹס לְשָׁם וְנִצּוֹל שָׁם - בְּזֶה הַרְאָה לָנוּ הַתּוֹרָה־הַקְדוּשָׁה: שֶׁצָּרִיכִין לְנַסֵּעַ לְצַדִּיקִים.

וְהָעֵקֶר: בְּשִׁבִיל לְזִכּוֹת ל'אַמוּנָה' שֶׁהִיא עֵקֶר ה'חַיִּים', וְלִהְבְּנִיעַ 'סְטְרַא־דְּמוֹתָא' שֶׁהֵם ה'כְּפִירוֹת'. שֶׁעֵקֶר ה'אַמוּנָה' בְּשִׁלְמוֹת, מְקַבְּלִין רַק עַל־יְדֵי ה'צַדִּיקִים־הָאֱמֵתִיִּים'.

כִּי 'כֹּהֲנִים וְלוֹוִיִּים' - הֵם בְּחִינַת 'צַדִּיקִים־אֱמֵתִיִּים', וְתִלְמִידֵיהֶם הַנְּלוֹוִים אֵלֵיהֶם' הַמְּשַׁמְשִׁים וּמְשַׁרְתִּים אוֹתָם, בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר יח, ב) "וַיִּלְווּ עִלְיָהּ וַיִּשְׁרְתוּהָ".

וּמִי שֶׁנִּכְשַׁל בַּמָּה שֶׁנִּכְשַׁל, וְרוֹצֵחַ לְחוּם עַל חַיָּו לְהַצִּיל נִפְשׁוֹ מִמִּיתָה עוֹלָמִית -

צריך לנוס ולברח ולבא אל עריהם, שהם בחינת "ארבעים-ושמונה ערים", כנגד 'אמונת-היהוד' שבפרשת "שמע, ואהבת" כנ"ל, כמו הרוצח שבורח אל "ארבעים-ושמונה ערי הפהנים והלויים", שמצילין מ'סטרא-דמותא' כנ"ל.

ועל-כן יש להם "אלפים אמה מגרש", שהוא סוד "אלפים אמה תחום-שבת", שהוא בחינת 'פלאי-פלאות'.

דהינו: שיכולין לקבל מהם 'עצות' בכל דור, הנמשכין מבחינת 'עצות של משיח', שעל-ידיה בודאי יהיה נצול מ'סטרא-דמותא', ויזכה ל'חיים אמתיים ונצחיים, שהם בחינת 'אמונה' ויסוד כל התורה.

לד.

(לקוטי-הלכות, ערוכי-תחומין ו, ו-ז)

"תחום שבת אלפים אמה" (שלחן-ערוך ארבע-חיים שצז, א) - זה בחינת 'שתי הדרכים הקדושים', שהם בחינת "אזמרה לאלקי בעודי" (לקוטי-מוהר"ן ח"א רפב), ו"איה השה לעלה" (לקוטי-מוהר"ן ח"ב יב), שהם בחינת 'שני אלפין', 'שני שבליות' קדושים אמתיים.

בחינת "אלפים שנה שקדמה תורה לעולם" (ויקרא-רבה יט, א) - שהוא 'גבול-הקדשה', שעל-ידם נשארין כל ימי חייו בגבול ותחום הקדשה, ואין יוצאין לחוץ חס-ושלום - שזהו בחינת 'תחום-שבת', כי 'שבת' 'פלגיות קדשת ישראל'.

כי הדרך של "אזמרה" וכו' - הוא בחינת 'אלף', בבחינת (שירי-השירים ח, יב): "האלף לך שלמה", "שהוא בחינת שבת"

(זהר קרח קעו:), "שאז מאירין האלף אזרות שמחזירין לישראל בתוספות שבת" (פרי-עץ חיים, שבת פ"ח), שכל זה האור, נמשך על-ידי הדרך הקדש של 'אזמרה' וכו', שזהו בחינת "אלף זעירא דויקרא" [האלף הקטנה של ויקרא] (זהר ויחי רלד: רלט. ויקרא ד: מצורע נג:), כמבאר בהתורה "אזמרה" הנ"ל.

ולמוד-זכות הנה הוא בבחינת (איוב לג, כג): **"אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו" וכו' -** דהינו אפלו אם אין מוצאין בו כי אם זכות אחד מני אלף, ו"אפלו אם יש באותו המצוה והזכות עצמו רבו פסלות, ואין בו כי אם איזה נקדה טובות אחד מאלף באותו זכות עצמו" (שבת לב). וכו' וכו' (עין בפנים באריכות).

וכן הדרך של "איה" הנ"ל, הוא גם-כן בחינת 'אלף', כי "איה" בחינת "בראשית" בחינת 'מאמר סתום ונעלם', זהו בחינת 'אלף', בחינת 'פלא עליון' וכו' וכו' (עין בפנים באריכות).

ואלו ה'שתי אלפין', הם בחינת 'תחום-שבת' - כי דיקא על-ידי אלו ה'שני הלמודים הקדושים', זוכים לשאר על עמדו, לבלי לצאת מן ה'תחום וגבול הקדשה, כנ"ל.

וזה בחינת "אלפים אמה של תחום שבת, שאנו לומדים אותם מערי הלויים" (ערוכין נא). - "שהיה להם אלף אמה מגרש, ואלף אמה שדות וכרמים" (סוטה כז:).

כי 'פהנים ולויים', הם בחינת 'צדיקי-הדור ותלמידיהם'. כי ה'צדיק והרב האמת' הוא בחינת 'בהן', ו'לויים' הם בחינת 'תלמידיהם הנלויים אליהם לשרתם'.

ואלו 'הפהנים והלויים', היה להם "ארבעים ושמונה ערים לשבת"

(במדבר לה, ז). "שש ערי מקלט, ועליהם ארבעים ושנים עיר" (שם שם, ו) - שהם מרמזים על 'כלליות-האמונה של ישראל'.

"שהם בחינת ששה תבות שבפרשת 'שמע ישראל' (דברים ג, ד), ועליהם ארבעים ושנים תבות שבפרשת 'ואהבת' (שם שם, ה) (אוהבי-ישראל, פרשת מסעי) - שהם 'כלל אמונת ישראל'.

כי 'הצדיקים ותלמידיהם', שהם בחינת 'הפקנים והלויים' - הם עוסקים רק להמשיך ולהאיר 'שלמות האמונה' בישראל, כי כל התורה כלולה באמונה, בידוע.

ואלו ה"ארבעים-ושמונה ערים" הקדושים שלהם, שבהם יושבים ועוסקים להמשיך ולהאיר ה'אמונה' בישראל, שהוא 'כלל-התורה' - היה להם לכל עיר "אלפים אמה מגרש" וכו', "שמשם אנו למדים תחום שבת" (ערויבין נא.).

כי הם עוסקים להמשיך הדרכים הקדושים הנ"ל על ישראל, שהם בחינת "אזמרה", ו"איה" וכו' - שהם בחינת 'אלפי'ן, כדי שלא יצא שום אחד מישראל מהגבול, על-ידי שממשיכין ומאירין בהם שתי הדרכים הנ"ל, שהם בחינת 'תחום-שבת', כנ"ל.

וזהו בחינת "אלף אמה מגרש, ואלף אמה שדות וכרמים". "אלף אמה מגרש" - "שהיה פנוי לכל", כמו שפרש רש"י שם (במדבר לה, ב) - זה בחינת הלמוד של 'איה' הנ"ל, שהוא בחינת 'אלף' כנ"ל, שהוא בחינת 'מגרש', שהוא פנוי לגמרי.

כי בחינת 'איה' הנ"ל, שמחיה ומקים אפלו הנופלים לבחינת מקומות הרחוקים

ביותר, שחיותם מבחינת ההעלמה של בחינת 'איה' כנ"ל - זה בחינת 'הכלל-הפנוי', ששם כפיכחול פנוי מאלקותו וכו'.

אבל באמת-לאמתו, גם ב'הכלל-הפנוי' נעלם אלקותו יתברך. וזהו בחינת מה שמקבלין חיות מ'איה' וכו'. וזה בחינת "אלף אמה מגרש" - שהיה פנוי מכל - לתקן על-ידי-זה בחינת 'הכלל-הפנוי' - להחיות אפלו הנופלים לשם, להאיר בהם בחינת ה'אלף', שהוא בחינת 'איה', וכנ"ל.

ו'אלף השני', הוא 'אלף אמה שדות וכרמים' - זה בחינת הלמוד הקדוש של 'אזמרה' הנ"ל, שהוא גם-כן בחינת 'אלף' כנ"ל, שהוא בחינת 'אלף אמה של שדות וכרמים'.

כי כשמוצאים ה'נקודות-טובות' בישראל, ומחזירים אותם להשם-יתברך על-ידי-זה - מזה זורעים שדות ונוטעים פרמים, בבחינת (תהלים קז, לז): "ויזרעו שדות ויטעו כרמים ויעשו פרי תבואה".

כי הטוב שב'ישראל' שמגלין הצדיקים - עושים פרות בשדה העליונה, ששם כל עבודתה לזרעה ולנטעה, בידוע ומוכן בדבריו ז"ל.

לה.

(שיח-טרפיקדש ח"ג רצא)

ספר רבי הערש כהן ז"ל: שפעם בצעירותו התקלקל אצלו ה'שלוש-בית', עד שעזב את ביתו ובא לשחות באומאן.

כשראהו רבי נחמן טולטשינער ז"ל, קנטרו, ואמר לו: "מה? אתה מתקוטט עם אשתך, ומשום כך בורח הנך לכאן, וכי פאן באומאן הוא אחד מהערי

מקלט"?! [וואס? דו קריגסט זיך מיט דיין פרוי, איז דא דער ערי מקלט?].

"כי אני ה' שכן בתוך בני ישראל" (במדבר לה, לד)

אך בזמן שהם טמאים, שכינה שרויה ביניהם.
(רש"י: ספרי)

לו.

(ח"א א, בסוף)

אפלו אם יפל חס־ושלום למקום שיפל, אפלו ב'שאל־תחיתות', גם־כן אל יתיאש עצמו לעולם, ותמיד יחפש ויבקש את השם־יתברך, ויחזק עצמו בכל מקום שהוא, בכל מה שיוכל.

כי גם ב'שאל־תחיתות', נמצא השם־יתברך - וגם שם יכולין לדבק את־עצמו אליו יתברך, וזה בחינת (תהלים קלט, ח): **"ואציעה שאל הנך"**.

לז.

(ח"א עח)

ה'דבור' הוא בחינת 'מלכות', ובחינת 'שכינה', כי שוכנת אתם תמיד בלי הפסק רגע, כמו שקתוב (ויקרא טז, טז): **"השכן אתם בתוך טמאתם"**.

והוא בחינת (תהלים קיג, ט): "אם הבנים" - כמו שה'אם' הולכת תמיד עם בניה ואינה שוכחת אותם, בן ה'דבור' בחינת 'שכינה' הולכת עם האדם תמיד אפלו ל'מקומות־המטנפים', אפלו אם נפל למקום שנפל, כי אינו מניח אותו לשבח השם־

יתברך, וזוכר ומזכיר אותו להתחזק במקום שהוא.

וזהו בחינת 'גלות השכינה' - שה'דבור' בחינת ה'שכינה', בגלות. שהשכינה צונחת (שיר־השירים ב, ה): "סמכוני באשישות וכו', כי חולת אהבה אני" - הינו 'אהבת ישראל', 'שאני שוכן אתם אפלו בתוך טמאתם', וזהו 'גלות השכינה'.

ולכן בפה שפגם יתקן, הינו: 'ודוי דברים', כמו שאמר הכתוב (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים" - שיתודה תמיד בכל לבו, "נכה פני ה'" (איכה ב, יט), אזי: "ושובו אל ה'" (הושע שם), ש'שובו כל הדברים שפגם אל שרשו.**

[לקוטי־עצות, דבור יט: ה'דבור' הוא בחינת: "אם הבנים" - הינו: כמו שהאם הולכת תמיד עם בנה, אפלו ל'מקומות־המטנפים', ואינה שוכחת אותו, כמו־כן ה'דבור' הולך עם האדם תמיד אפלו ב'מקומות־המטנפים', ומזכיר אותו תמיד את השם־יתברך.

הינו: שאפלו אם האדם מנח חס־ושלום בשפל המדרגה מאד במקום שהוא חס־ושלום, אף־על־פירך על־ידי ה'דבור', יכול להזכיר את־עצמו בהשם־יתברך לעולם.

דהינו: שאפלו אם הוא במקום שהוא - אם יתחזק גם שם לדבר על־כל־פנים 'דבורים קדושים' של תורה ותפלה ושיחה בינו לבין קונו, או לשיח עם רבו או חברו ביראת שמים - יכול להזכיר את עצמו בהשם־יתברך לעולם, אפלו שם במקומות הרחוקים מאד מהשם־יתברך, שהם בחינת 'מקומות־המטנפים' - אפלו אם נפל למקום שנפל רחמנא־לצלן. כי ה'דבור' אינו מניח אותו לשבח את השם־יתברך.

והבו הדבר היטב מגדל 'פח הדבור'. והיא עצה נפלאה ונוראה, למי שחפץ באמת לבל יאבד עולמו לגמרי חס־ושלום].

הפטרות פְּרֻשֵׁת מְסַעֵי

"וְאֲנֹכִי נִטְעַתִּיךָ שׁוֹרֵק, כִּלְהַזְרִיעַ אֱמֶת"
(יִרְמְיָהוּ ב, כא)

ב.

(ח"א ז, ג-בסוף)

אִי-אֶפְשֶׁר לְבֹא לְאֵמֶת, אֲלֵא עַל-יָדֵי
'הַתְּקַדְּבוֹת-לְצַדִּיקִים', וְיִלְךְ
בְּדֶרֶךְ עֲצָתָם. וְעַל-יָדֵי שְׁמֻקְבֵּל מֵהֶם
'עֲצָתָם' - נִחְקַק בּוֹ 'אֱמֶת'.

כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (תְּהִלִּים נא, ח): "הֵן אֱמֶת
חִפְצָתָ" - כְּשֵׁאתָה חִפֵּץ 'אֱמֶת'.
'בְּטָחוֹת וּבִסְתֵם חֲכָמָה תּוֹדִיעֵנִי" - כִּי
הַ'עֲצוֹת' שְׁמֻקְבֵּל מֵהֶם, הוּא בְּחִינַת 'נְשׂוֹאֵין
וְזוּנֵג'.

וּכְשֶׁמֻקְבְּלִין 'עֲצוֹת' מ'דְּשָׁעִים' - הוּא
בְּחִינַת 'נְשׂוֹאֵין בְּקַלְפָּה',
'הַנְּחַשׁ הַשִּׂיאֵנִי" (בְּרֵאשִׁית ג, יג), לְשׁוֹן 'נְשׂוֹאֵין'
- 'עֲצוֹת-הַנְּחַשׁ' שְׁקֻבְלָה, הוּא בְּחִינַת
'נְשׂוֹאֵין', וְעַל-יָדֵי 'נְשׂוֹאֵין' הַטִּיל בָּהּ
'זִהְמָ'.

ו"בְּמַעֲמַד הַרְסִינִי פִּסְקָה זִהְמָתָן" (שְׁבַת
קמו. עֵין שָׁם רַש"י) - כִּי שָׁם קִבְלוּ
'תְּרִי"ג עֵטִין דְּקִדְשָׁה" (זֵהר יִתְרוֹ פב:), וְהִיתָה
לָהֶם 'נְשׂוֹאֵין בְּקִדְשָׁה'.

וְלָמָּה נִקְרָא 'עֲצָה' בְּבְחִינַת 'נְשׂוֹאֵין'? - כִּי
'הַבְּלִיּוֹת יוֹעֲצוֹת" (בְּרֵכוֹת סא.),
וְכַלִּיּוֹת' הֵם 'כַּלִּי-הַחֹלְדָה', 'כַּלִּי-הַזָּרַע'.

נִמְצָא: כְּשֶׁמֻקְבְּלִין 'עֲצָה' מֵאָדָם - כְּאֵלּוּ
מֻקְבְּלִין מִמֶּנּוּ 'זָרַע'. וְהַכֹּל לְפִי
אָדָם, אִם יִדְשַׁע' אוֹ 'צַדִּיק'.

"הַהִמִּיר גּוֹי אֱלֹהִים, וְהִמָּה לֹא אֱלֹהִים, וְעַמִּי
הִמִּיר כְּבוֹדוֹ בְּלֹא יוֹעִיל" (יִרְמְיָהוּ ב, יא)

א.

(ח"א כב, יא)

וְזֶה פְּרוּשׁ (בְּבֵא-קָמָא נט:): "הֵאֵי מֵאֵן דְּקָץ
כּוּפְרָא מֵאֵי מְשַׁלְּם". "קָץ כּוּפְרָא" -
הוּא בְּחִינַת שְׁפָגַם בְּ'עֲזוֹת'. 'כּוּפְרָא' הוּא
בְּחִינַת 'עֲזוֹת', בְּחִינַת 'קוֹלוֹת', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב
(תְּהִלִּים קד, כא): "הַכְּפִירִים שִׁאֲגִים לְטָרְף".
וְשָׂאֵל: "מֵאֵי מְשַׁלְּם מִי שְׁפָגַם בְּזֶה הַ'עֲזוֹת'".
וְהַשִּׁיבוֹ: "מְשַׁלְּם כּוּפְרָא" - כְּמוֹ שְׁפָגַם
יִשְׁלָם.

וְשָׂאֵל: "וְהֵא קָא הוּי תְּמָרִי" - כִּי עַל-יָדֵי-
זֶה שְׁפָגַם בְּ'עֲזוֹת', יִכּוֹל לְבֹא
ל'קַלְקוּל-הָאֱמוּנָה'.

וְזֶה: "תְּמָרִי" - בְּחִינַת (יִרְמְיָהוּ ב, יא):
"הַהִמִּיר גּוֹי אֱלֹהִים, וְעַמִּי הִמִּיר
כְּבוֹדִי" וְכוּ'.

וְהַשִּׁיבוֹ: "יִשְׁלָם תְּמָרִי" - כְּמוֹ שְׁמַגִּיעַ עַל
'קַלְקוּל-הָאֱמוּנָה'.

"וְהֵא לֹא הוּי תְּמָרִי" - כִּי אִף-עַל-פִּי-כֵן
עֵדִין לֹא בָּא ל'כְּפִירוֹת'.

וְהַשִּׁיבוֹ: "בְּשָׁשִׁים" - הֵינּוּ: 'גִּיהֵנָם', "שְׁפָל
הָעוֹלָם אֶחָד מְשַׁשִׁים לְגִיהֵנָם"
(תַּעֲנִית י), כִּי "עֵז פָּנִים לְגִיהֵנָם" (אָבוֹת פ"ה מ"כ)
וְכוּ'. וְזֶה שְׁפָגַם בְּ'עֲזוֹת-דְּקִדְשָׁה' עַל-יָדֵי
'עֲזוֹת-פָּנִים דְּסִטְרָא-אַחְרָא', יִשְׁלָם
'בְּשָׁשִׁים', הֵינּוּ 'בְּגִיהֵנָם', כַּנ"ל.

וְעֵצַת הַצְּדִיק, הוּא "כֹּלֹ זֶרַע אֱמֶת"
(יִרְמְיָהּ ב, כא).

וְזֶה פְּרוּשׁ (תַּחֲלַת הַפְּסוּק שֶׁם בִּירְמְיָהּ): "וְאֲנֹכִי
נֹטְעֵתִיךָ שׁוּרֵק", בְּחֵינַת הַגְּאֻלָּה, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (זְכַרְיָה י, ח): "אֲשַׁרְקָה לָהֶם וְאֶקְבָּצֵם".

וְעַל־יְדֵי מָה? - עַל־יְדֵי: "כֹּלֹ זֶרַע אֱמֶת"
- עַל־יְדֵי 'עֵצַת־הַצְּדִיקִים' תְּבוּא
לְאֵמֶת.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִקְרָאת 'אֱמוּנָה', "כֹּד
אֶתְחַבֵּר בֵּה אֱמֶת" (זֶהר בלק
קצח:), וְעַל־יְדֵי־זֶה תְּבוּא הַגְּאֻלָּה 'כֹּנֵן', כִּי
הוּא מְקַבֵּל 'טַפֵּי הַשֶּׁכֶל' שֶׁל הַצְּדִיק, עַל־יְדֵי
'עֵצָה' שֶׁמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ.

וְזֶה: "הֵן אֱמֶת הַפְּצֵת בְּטַחֲוֹת" - בְּכִלְיוֹת.
"הַכְּמֹה תוֹדִיעֵנִי" - שְׁאֵזְכָה לְקַבֵּל
'טַפֵּי הַמֶּח', 'טַפֵּי הַשֶּׁכֶל', עַל־יְדֵי 'עֵצָה'
שֶׁאֶקְבֵּל מֵהֶם. וְאִז אֶזְכָּה לְאֵמֶת - כִּי ה'טַפֵּי
הַשֶּׁכֶל' נִקְרָא: "כֹּלֹ זֶרַע אֱמֶת".

וְזֶה "שׁוּרֵק" - הוּא בְּחֵינַת 'שׁוּרֵק', שֶׁהוּא
'תִּלְתַּת טַפִּין', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֶהר (תַּקוּנֵי־
זֶהר פט: תַּקוּנֵי־זֶהר־חֲדָשׁ, סִפְרָא תַנְיָנָא).

וְהוּא "תִּלְתַּת מַחִין" (תַּקוּנֵי־זֶהר־חֲדָשׁ שֶׁם) - כִּי
הוּא עֵנִין אֶחָד, כִּי ה'טַפָּה' בָּאָה
מִה'מֶח', וּמִגִּיעָה לְהַכְּלִיֹּת, שֶׁהֵן 'כְּלִי־
הַהוֹלָדָה', שֶׁמְבַשְׁלִין ה'זֶרַע', בֶּן הַשֶּׁכֶל נוֹלָד
גַּם־כֵּן ב'מֶח', וּמִגִּיעַ עַד הַכְּלִיֹּת הַיּוֹעֵצוֹת'.

ו"תִּלְתַּת מַחִין" - הוּא בְּחֵינַת (יִשְׁעִיָּה ו, י):
"הַשֶּׁמֶן לֵב וְכוּ', וְאֶזְנִיו וְכוּ', וְעֵינָיו
וְכוּ', כֵּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו, וּבְאֶזְנָיו יִשְׁמַע, וּלְבָבוֹ
יִבִּין וְשָׁב" וְכוּ'. כְּלוּמַר: שְׂאִינוֹ רוֹצֵה לְדַבֵּק
עֲצָמוֹ לְצְדִיקִים, "כֵּן יִרְאֶה" וְכוּ'.

אֲבָל כְּשֶׁמְדַבֵּק עֲצָמוֹ לְצְדִיקִים, וּמְקַבֵּל
מֵהֶם 'עֵצָה' - אִזִּי הוּא בְּחֵינַת 'כְּלִיֹּת
יּוֹעֵצוֹת', שֶׁהֵם 'כְּלִי־הַהוֹלָדָה', שֶׁמְקַבֵּל
הַטַּפָּה 'מֶח', הַמְתַּחֲלֶקֶת לְתִלְתַּת טַפִּין, 'תִּלְתַּת
מַחִין', כֹּנֵן.

וְאִז "יִרְאֶה בְּעֵינָיו, וּבְאֶזְנָיו יִשְׁמַע, וּלְבָבוֹ
יִבִּין" וְכוּ' - שֶׁהֵם בְּחֵינַת ה'שְׁלֵשָׁה
מַחִין'; "וְשָׁב וּרְפָא לוֹ" (סִיּוּם הַפְּסוּק הַנִּל
בִּישְׁעִיָּה).

וְזֶהוּ: "וְאֲנֹכִי נֹטְעֵתִיךָ שׁוּרֵק, כֹּלֹ זֶרַע
אֱמֶת", וְהֵבֵן.

[לְקוּטֵי־עֲצוֹת, עֵצָה א: צְרִיךְ לְהִתְרַחֵק מְאֹד מֵעֲצוֹת
שֶׁל הַהִמּוֹנ־עַם, שֶׁרַבֵּם כְּכֹלֵם הֵם 'עֲצוֹת רְעוּת וּמְקַלְקְלוֹת
מְאֹד'. מְכַל־שֶׁכֶן וְכַל־שֶׁכֶן עֵצַת רְשָׁעִים וְחוֹלְקִים
וּמְתַנַּגְדִּים עַל הָאֱמֶת, שֶׁצְרִיכִים לְהִתְרַחֵק מֵהֶם יוֹתֵר וְיוֹתֵר,
כִּי מֵהֶם בָּאִים כָּל הַקְּלִקּוּלִים וְהַפְּגָמִים רַחֲמָנָא־לְעֻלָּן.

כִּי עֲצָתָם - הִיא בְּחֵינַת 'עֵצַת הַנְּחָשׁ־הַקֹּדֶם מוֹנִי', וְכִשְׁמְקַבֵּל
עֲצָתָם חֶסֶד־וְשְׁלוֹם, הֵם מְטִילִין בּוֹ זִהְמָא, בְּבְחֵינַת 'נִשְׂאִין
בְּקַלְפָּה'. וְהֵם בְּחֵינַת 'פְּגַם־הַבְּרִית', וּמְרַחֲקִים מִהָאֱמֶת,
וְהָאֱמוּנָה־הַקְּדוּשָׁה, וּמְלַבּוֹא לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל.

עַל־כֵּן צְרִיךְ לְהִתְרַחֵק מְאֹד, מִלִּילֵךְ אַחֵר עֲצָתָם חֶסֶד־
וְשְׁלוֹם. רַק לְדַבֵּק אֶת־עֲצָמוֹ בְּצְדִיק־אֱמֶת, וְאֲנִשְׁיָהֶם
הַהוֹלְכִים בְּדַרְכֵיהֶם - שֶׁכָּל עֲצָתָם הֵם בְּחֵינַת "כֹּלֹ זֶרַע
אֱמֶת" (יִרְמְיָהּ ב, כא) - בְּחֵינַת 'תַּקוּנֵי־הַבְּרִית'. וְעַל־יְדֵי עֲצָתָם,
זֹכָה לְכָל טוֹב, לְאֵמֶת, וְאֱמוּנָה, וְתַפְלָה, וְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל,
וְלַעֲשׂוֹת 'נְסִים' בְּעוֹלָם].

"אֲמַרִים לְעֵץ אָבִי אֲתָה, וְלֹאֲבָן אֲתָה יִלְדָתְנוּ כִּי
כָּנּוּ אֵלַי עוֹרֵךְ וְלֹא פָּנִים וּבָעֵת רָעָתָם יֹאמְרוּ
קוֹמָה וְהוֹשִׁיעֵנו" (יִרְמְיָהּ ב, כז)

ג.

(ח"א כג, בַּסּוּף)

"וְתִלְתָּא לָה פִּתְקָא בְּצוּרָא, דְּהוּי מְסִיק בִּי
אָבָא מָאָה אֲלֵפִי זוּזִי" (בְּכוּרוֹת ח:).
"כִּי אָבָא" - זֶה 'עֲבוּדַת־אֱלִילִים', כְּמוֹ

שְׁכַתוֹב (יְרֻמָּה ב, כז): "הָאוֹמֵר לְעֵץ אָבִי אֶתָּה".

וְעִבּוֹדֵת-אֱלֹהִים' הִיא "חֹבֶה" (לְשׁוֹן הַפְּסוּק בְּרֵאשִׁית יד, טו, עִינֵי-שָׁם רִש"י וְתַנְחוּמָא) - שְׁמִכְרַעַת אֶת הַכֹּל לְכַף-חֹבֶה, וְכֹל הַמִּתְדַבְּקִין בָּהּ הֵם 'בְּעַלֵּי-חֹבֹת'.

כְּמוֹ שְׂאֵנוּ רוֹאִים בְּחוּשׁ: שְׂזָה הַמִּשָּׂא תְלוּי בְּצוּאָר בְּנֵי-אָדָם, שְׂאִין מִסְתַּפְּקִין בְּמִמוֹנָם, וְלוֹוִין מִמוֹן מְאַחֲרִים, וְנִדְמָה לָהֶם שֶׁהֵם מְשִׁתְּכָרִין שְׂכָר הַרְבֵּה, וְאַחֲרֵכֶּךָ מֵתִים בְּעַלֵּי-חֹבֹת.

וְאִם אֵינָם מֵתִים בְּעַלֵּי-חֹבֹת, הֵם בְּחַיֵּיהֶם בְּעַלֵּי-חֹבֹת, וּמְטַרְיָחִים אֶת-עַצְמָם בְּטָרְחוֹת גְּדוּלוֹת, וּמְסַכְּנִים אֶת-עַצְמָם בְּסַכְּנַת דְּרָכִים, בְּשִׁבִיל שְׂכָר מְעַט, בְּשִׁבִיל לְשִׁלְם חוֹב אֲבֵיהֶם, 'חוֹב עִבּוּדֵה-זָרָה'. כִּי "מִצְוֵה לְקַיֵּם דְּבַרֵי הַמֶּת" (תַּעֲנִית כֵּא. כְּתוּבוֹת ע. גִּטִין יד: טו. מ.), וְזֶה הַדְּבָר לָהֶם כְּמוֹ צְוֹאָה מְאַבְיָהֶם, שְׂיִשְׁלְמוּ חֹבֹתֵינוּ.

וְזֶה שְׂפָרַשׁ מֵהַרְש"א: "תְּלָא לָהּ פְּתָקָא בְּצוּאָרָא" - "שְׂטַר צְוֹאָה".

לקוטי תפלות

פרשת מסעי

מפתח התפלות

[א-ב-ג-ד] "אלה מסעי בני ישראל" - שנוזפה לדעת איך להתנהג בענייני נסיעות לדרךים, ולתקן פגם האמונה על ידי הגלות והטלטול, וכו' (ח"א מ; ח"ב נב; ח"ב נה; תפלות ותחנונים ח"ב יב).

שמעתי בשם אדני אבי־זקני (הפעל־שם טוב) זללה"ה: כי כל המסעות היו מ"ב, והם אצל כל אדם, מיום הולדו עד שובו אל עולמו. ולהבין זה: כי מיום הלדה והוצאתו מרחם אמו, הוא בחינת יציאת מצרים בנודע, ואחר־כך נוסע ממסע למסע, עד באו לארץ החיים העליונה וכו'. ובדאי נכתבו המסעות בתורה, להורות הדרך הישר לאיש הישראל, לידע הדרך אשר ילך בו כל ימי חייו, לסע ממסע למסע. (דגל מחנה אפרים, פרשת מסעי, עין־שם)

אחדל, ואיך לסע, ומתי לסע, ולהיכן ולאיזה מקום ועיר לנסע, וכמה אתעכב בדרךי.

וכל פרטי הנסיעות לאיזה דרך גדול וקטן ארוך וקצר, הכל תודיעני ותלמדני ברחמיך האמתיים, ותוליכני בדרך הישר תמיד בכל עת.

"ארוץ כל, גדל העצה ורב העלילה, אשר עיניך פקחות על כל דרכי בני־אדם", ויודע ומבין מחשבותם וסודם.

☪ [א] לקוטי־תפלות ח"א מ ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א מ, 'אלה מסעי בני ישראל')

"אלה מסעי בני ישראל" (במדבר לג, א)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלי, ותהיה עמי תמיד, בשבתי בביתי, ובלקתי בדרך, בשכבי ובקומי, בצאתי ובבואי.

ותורני ותדריכני באמתך, ותלמדני תמיד בכל עת, איך להתנהג בענייני הנסיעות לדרךים, אם אסע, ואם

יעזרו רחמיך האמתיים עלי, וזכני
ולמדני תמיד בכל עת, איך
להתנהג בענייני נסיעות לדרכים.

ובשם שהיית עם ישראל במדבר, והיו
כל נסיעתם על פיך פרצונך,
כמו שכתוב: "על פי יהוה יחנו, ועל פי
יהוה יסעו", כן תרחם עלי, ותהיה תמיד
עמי, ואני מוסר עצמי עליך לבד באמת
עם כל תנועותי תמיד, על פיך אחנה
בביתי, ועל פיך אסע.

ותשמר צאתי ובאי לחיים טובים
ולשלום מעתה ועד עולם.
ותרחם עלי תמיד, בכל עת שאני מכרח
לנסע לאיזה דרך על-פי רצונך הטוב,
שתהיה עמי תמיד, ותוליכני לשלום,
ותדריכני לשלום, ותגיעני למחוז הפצי
לחיים טובים ולשלום, ותצילני מפף כל
אויב ואורב בדרך, ותתנני לחן ולחסד
ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי,
ותגמלני חסדים טובים תמיד.

ותשיבני לשלום לביתי, שלום בגופי,
ובנפשי, ובממוני, ובתורתך,
ותשמרני ברחמיך מכל מכשול חטא
ועון, ומכל מיני הרהורים רעים
ומחשבות רעות ומכל הסתכלות רעים
תמיד, ובפרט בעת הלוכי בדרך.

ותצילני ותשמרני ברחמיך מסכנת
דרכים לעולם, בגשמיות
ורוחניות בגוף ונפש וממון. "הורני
יהוה דרכך, ונחני בארח מישור למען
שוררי. הדריכני באמתך, ולמדני פי אתה
אלהי ישעי.

חוסה עלי כרב רחמיך, "חננני יהוה,
ראה עניי משונאי, מרוממי
משערי מות", פי אתה ידעת את מרירות
לבי ופזור נפשי, "ואתה ידעת נתיבתי
בארח זו אהלך טמנו פח לי. הבט ימין
וראה ואין לי מכיר, אבד מנוס ממני אין
דורש לנפשי".

חוס וחמל עלי, חוס וחנוני והצילני
ממה שאני צריך להנצל, מלטני
ממה שאני צריך להמלט, "חלצני יהוה
מאדם רע, מאיש חמסים תנצרני".

עזרני והושיעני והיה עמי תמיד,
והצילני מיד אויבי ומרודפי,
בשבתי בביתי ובכלכתי בדרך.

ותזכני בכל עת שאהיה מכרח לנסע
ולילך בדרך על-פי רצונך
הטוב, שיהיה הלוכי ונסיעתי בקדשה
ובטהרה גדולה, ובמחשבות קדושות
וטהורות, ואהיה נשמר מכל דבר רע.

ותזכני ותעזרני, שאזכה על-ידי
נסיעותי, לתקן את פגם
האמונה. והגלות והטלטול שלי בדרך,
יכפר על פגם האמונה שפגמתי לפניך,
אשר על-ידי-זה גרמתי טלטול למעלה
חסוּשֵׁלֹום.

אנא יהוה, "עיניך הלווא לאמונה",
"כל מצותיך אמונה, שקר רדפוני
עזרני". עזרני וחנוני, ותשפיע עלי
אמונתך הקדושה מעתה ועד עולם, ולא
יבוא עלי שום כפירה ובבלבול בדעתי
כלל, ותעזרני מעתה לשוב בתשובה
שלמה לפניך באמת ובלב שלם.

וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּמְחַל וּתְכַפֵּר וּתְסַלַח
אֵלֹהֵי סְלִיחוֹת, חֲנוּן הַמֵּרַבָּה
לְסַלַח, עַל כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי
בְּאֱמוּנָתְךָ הַקְּדוּשָׁה.

וּתְזַכְּנִי לְתַקֵּן בְּחַיֵּי כָּל הַפְּגָמִים הָאֵלֶּה,
עַל כָּל מָה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּאֱמוּנָתְךָ
הַקְּדוּשָׁה, מִנְּעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בֵּין
בְּגִלְגּוּל זֶה בֵּין בְּגִלְגּוּל אַחֵר, הַכֹּל אֲזַכֶּה
לְתַקֵּן בְּשִׁלְמוֹת חֵישׁ קַל מִהֲרָה, וְאֲזַכֶּה
מֵעַתָּה לְאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּאֱמֶת וּבְשִׁלְמוֹת
כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב.

וּתְרַחֵם עָלַי, וְעַל בְּנֵיךָ הַנְּעִים וְנָדִים
בְּגִלוֹת גָּדוֹל זֶה כַּמָּה מֵאוֹת
שָׁנִים, צֵאן נָדַח "וְאִין מְקַבֵּץ", וְהַשְׁכִּינָה
כְּבִיכּוֹל עִמָּהֶם בְּגִלוֹת, "כְּצִפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן
קִנְיָה, כֵּן אִישׁ נוֹדֵד מִמְּקוֹמוֹ", וּבְצוּק
הָעֵתִים עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל נְעִים וְנָדִים מְטֹרְפִים
וּמְבַלְבְּלִים.

מָרָא דְעֵלְמָא כְּלָא, רְאֵה עֲנָיִם וְעַמְלָם,
וּחְמַל עַל טְלִטּוּלָם, קַבֵּץ נִדְחֵינוּ
מֵאַרְבַּע פְּנּוֹת הָאָרֶץ, וְקִרַב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
הַגּוֹיִם, וּנְפּוּצוֹתֵינוּ כִּנְס מִיִּרְכַּתֵי אָרֶץ,
וְהַבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה, וְזַכְּנֵי לִילְךָ
וּלְנִסֵּעַ וּלְבוֹא לְאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּחַיֵּי חֵישׁ קַל
מִהֲרָה.

וּתְעַזְרֵנִי שְׂאֵהִיָּה שְׁלָם בְּאֱמוּנָה
וּבְכַטְחוֹן בְּךָ תְּמִיד, וְלֹא
אֶעֱשֶׂה שׁוּם פְּעֻלָּה, וְלֹא אֶעֱסֹק בְּשׁוּם
עֵסֶק, וְלֹא אֶסַּע שׁוּם נְסִיעָה - בְּשִׁבִיל
פְּרִנְסָה כְּלָל.

רַק אֲזַכֶּה לִידַע וּלְהֵאֱמִין בְּךָ בְּאֱמוּנָה
שְׁלָמָה וּבְכַטְחוֹן חֲזָק, שְׂאֵתָה

תְּכַלְכְּלֵנִי. וְתִזְמִין לִי פְּרִנְסָתִי בְּשִׁלְמוֹת
בְּבֵיתִי, בְּלִי שׁוּם נְסִיעָה וְטְלִטּוּל בְּעוֹלָם
כְּלָל, וּבְלִי שׁוּם עֲשִׂיָּה וְעוֹבְדָא וְעֵסֶק
כְּלָל.

וְכָל נְסִיעָתִי לְאִיזָה דְרָךְ, וְכָל עֵסֶקִי
וּפְעֻלָּתִי, לֹא יִהְיוּ כִּי אִם לְשִׁמְךָ
וְלְעִבּוּדְתְךָ לְבַד בְּאֱמֶת, וּכְרִצּוֹנְךָ אֶעֱשֶׂה,
וְלֹא אֲכַוֵּן בְּנְסִיעָתִי וְעֵסֶקִי שׁוּם תּוֹעֵלַת
עֲצָמֵי כְּלָל.

כִּי הַכֹּל שְׁלָךְ, הַנְּשָׂמָה שְׁלָךְ וְהַגּוֹף
שְׁלָךְ, וּבְלַעֲדִיךָ לֹא אָרִים אֶת יָדַי וְאֶת
רַגְלֵי לַעֲשׂוֹת שׁוּם עֵסֶק וְשׁוּם נְסִיעָה
בְּעוֹלָם, "כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי, רוּחְךָ טוֹבָה
תִּנְחַנֵּי בְּאָרֶץ מִיִּשׁוּר".

❁ [ב] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"ב נב ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב נו, 'אלה מסעי בני ישראל')

"אלה מסעי בני ישראל" (במדבר לג, א)

"מִי לִי בְּשָׁמַיִם וְעַמָּךְ לֹא חִפְצָתִי בְּאָרֶץ.
כָּלָה שְׂאֵרֵי וּלְבָבִי, צוּר לְבָבִי וְחֻלְקֵי
אֱלֹהִים לְעוֹלָם".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן כָּל, אֲשֶׁר בְּכָל
מְקוֹמוֹת מְמַשְׁלֶתְךָ, כִּי אַתָּה
מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְאִין הָעוֹלָם מְקוֹמְךָ.

רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְתֵן לִי בְּאֱמֶת לֵב
כָּשֶׁר וְטָהוֹר לְעִבּוּדְתְךָ וּלְיִרְאָתְךָ,
לֵב יִשְׂרָאֵלִי בְּאֱמֶת. עַד שְׂאֲזַכֶּה שְׂיִהְיָה
לְבִי מְשַׁכֵּן כְּבוֹדְךָ.

רַחֵם עָלַי, וְעַזְרֵנִי וְזַכְּנֵי, שְׂיִהְיָה לְבִי
מָלֵא מֵאֱלֹהוּתְךָ, עַד שֶׁלֹּא יוּכַל

☪ [ג] לקוטי-תפלות ח"ב נה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עו,
"ישראל נעשין אדונים לבעליהם")

"אלה מסעי בני ישראל" (במדבר לג, א)

"ביהוה חסיתי, איך תאמרו לנפשי
נודי הרכם צפור". רבונו של
עולם, אלהי ישראל, אתה יודע גדל עצם
מרירות הגלות, בכלל ובפרט ובפרטי-
פרטיות.

כי מפני חטאינו גלינו מארצנו,
ונתרחקנו מעל אדמתנו, ומגולה אל
גולה הלכנו, ומפלי אל כלי הורקנו, הן
כלל-ישראל בכלל, והן כל אחד ואחד
בפרטיות, כי גליות וטלטולים עוברים
על כל אחד ואחד מישראל בגשמיות
וברוחניות, "כצפור נודדת מן קנה, כן
איש נודד ממקומו".

ובעצם צרותינו בגוף ונפש וממון, גם
כשאנו יושבים בבתינו אנו
נעים ונדים, כי אין לנו שום מנוחה
מרודפינו ושונאינו בגשמיות ורוחניות.

בפרט עתה בעת צרה המרה הזאת,
אשר כל אחד חושב מחשבות
איך לברוח ולהטמן ולהסתר מפני הצרות
הקשות האלה, אשר "כשל כח הסבל".

רחם עלי, ועל כל ישראל הכבוסים
בגולה, שבכל מקום שנבוא שם
בגלות וטלטול בגשמיות ורוחניות,
שתהיה עמנו, ותעזרנו להרים ולנשא
ולהגביה כל המקומות האלה אליך,
ולתורתך ולעבודתך.

שום מקום בעולם לבלבל ולמנוע אותי
מעבודתך ומיראתך, רק אזכה להפיר
אותך ולמצוא אותך בכל המקומות
שבעולם, ובכל דרגא ודרגא שבעולם, כי
לית אתר פנוי מך.

ובני להיות נכלל בך בכל לבבי באמת,
עד שאהיה גם-כן בבחינת
"מקומו של עולם ואין העולם מקומו".

עד שכל המקומות שבעולם, יהיו
בטלין ומבטלין נגדי בתכלית
הבטול, ולא יהיה להם שום כח לבלבל
אותי חס-ושלום משום דבר שבקדשה,
רק אוכל להשיג אותך ולמצוא אותך
ולהתדבק בך באמת בכל המקומות
שבעולם.

ותורני ותלמדני בכל עת ועת, איך
להתנהג בענין כל הטלטולים
ונסיעות לדרכים, שיהיה הכל על-פי
רצונך באמת, על-פי יהוה אחנה בביתי,
ועל-פי יהוה אסע כל נסיעה ונסיעה.

ובל סדר הנהגת הנסיעה והחנה,
בכלליות, ובפרטיות, ובפרטי-
פרטיות, יהיה הכל כרצונך באמת.

ובכל מקום ומקום שאבוא לשם
בחנה ובנסיעה כפי רצונך,
אזכה למצוא שם אלהותך באמת,
ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת.

ואל יבלבל אותי שום מקום שבעולם,
מעבודתך ומיראתך, רק אהיה
סמוך וקרוב ודבוק אליך באמת, בכל
המקומות שבעולם, בכל דרגא ודרגא
שבעולם.

עד שגם כל המקומות הרחוקים מהקדשה מאד שאנו כבושים בגולה שם, ישובו כלם אליך תתברך לנצח, עד שבכל המקומות הרחוקים ממך מאד, יעסקו בהם בתורה ובעבודה באמת, וילמדו בהם תורה ברבים, ויקים מהרה מקרא שכתוב: "ונשאר גם הוא לאלהינו".

מלא רחמים, ראה נא בענינו, וריבה ריבנו, ומהר לגאלנו גאלה שלמה מהרה למען שמך, ראה "כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב".

ראה את עמך מרודים מאד בכלל ובפרט, "הבט ימין וראה" ואין עוזר, לשמאל ואין סומך, "כי שחה לעפר נפשנו, דבקה לארץ בטננו. קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך. "יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי".

ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל, עושה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם, וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן".

☪ [ד] תפלות ותחנונים ח"ב יב ☪

(על-פי חיי-מוהר"ן קצה)

"אלה מסעי בני ישראל" (במדבר לג, א)

"מיהוה מצעדי גבר כוננו ודרךך יחפץ, הורני יהוה דרךך, ונחני בארח מישור למען שוררי. הורני

יהוה דרךך, אהלך באמתך. אחלי יפנו דרכי, לשמר חקיך. דרך שקר הסר ממני, ותורתך חנני. דרך מצותיך ארוץ, כי תרחיב לבי".

רבנו של עולם, זפני להיות דבוק בך לעולם, ואזכה לעבד אותך באמת תמיד כל ימי חיי, בשבתי בביתי, ובלכתי בדרך, בשכבי ובקומי.

ותשמרני שלא אפשל לעולם חס-ושלום, ובפרט בהיותי בדרך. פי אתה ידעת גדל האחריות שיש בדרכים.

הן בגשמיות - מאויבים ורוצחים וגזלנים וגנבים, וכל פיוצא בזה. וכן ברוחניות - מטרדות-הדרך, ובלבולי-הדעת, והמחשבות העוברים על האדם בדרך.

בפרט פי בקל יוכל האדם להפשל במאכלות-אסורות רחמנא-ליצלן בהיותו בדרך.

"ואתה ידעת נתיבתי, בארח זו אהלך טמנו פח לי". אך אף-על-פי-כן ההכרח להאדם לפעמים לילך בדרך.

על-כן חוס וחנוני, ורחם עלי והושיעני, ותשמרני תמיד, בשבתי בביתי, ובלכתי בדרך, ותצילני מכל תקלה ופגם ומכשול חס-ושלום, הן בגשמיות הן ברוחניות.

ותעזרני שלא יתבלבל דעתי ומחשבתי חס-ושלום על-ידי הדרך.

וְאֶפְלוּ אִם לַפְעָמִים יִהְיֶה הַהֲכָרַח
 לַפֶּגֶשׁ וּלְהַתְוַעַד עִם אַנְשֵׁים
 כְּאֵלוֹ הַרְחֻקִים מִמֶּךָ מְאֹד, כְּאֲשֶׁר מְצוּי
 בְּרַב הַפְעָמִים בַּדְרָכִים, תַּעֲזֹרְנִי שְׁלֹא יִהְיוּ
 יְכוּלִים לְבַלְבֵּל אֶת דַּעְתִּי כָּלֵל. רַק אֲדַרְבֵּא
 אֶהְיֶה חֲזָק בַּדַּעְתִּי מְאֹד בְּקִדְשָׁה גְדוּלָּה,
 וְלֹא יִפְנֹסוּ דְבָרֵיהֶם בְּאַזְנֵי כָּלֵל.

וְאֲזַכֵּר אֶת עֲצָמֵי כָּל פַּעַם בְּקִדְשַׁת
 נִשְׁמָתִי, אֲשֶׁר הִיא "חֵלֶק אֱלֹהִים
 מִמַּעַל", אֲשֶׁר מִצַּד הַנְּשָׁמָה בּוֹדְאֵי אָנוּ
 רְחוּקִים מְאֹד מִכָּל הַדַּעוֹת הַרְעוֹת
 רְחֻמָּנָא-לִיְצֻלָּן, וְאָנוּ דְבוֹקִים וְאַחוּזִים בָּךְ
 בְּאַמוּנָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וּבְכָל דְבָרֵי תִלְמוּד
 תּוֹרָתְךָ, בְּקִשְׁר אַמִּיץ וְחֲזָק בַּל יִמוּט
 לְעוֹלָם.

וְתִשְׁמְרֵנִי שְׁלֹא אֶכְשַׁל חֲסִי-וְשָׁלוֹם גַּם
 בַּדְּבָרִים חִיצוֹנִיִּים, כְּגוֹן:
 בְּעֵינַי מֵאֲכָל וּמִשְׁקָה, שְׁלֹא יִזְדַּמֵּן לִפְנֵי,
 דְּבַר אֲסוּר חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

כִּי אַתָּה יַדְעַת שְׁקִשָּׁה מְאֹד לְהֶאָדָם
 לְהַנְצִיל מִכָּל-זֶה בְּהִיּוֹתוֹ בַּדְרָכִים,

עַל-פִּי שְׁכָלוּ וְדַעְתּוֹ. רַק בְּכַחַךְ הַגְּדוּל
 וְרַחֲמֶיךָ הַגְּדוּלִים, תַּצִּילֵנִי וְתִשְׁמְרֵנִי מִכָּל
 רַע, הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת, כִּי אַתָּה
 שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל.

וַיְקַיֵּם בְּנֵי מִקְרָא שְׁכָתוֹב:
 "וַיְהִי-שִׁפְטֵי יִזְהָרוּ כִּי-זָהַר
 הַרְקִיעַ", שִׁיְהִיָּה נִפְתָּח וַיִּזְהַר וַיֵּאִיר לָנוּ
 אֹר הַדַּעַת וְהַשְׁכָּל דְּקִדְשָׁה בְּשָׁלוֹמוֹת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תִשְׁמְרֵנוּ מִכָּל מְכַשׁוֹל חֲסִי-
 וְשָׁלוֹם בְּשִׁבְתֵּנוּ בְּבֵיתֵנוּ
 וּבְלִכְתֵּנוּ בַּדֶּרֶךְ.

כִּי כָּבֵד גְּלִית לָנוּ: שְׁבָרָא-שִׁי-תְבוֹת שְׁל
 פְּסוּק זֶה, מְרַמֵּז הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ [יִוְה"ך]
 הַמְּסַגֵּל לְשִׁמְרָה לְהוֹלִכֵי דֶרֶךְ.

וַיְקַיֵּם בְּנֵי מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "כִּי מִלְאֲכֵי
 יִצְוָה לָךְ לְשִׁמְרָךְ בְּכָל דְרָכֶיךָ",
 אָמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן.

